

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ŞANSLI LİMAN SERİSİ

Şanslı Liman'a
Hoş Geldiniz!

2.100 Şanslı İnsanın ve 10.100
Deniz Kabuğunun Evi

"Sıcak, tatlı, eğlenceli
ve romantik! Saf bir tutku!"

ROBYN CARR

NEW YORK TIMES

BESTSELLER YAZARI

Suratsızlıkların Âşık

NEW YORK TIMES VE

BESTSELLER YAZARI

#ORPPERSEPHONE

alvis

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

nemesis
KİTAP

Sırılsıklam Âşık

Jill Shalvis
Sırlısıklam Âşık
Kitabın Özgün Adı: Head Over Heels
Nemesis Kitap / Roman
Yayın No: 199
Yazan: Jill Shalvis
Çeviren: Defne Ege Taylan
Yayına Hazırlayan: Funda Diken
Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Eroğlu

ISBN: 978-605-5092-81-8

© Nemesis Kitap

© Jill Shalvis

Bu kitabın yayın hakları Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Sertifika No: 26707

1. Baskı / Haziran 2014

Baskı ve Cilt:
Melisa Matbaası - Sertifika No: 12088
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4
Davutpaşa / İstanbul
Tel: 0212 674 97 23 – 670 97 29

Yayımlayan:
NEMESIS KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 10/2 Kağıthane / İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 – Faks: 0212 222 46 16

info@nemesiskitap.com
www.nemesiskitap.com

Sırılsıklam Aşık

Jill Shalvis

Çeviren: Defne Ege Taylan

Birinci Bölüm

*“Eğer ilkinde başarısız olursanız,
denediğinizde dair tüm kanıtları yok edin.”*

CHLOE TRAEGER

Normalde Chloe Traeger’ın, kız kardeşlerini mutfaktan çıkarmak için uğraşması gerekirdi; ancak, Tara ve Maddie son günlerde kasabanın en seksi erkekleriyle yatmaya başladıklarından dolayı onları sürükleyerek mutfığa sokmak zorunda kalması an meselesiydi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Chloe henüz uyumamıştı bile ancak bu sadece küçük bir ayrıntıydı. Kocaman benedikten sonra kahve makinesini çalıştırdı. Sonra kendisine gerekli olanları topladı ve tezgâhın üzerine zıplayarak, oturdu –zonklayan bacakları yüzünden lanet okudu. Doğal antibakteriyal kremi için kullanacağı malzemeleri karıştırırken mutfağın sessizliği onu sakinleştirdi. Oldukça gürültülü bir hayat yaşadığı düşünülürse, bu sessizlik güne güzel bir başlangıçtı.

Ozellikle bugün, onu çabuk çıldırtacağa benziyordu; gerçi asla dün akşamki kadar çılgın olamazdı. Öğleden sonra Seattle’da sosyetik bir spa merkezindeki işine gidecekti

ancak daha önce burada, Şanslı Liman'da kız kardeşleriyle birlikte işlettikleri otelde yapması gereken işleri vardı.

Günlerini işlerle uğraşarak geçirdiği gerçeği, hüzünlü bir gülümsemeyle başını sallamasına neden oldu. Ah, her şey nasıl da değişmişti. Sadece bir yıl önce, bir kuş kadar özgürdü, hiçbir gerçek bağı olmadan, bir spa merkezinden diğerine koşuyordu. Sonra kendisine ve çok fazla tanımadığı üvey kız kardeşlerine yıkılmak üzere olan bir otel miras kalmıştı. Chloe, bu otelle ne yapılacağını bile bilmiyordu.

Yine de otel işinde bu kadar yol kat etmiş olmalarına inanmak güçtü. Orayı yenileyip güzel bir yere çevirmişlerdi. Chloe, Tara ve Maddie birbirine yabancı olmaktan çıkıp gerçek kız kardeşler olmuşlardı. Hatta çok iyi dost da olmuşlardı.

Şey, tamam, bu dost olma konusu üzerinde hâlâ çalışıyorlardı ancak bütün hafta boyunca hiç kavga etmemişlerdi. Bu da bir gelişmeydi, değil mi? Gerçi Chloe yedi gün içinde, Washington'daki beş yıldızlı oteller yerine Arizona'dakilere gitmişti ancak onlar sayılmazdı.

Chloe kremi hazırlamak için, Tara'nın eşyalarından "ödünç" aldığı organik lavanta yağına baktı ve yüzünü buruşturdu.

Belki de bu dostluk konusunda biraz daha çaba gösterebilirdi...

Chloe yeniden esnerken dışarıda şafağın mor ışıkları altında dalgalar, kayalık kıyıya vuruyordu. Balmumunu ve lanolini, lavanta yağıyla yumuşattı. İş bittğinde, hazırladığı kremi, dikkatlice steril bir şişeye boşalttı. Hâlâ tezgâhın üzerinde oturuyorken eşofmanının paçalarını dizlerine kadar sıvadı ve antiseptiği her iki baldırında bulunan derin yaralara sürdü. Bunu yaparken, acıdan yüzünü buruşturdu.

Arka kapı açıldığında Chloe, acısından hâlâ nefesini tutuyordu.

Şerif Sawyer Thompson gelmişti.

Şerif, içeri girmek için başını eğmek zorunda kaldı. Üni-formalıydı, silahı kalçasında duruyordu ve yüzünde Dirty Harry’yi andıran bir ifade vardı. Sadece ona bakmak bile Chloe’nin karnında kıpırtılara neden oluyordu.

Ancak karşısındaki adamda benzer bir etki görünmüyordu. Hiçbir şey Sawyer’ın sakinliğini ve o sert görüntüsünü bozamazdı. Ve gerçekten şerifin çok seksi bir dış görünüşü vardı. Bir doksan boyuyla tam bir savunma oyuncusu gibiydi. Fizik kurallarına meydan okurcasına, o insanın ağzını sulandıran kaslarını sakın ve nazik bir şekilde hareket ettirme tarzı vardı ve bu, karşısındaki rakibini bile kıskandırabilirdi.

Chloe’nin karnındaki kıpırtılar artarken, *Ah o aptal kaslar*, diye geçirdi içinden. Bu bir çeşit rahatsızlıkla, gönülsüz şehvetin karışımından kaynaklanıyordu. En son onun hakkından geldiğinde, her an bozulabilecek olsa da bir ateşkes imzalamışlardı. Bunun sonucunda herkes kendi kurallarına göre yaşayacaktı. Genellikle bu aynı yere, farklı yollardan gitmek gibi bir şeydi ancak bazı yerlerde yanlış anlaşılma yaşanılıyordu.

Chloe dün gece hakkında konuşmadan –ki bu da başka bir yanlış anlamaya sebep olurdu– yaralarını kapatmak için çabucak paçalarını aşağı indirirken onu repertuarındaki en profesyonel gülüşüyle vurdu. “Şerif,” dedi sakın bir tonda Chloe.

Şerif belindeki silahını yana kaydırıp çevresine bakılırken, tedbirli bir ifade takındı. “Bu sabah sadece sen mi varsın?”

“Evet,” dedi Chloe. Şerifin gülümsemesi daha samimi

bir hal alırken, Chloe başarısının keyfini çıkarıyordu. Chloe, şerifin yüzündeki boş ifadeyi silip almıştı. Bunu çok iyi biliyordu çünkü şerif onu orada görmeyi hiç ummuyordu. Genellikle her sabah kahveyi yapan Tara olurdu. Kahve o kadar harikaydı ki, Sawyer her sabah karakoldaki karmaşayla karşılaşmadan önce buraya uğramayı bir alışkanlık haline getirmişti.

“Tara henüz Ford’un yatağından çıkamadı,” diyerek onu bilgilendirdi Chloe.

En iyi arkadaşıyla, Chloe’nin kız kardeşinin aynı yatakta olduğundan söz edilmesi, Sawyer’ın yüzünü ekşitmesine neden oldu. Ya da daha büyük olasılıkla buna, Chloe’nin patavatsızlığı neden olmuştu. Nedeni ne olursa olsun, şerif kendisini topladı ve kahve makinesine doğru yürüdü. Şerifin yürüyüşü, en az Chloe kadar yorgun olduğunu gösteriyordu.

Eyalet polisi ve şerifin birimi, her hafta itfaiyeciler ve sağlık ekipleriyle beyzbol maçı yapardı ve o akşam da bir maç vardı. Belki Sawyer da kendisini fazla zorlamıştı. Ve belki maç sonrası yorucu bir randevu geçirmişti. Onunla zaman geçirmek isteyen kadınların sayısına bakılırsa, bu pek de imkânsız değildi. Şanslı Limanı’nın Facebook sayfasına göre, Sawyer’ın nöbette olduğu gecelerde, karakola yirmi birle kırk yaş arası kadınlardan gelen telefonların sayısında patlama yaşanıyordu.

Şerifin kemeri, tepeden gelen ışığın altında parladı. Üniformasının arkası kırıışmış ve terden ıslanmıştı. Chloe tam bunun nedenini merak ederken, şerif ona dönerek, sorgulayan gözlerle kahve makinesini işaret etti.

“Evindeymiş gibi davran,” dedi Chloe. “Kahveyi yeni yaptım.”

Bu şerifin duraksamasına neden oldu. “İçine zehir koydun mu?” diye sordu.

Üzerinde tünediği tezgâhtan gülümsedi. “Belki,” dedi Chloe.

Sawyer hafifçe başını sallayarak kâğıt bardakların bulunduğu dolaba doğru gitti.

“Demek cesur davranıyorsun,” dedi Chloe.

Şerif, bardağa kahve doldururken o geniş omuzlarından birini havaya kaldırdı ve Chloe’nin yanında duran, üzerinden buharlar çıkan kahve kupasını gösterdi. “Sen de aynı kahveden içiyorsun. Her şey olabilirsin Chloe, ama asla deli olamazsın.”

Chloe bu her şeyden bir tanesinin *baş belası* olduğunu düşündü fakat yine de omuz silkti.

Sawyer onu incelemek için geniş bedeniyle tezgâhın üzerine uzandı. Sessizdi ve kuşkulu görünüyordu.

Hiç kuşkusuz, şerif böyle yaptığında insanlar genellikle pes edip sessizliği bozma telaşına kapılıyor olmalıydı. Fakat sessizlik Chloe’yi asla rahatsız etmezdi. Hayır, onu rahatsız eden şey, şerifin, o şekilde baktığı zamanlar da hissettikleriydi. Her şeyden önce adamın gözleri büyüleyiciydi. Erimiş sütlü çikolata rengindeydi fakat bazen, tıpkı şu anda olduğu gibi, içlerindeki altın renkli benekler, kıvılcım gibi parlıyordu. Saçları da kahverengiydi ve güneş ışığı altında her tonu alıyordu, usta bir kuaförün bile aynısını yapması mümkün değildi. Son saç kesimine göre şu anda alnına düşen ve ensesine kadar uzanan saçlarını diğer tarafa ayırmış ve dağınık bırakmıştı. Yüzündeki çizgiler, yorgunluktan belirginleşmişti; bu yüzden Chloe onun nöbetten geldiğini anladı. Bu da onun tüm geceyi dışarıda geçirdiği ve suçlularla tıpkı bir süper kahraman gibi mücadele ettiği anlamına geliyordu.

Şerif tüm bunlara rağmen yine de çok güzel kokuyordu. Tam bir erkek gibiydi. Nedenini anlayamıyordu fakat

onunla ilgili her şey, Chloe'ye bir kadın olduğunu hatırlatıyordu.

Bunu, uzun zamandır seks yapmadığı için hissediyor da olabilirdi. "Senin gibi biri için bile saat çok erken," dedi adama.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," dedi şerif.

Şerifin ses tonundaki bir şey, Chloe'nin kuşku duymasına neden oldu ve alarm durumuna geçti. "Öğleden sonra gideceğim spa için yapmam gereken bir sürü hazırlık var," dedi.

Şerif konuşurken gözlerini ondan ayırmıyordu. "Ya da?" diye sordu.

Lanet olsun. Lanet olsun, Chloe, şerifi fazla hafife almıştı. Çok üzerine geliyordu ve sinirleri gerilmeye başlamıştı. "Ya da ne?" diye sordu Chloe normal bir şekilde, bu arada tezgâhtan inmek için kendisini kaydırdı. Fakat Sawyer, daha o hareket edemeden harekete geçti ve onu durdurdu. Bacaklarının arasında durdu ve bir eliyle kalçasını, diğeriyle de diğer taraftaki bileğini tutarak, onun hareketini engelledi.

"Çok romantik!" dedi kuru bir sesle Chloe, gerçi kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. "Ama sence de önce kahvaltı etmem gerekmiyor mu?"

"Bacaklarındaki kanama pantolonunun üzerinden belli oluyor," dedi şerif ve yaralara zarar vermemeye dikkat ederek, Chloe'nin pantolonunu dizlerine kadar sıyırdı. Gözlerini derin yaralara diktiğinde, bir şeyler hissettiğine dair tek belirti çenesini sıkmasıydı.

Chloe onun elinden kurtulmaya çalıştı fakat adam, onun iki katı genişliğindeydi ve onun kalçasını sıkıca kavramıştı. "Kıpırdama," dedi şerif ve yaralara acıyla baktı. "Açıkla."

"Hımm, yataktan çıkarken düştüm, desem?" dedi Chloe.

Adam başını kaldırdı ve gözlerini ona dikti. “Bir daha dene, bu defa soru cümlesi olmasın.”

“Yürüyüş yaparken düştüm,” dedi Chloe.

“Tabii,” dedi şerif. “Ben de bu yalana kandım.”

“Hey, doğru da söylüyor olabilirim.”

“Sen yürüyüş yapmazsın, Chloe. Astımını azdırıyor,” dedi şerif.

Aslında son zamanlarda sadece *yaşamak* bile Chloe’nin astımını azdırıyordu.

Sawyer daha iyi görebilmek için eğildi, görmesini engellemeye çalışan eli uzaklaştırdı. “Tel,” dedi. “Bence bir tel örgüye takılmışsın üstelik büyük olasılıkla paslıymış.”

Chloe’nin kalbi neredeyse duracaktı. Bilmişti. Bu imkânsız gibi görünsede –çok dikkat etmişti– fakat *o anlamıştı*.

“Tetanoz iğnesi vurulmalısın,” dedi şerif. O kocaman gövdesini yeniden doğrulttu fakat ne kıpırdadı ne de Chloe’yi bıraktı. “Ayrıca bir de köpek bakıcısı bulmalısın,” dedi sert bir tonda. “Köpekler nerede, Chloe?”

“Neden söz ettiğini bilmiyorum.” Aslında çok iyi biliyordu. Biliyordu çünkü bütün geceyi söz konusu altı köpeği almak için en yakın arkadaşı Lance’le birlikte geçirmişti.

Diğer bir deyişle çalmak için.

Fakat Chloe, savunmasını ölüm kalım meselesi olarak yapabilirdi. O pit bull yavruları, onları dövüştürmeyi planlayan Nick Raybo adında bir herife aitti. Chloe ve Lance’in yaptığı şey, kuşkusuz köpeklerin hayatını kurtarmıştı fakat aynı zamanda haneye tecavüze de giriyordu. Ve bu kesinlikle yasal değildi.

Sawyer sabırla onu bekledi ve açık konuşmak gerekirse o konuda da başarılıydı. Heybetine ve o rozetin arkasında, inanılmaz hikâyeleri dinleyerek geçirdiği yıllara rağmen

oldukça sabırlıydı. Chloe de kendinden önceki binlerce kişi gibi pes etmek zorunda kalmıştı. “Köpekler Lance’in yanındalar,” dedi iç geçirerek.

Bir süre şaşkınlıkla ona baktı Sawyer. “Tanrım, Chloe.”
“Ama öleceklerdi!” dedi Chloe kızgınlıkla.

Sert bir kanun adamı gibi görünmesine rağmen, ses tonunda bir yumuşaklık vardı şerifin. “Beni aramalıydın,” dedi.

Belki, diye düşündü Chloe. “Peki, sen ne yapacaktın? Henüz dövüşe başlamamışlardı, bu yüzden onları adamın elinden alamazdın. Ve onlar bu gece dövüleceklerdi, Sawyer.” Bunu söylemek bile midesinin bulanmasına yetmişti. “Köpekleri birbirlerine karşı ölümüne dövüştüreceklerdi,” dedi Chloe ve bunu söylerken sesi çatladı, fakat Sawyer bacağındaki yaralara bakmak için başını eğdiğinde, Chloe hiçbir yorum yapmadı.

Yaralanma biçimi konusunda şerif haklıydı. Yaraları, kaçarken Lance’in arkasından tel örgülerin altından süründüğü için oluşmuştu. Sawyer’ın ne yapacağını bilmediğinden, Chloe nefesini tutup bekledi. Şerif onu kesinlikle tutuklayabilirdi. Fakat kelepçelere davranmamış ya da ona Miranda yasalarını okumaya başlamamıştı ve bu iyiye işaretti.

“Derin yaralar,” demekle yetindi Sawyer.

Chloe rahatlayarak nefesini bıraktı. “Çok da kötü değil-ler.”

“Onları temizledin mi?” diye sordu şerif ve nasırlı, uzun parmağını özellikle derin bir yaranın kenarından geçirirken Chloe ürperdi. Acıdan değil. Belki yorgunluktan ya da ne yazık ki onun kendisine bu kadar yakın olmasındandı. Adam biraz gergin ve terli olmasına rağmen, ateşli ve seksi görünüyordu, beyni tamamen ondan bağımsız bir şekilde

hemen bir “*Sert polis ve kötü kız fantezisi kurdu.*”

“Chloe.”

Chloe, gözünün önünden üstünü arayan şerif görüntüsünü hemen sildi. “Evet.”

Yüzünde daha tedbirli bir ifadeyle yeniden sordu şerif. “Bunları temizledin mi?”

“Evet efendim,” diye yanıtladı Chloe.

Adam ona sertçe baktı, Chloe de karşılık olarak masumca gülümsedi; fakat yaraları için tetanos iğnesi yaptırmaya gittiğinde, hormon düzeyini de kontrol ettirmesi gerekecekti, çünkü adamın üniformasından bile dışarı yayılan sıcaklığı ve gücü fazlaca hissediyordu. Kendi bedeninden çıkan sıcaklıktan söz etmeye bile gerek yoktu ve bu en rahatsız edici olanıydı, çünkü şimdiye kadar hiç tutucu ve sert erkeklerle çıkmamıştı –özellikle de rozeti olanlarla.

Arka kapının açılmasıyla Chloe’nin yerinden sıçraması bir oldu. Sawyer kıpırdamamıştı bile. Hiçbir şey onu telaşlandırmazdı. Seks yaparken bile telaşlanmıyor olmalıydı.

Hayır, diye düşündü Chloe, adamın gözlerinin içine bakarken. Bu doğru değil. Sawyer’ın telaşlanmak konusunda bir endişesi olamazdı fakat kız kardeşi Maddie, nişanlısı Jax’le birlikte içeri girince bütün tüyleri ürperdi.

Kısa bir süre önce Tara ve Chloe, Maddie’ye “*Fare*” adını takmışlardı çünkü Maddie, Şanslı Liman’a geldiğinden beri bu takma ismi fazlasıyla hak etmişti. Maddie, Chloe’nin bacakları arasında duran Sawyer’a baktı ve öyle ansızın durdu ki, arkasından gelen Jax ona çarptı. “Neler oluyor burada?” diye sordu.

Chloe bu manzara karşısında şaşırdığı için kimseyi suç-

layamazdı çünkü Sawyer’la birlikte bu görüntüye hiç uymuyordu. Hatta genellikle bu kadar yakın olduklarında, birbirlerinin çevresinde dişlerini göstererek dönen iki kaplanı hatırlatmaktan öteye geçemezlerdi.

“Her ne oluyorsa,” dedi, durumu hemen kavrayan Jax, “eğlenceli görünüyor.” Jax uzun boylu ve zayıftı. Kendisine kahve koydu ve Chloe’ye doğru gelerek, sağ kalçasının altındaki çekmeceye eğildi. “Onun bacağına çekebilir misin?” diye sordu Sawyer’a. “Kaşık almam gerekiyor, dostum.”

Ağzı açık kalmış olan Maddie kendisini bir sandalyeye bıraktı ve parmağını Chloe ve Sawyer’ın arasında salladı. “Demek siz ikiniz...”

“Hayır!” dedi Chloe ve yerinden bile kıpırdamadan, eğilmiş ve yaralarına bakmakta olan Sawyer’ı itti. Fakat adam tüm ağırlığıyla Chloe’nin sol bacağına abanmıştı – daha da beteri, saçları bacağına sürtünüyordu. Bu yumuşacık saç tutamlarının çıplak teninde nasıl bir his vereceğini düşünmemeye çalıştı fakat bunu başaramadı. Chloe’nin yeniden tüyleri ürperdi.

Sawyer başını kaldırıp baktı, Chloe ise tahrik olduğunu gizlemek istercesine soğuk gözlerle bakıyordu ona. “Aslında bunlara dikiş atılması gerekiyor,” dedi Sawyer.

Korkudan güçlkle nefes alan Maddie, yerinden fırlayıp Chloe’nin yaralarına bakmaya geldi. Birkaç saniye içinde kız kardeşi, Jax ve kesinlikle nasıl sınıflandıracağını bilemediği adam iyice ona yaklaşmışlar ve yaralarına bakıyorlardı. Chloe bacaklarını kapamaya çalıştı fakat yapamadı ve ellerini kaldırdı. “Bunlar sadece birkaç çizik!” dedi.

“Ah, Chloe,” diye söylendi Maddie kaşlarını çatarak.

“Tatlım, beni aramalıydın. Ne oldu, başka yerinde de var mı?”

Sawyer, Chloe’nin pantolonunun altından, sanki yaraları görebilecekmiş gibi, gözleriyle onun tüm bedeninin taradı. Chloe, beyninin haylaz bölümüyle yaraların daha da yukarı çıktığını ve daha ayrıntılı incelenmesi gerektiğini söylemeyi düşündü.

Kötü, hem de çok kötüydü beyni. Çünkü sadece bunu düşünmek bile göğsünün sıkışmasına neden olmuştu ve astım spreyine ulaşması gerekiyordu. Onu nefessiz -ve seksiz- bırakan astım sayesinde kurtulabilirdi.

“Önemli değil,” dedi. “Ben iyiyim, tamam mı? Geri çekilin.”

Sawyer, Jax’i yavaşça Chloe’den uzaklaştırdı. “Dün gece Lance’le birlikte McCarty’nin evinden altı köpek kaçırmışlar,” dedi Sawyer, Maddie’ye.

Maddie başını salladı, korkmuş olduğu belliydi. “Chloe. Tanrım. Bu çok tehlikeli bir şey!”

Kız kardeşinin sesindeki endişe, Chloe’nin kendisini suçlu hissetmesine neden olmuştu. Üvey kardeşlerine ve onların sayesinde Şanslı Liman ve insanlarına olan ilgisi-nin artmış olması şaşırtıcıydı. Tüm bu yenilikler karşısında gardını düşürmüştü.

Chloe’nin çocukluğunun büyük bir bölümünde sadece annesi ve kendisi vardı. Alınan dersler çok netti; akrabalık, kampta geçirilen bir geceden öteye geçemez. Sadece gelenekçiler, sıkıcı ilişkiler ya da tam zamanlı işler gibi şeylerin tuzağına kapılır. Özel insanların kaderi, kanatlarını açarak, hayatı dolu dolu ve özgürce yaşamaktır.

Tıpkı Chloe ve Phoebe gibi.

“Raybo gerçekten bir deli,” dedi Maddie kahvesini al-

maya giderken. “İşler çok çirkinleşebilirdi.”

Chloe, Sawyer’dan da geri çekilmesini istedi ve ayağıyla onu dürttü. Aslında bu daha çok bir tekmeydi. Fakat şerif fark etmedi, adam dağ gibiydi ve bu yüzden yerinden bile kıpırdamadı.

“Burası çok sıcak,” dedi Maddie ve pencereyi açtı.

“Cinsel gerilim yüzündendir,” dedi Jax, Chloe ve Sawyer’a doğru göz kırparak.

Fındık kadar beynin ürettiği bir espriydi bu.

Sawyer, Jax’e, sert ve kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu gösteren bir adam edasıyla baktı ancak buna karşın Jax sadece sırıttı. “Ben bir kadına asılacak olsam önce ona kahvaltı getirirdim,” dedi.

Chloe de başıyla onayladı. “Ben de aynı şeyi söyledim.”

Maddie, Jax’e iyice sokuldu. “Bana kahvaltı getirmediğin halde birçok kez asıldın,” dedi.

“Ben ona asılmıyorum,” dedi Sawyer. Maddie ve Jax özellikle onun Chloe’nin bacakları arasındaki pozisyonuna baktılar. Sawyer sanki yanmış gibi ellerini Chloe’nin üzerinden çekti. Geri çekildi ve ellerini havaya kaldırdı. “Pekâlâ, ben uyumaya gidiyorum. Yalnız,” dedi.

“Senin sorunun ne biliyor musun?” diye sordu Jax. “Eğlenmeyi bilmiyorsun. Uzun zamandır da eğlenmemişsin.”

“Bu sana -Sawyer, Chloe’nin bedeninin alt tarafını işaret etti- eğlenceli gibi mi görünüyor?”

Jax homurtuyla güldü, Maddie bile güldüğünü gizlemek için alt dudaklarını ısırdı.

“Tanrım,” dedi Sawyer başını sallayarak. “Ne demek istediğimi biliyorsunuz.”

Evet. Chloe’nin bacaklarında meydana gelen korkunç yaraları ve dün akşam aldığı riski kastediyordu fakat is-

yanını dile getirmek için sadece “Yeter,” demekle yetindi.
Çünkü lanet olası alt bedeni gerçekten eğlenceli olabilirdi.
Tabii onu kullanabilseydi.

İkinci Bölüm

“İşler doğru yolda görünmüyorsa, diğer yolu deneyin.”

CHLOE TRAEGER

Bir hafta sonra, Sawyer Thompson yatak odasına girdi, silahını ve cep telefonunu komodinin üzerine bıraktı ve yatağına baktı. Çok berbat bir gün geçirmişti ve günü kuratabilecek tek şey onu yatakta bekleyen çıplak bir kadın olabilirdi.

Aklında kötü emelleri olan çıplak bir kadın.

Birkaç ay önce Cindy'yle ayrılırken bunları düşünmeliydi. Fakat birkaç kez çıktıktan sonra o tatlı, sessiz ve alçakgönüllü ortaokul öğretmeni, 7-24 göreve çağrılan bir adamla birlikte olmaktan mutsuzluğunu dile getiren bir kadın haline gelmişti.

Onu suçlayamazdı. Fakat onun için de değişmezdi.

Sawyer, duşa girmek için soyundu ve suyun altına girdi. Ellerini duvara dayayarak başını aşağı bıraktı ve su damlalarının ağrıyan ensesine, omuzlarına çarpmasına izin verdi. Bugün izinli olması gerekiyordu fakat karakolda sürekli bir personel eksikliği vardı ve meslektaşları şerif Tony Sanchez, yeni doğan ikizlerini doktor kontrolüne götürmek için izin

almıştı. Bu nedenle Sawyer, sadece Şanslı Liman'ın değil, iki komşu kasabanın da sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalmıştı.

Sabahın ilerleyen saatlerinde bir park bankı üzerine yığılıp ölmüş bir evsiz adamla –tıp uzmanlarına göre doğal nedenlere bağlı bir ölümdü– bir buçuk dakikada bir kasılmaları başlayan ve kendi başına hastaneye gitmenin iyi bir fikir olduğunu sanıp 37. karayolunda bebeğini dünyaya getiren bir kadınla karşılaşmıştı.

Bunlardan sonra da güne bar kavgası, sokak tartışması ve küçük köpeğiyle birlikte çamurlu, pis bir rögara düşen beş yaşındaki çocuğu kurtarma olaylarıyla uğraşmıştı.

Duştan akan su, son gelen çağrıdan kalma kiri temizlemişti ancak, onu ne canlandırmış ne de midesindeki rahatsızlığı gidermişti. Bir pizza ve bira işe yarayabilirdi fakat bunun için zamanı yoktu. Nick Raybo'nun başka köpekler edindiğini ve bu akşam bir dövüş düzenleyeceğini duymuştu. Sawyer, buna engel olacaktı. Belki daha sonra Ford ve Jax'le pizza yiyebilir ve bira içebilirdi. Aslında arkadaşları saat kaç olursa olsun ona katılmayı kabul ederlerdi fakat Sawyer, bu akşam kimseye eşlik edebilecek durumda değildi.

Ne olursa olsun bu akşam, onun, gerçekten istediği tek şey, içine gömüleceği bir kadındı; fakat bu kadın sabunlanırken aklına gelen tatlı Cindy değildi. Hayır, onun istediği kadının tek eğlencesi düğmelerini açmak olmalıydı.

Chloe'yi düşündü, bu çılgınlık olurdu. İnatçıydı, iticiydi, büyük T harfiyle ilgili bir sorunu vardı ve lanet olsun ki seksiydi. Üstelik her haliyle kendisinin vazgeçmiş olduğu bir yönünü hatırlatıyordu –vahşi yönünü. Çok fazla cinsel çekicilik vardı fakat bir gelecek yoktu. Çünkü kendi-

si bu kasabada daimi bir demirbaşken, Chloe oradan oraya sürüklenen bir çalı gibiydi.

Köpek kaçırma olayının hemen ardından, yerel gazetesinin görüşler bölümünde, son günlerde bölgedeki adi hırsızlıkları konu alan bir makale yayınlanmıştı. İsimsiz bir yazar konuyu, sorun yaratanlar listesi eklemeye kadar götürmüştü ve Chloe de bu listedeydi.

Bu pek de sürpriz değildi.

Acaba Chloe bundan rahatsızlık duymuş ya da sinirlenmiş miydi? İnsanların onunla ilgili ne düşündüğünü umursayan bir yapısı yoktu. Fakat kız kardeşlerinin rahatsız olduklarına bahse girebilirdi. Onlar B&B ile ilgili basında olumsuz değil *iyi* haberlerin yayınlanmasına çalışıyorlardı.

Elbette onu, haneye tecavüz ve hırsızlıktan tutuklamış olsaydı bu *olumsuz* bir haber olurdu. Ve bu yüzden Tara ve Maddie onun canlı canlı derisini yüzerdi. Onu tutuklamamıştı çünkü hayatında ilk kez diğer taraftan bakmak istemişti.

Bu hafta onu birkaç kez görmüştü. Bir kere, tetanos aşısı olduktan sonra kolunda yara bandıyla acil servisten çıkarırken, bir keresinde de kaskı ve Hollywood tarzı gözlükleri yüzünün büyük bölümünü kaplamış, uzun, kıvıllı saçları arkasından savurup otobanda *Vespa*'sını sürerken...

Ve dün markete girdiğinde onu, raftan iş için aldığını söylediği bir şişe votka alırken görmüştü.

Güldü. Markete sadece haftalık beyzbol maçına gitmeden önce bir enerji içeceği almak için girmişti fakat bunu tamamen unutup koridorun ortasında öylece kalakalmıştı. “İş mi?” diye sormuştu. “Votkayı iş için mi alıyorsun?”

“Bardakları hiçbir şeyin beceremediği kadar iyi temizliyor. Ve bölgesel olarak uygulandığında harika bir koruyucu

olarak iş görüyor. Ve erkekler için mükemmel bir şifa olduğunu biliyor muydun?”

“Nasıl oluyormuş?” diye sordu Sawyer.

“Birkaç tek attıktan sonra isteği arttırıyor,” dedi Chloe.

Sawyer, bunları hatırlayınca başını salladı. Bu lanet olası kadın nasıl hem onu öpme hem de arkasına bakmadan kaçma isteği uyandırabiliyordu? Duştan çıktı, havlusunu bıraktı ve dışarı çıkmadan önce temiz kıyafetlerini giydi. Görevdeyken SUV tarzı bir araba kullanıyordu. Kişisel tercihiyse bir kamyonetti. Her ikisi de önüne çıkabilecek her türlü şeye karşı donanımlıydı ve bu akşam düşük profilli bir işe gittiğinden kamyonetini kullanacaktı. Şanslı Liman, temel olarak Washington Eyaleti’nin, kayalık sahili üzerinde, heybetli zirveler ve gür bitkilerle çevrili küçük bir çanağa benziyordu. Şu anda ortalık zifiri karanlıktı.

Nick Raybo, ormanın derinliğinde, Eagle Bluff’ın dışında, on dönümlük bir araziye sahipti. Etrafı bitki örtüsüyle kaplı, izole bir araziydi, her türlü illegal pazarlıklar için ve partilere meraklı olanlar için mükemmel bir yerdi.

Sawyer, ilk hedef olarak orayı seçmedi.

Kasabaya doğru tepeden aşağı inerken kamyoneti, gecenin bu saatinde yoldaki tek araçtı. Ay geniş ve alçak bulutların arasından kendisini göstermeye çalışıyordu. Soluk ışıltısı Pasifik Okyanusu’nun sol tarafındaki kayalıklara vurarak, köpüren dalgaların üzerine dökülüyordu. Mendererek karanlıktı, kasaba karanlıktı ve şerifin düşünceleri de karanlıktı.

Şerif burada büyümüştü. Babası Nolan Thompson’la birlikte yaşamıştı. Babası işçiydi ve çok çalışmaya, Jim Beam’e ve demir bir yumrukla idareye inanan bir adamdı.

Ya da Sawyer’a göre, elinde uzun deri kemerli bir baidı.

Aslında bu fazla işe yaramamıştı. Sawyer yine de bir serseri olmuştu ve bu tavırları onu iyi tanıyan insanları gerçekten çok eğlendirmişti.

Kasabanın içinden geçti ve dar yoldan ilerleyerek dosdoğru Şanslı Liman B&B'ye gitti. Bu pansiyon Viktoryan tarzı bir yapıydı, yeni boyanmış, onarılmış ve yumuşak ışıklarla aydınlatılmıştı. Arazinin arka tarafına dolanarak Chloe'nin kaldığı kulübenin önünde durdu.

Işıkları yanmıyordu.

Sawyer bu karanlığın, Lance'le birlikte, Eagle Bluff'taki köpek dövüşünde olmadıkları, sadece onun uyuduğu anlamına gelmesini diledi fakat o konuda pek şanslı değildi. Köpek dövüşündeyseler, bu durum onları öldürebilirdi. El fenerini etrafta gezdirdiğinde Vespa'yı göremedi.

Hay aksi!

Chloe'nin ne işler peşinde koştuğunu merak ederek kamyonetinden çıktı. Vespa'yı kulübenin diğer tarafında görünce rahatladı.

Şerif kamyonetine geri dönerken el fenerini ön kapıya doğrulttu, saksılardaki bitkilere ve duvara yaslanmış yoga minderine baktı. Şanslı Liman'da olduğunda ve bir yerlerdeki bir spa merkezine gitmediğinde Chloe, gün doğumunda sahilde yoga yapmayı severdi. Onu, bu minderin üzerinde, yanık teniyle, kollarını ve bacaklarını acayip şekilde kıvrımış olarak defalarca görmüştü, o kolları ve bacakları kendisi başka ve daha iyi şekillerde kıvrımayı tercih ederdi. Chloe, hareketli ve neşeli biriydi, çoğu zaman nefessiz kalırdı, bunun nedeni de onun özgür ruhlu kişiliğinden ve astımından kaynaklanırdı. Hayatında rahat nefes alabildiği tek an, yoga yaptığı andı.

Kendisini bu kadına çeken şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Hayır, bu doğru değildi. Keskin bir zekâsı vardı, daha da keskin bir espri anlayışı... ve bu ikisini her fırsatta onu duvara tırmandırmak için kullanıyordu.

Chloe o konuda çok başarılıydı.

Kendisi de buna izin vermek konusunda çok başarılıydı.

Kendisine inanamayarak başını salladı, kamyonetine dönmek üzereyken gecenin sessizliğini bölen bir çığlık duydu. İkinci çığlığı duyduğunda elinde silahı ile ön kapıdaydı.

Bunun acıyla atılmış bir çığlık olmadığını fark etti. Korku çığlığı da değildi, zevk çığlığıydı. Üçüncü çığlığı da duyduktan sonra bunun *kaba* bir zevk çığlığı olduğuna emin oldu.

Chloe.

Tanrım. Gözlerini kapatarak başını kapıya yasladı ve Chloe'nin vahşi, hayvanca bir seksten ötürü çıkardığını düşündüğü çığlıkları dinledi. Bunları duymamış olmayı diledi.

Yeni bir çığlık duyduğunda ise ancak bir porno yıldızının çıkarabileceği abartılı sese, alçak ve boğuk bir erkek sesi eşlik etti.

Kesinlikle artık buradan gitmenin zamanı gelmişti. Sawyer bunu yapmak üzere topuğunun üstünde dönmüştü ki aniden sundurmanın ışığı yandı; ortalık, kapı deliğinden bakan birine dışarıda kim olduğunu gösterecek kadar aydınlanmıştı. Birkaç saniye sonra kapı kilidinin döndüğünü ve kapının ardına kadar açıldığını duydu.

“Sawyer?”

Yüzünü buruşturarak tekrar geri döndü. Chloe kapı eşiğinde en yakın arkadaşı Lance'le birlikte duruyordu, her

ikisi de tamamen giyinikti, şükürler olsun.

Lance, erkek kardeşiyle birlikte mendirekteki dondurmacıyı işletiyordu. Tıpkı Chloe gibi yirmili yaşlarının ortalarındaydı, ancak hayatı boyunca bedenini harap eden kistik fibrosis hastalığı yüzünden, son derece zayıf ve solgundu.

Onun hemen yanında sağlığın ve canlılığın somut bir örneği olarak Chloe, ısııl ısııl parlıyordu. Parlak, koyu kıvı saçları bu akşam asi bukleler halindeydi ve yüzünü çevreleyen uzun perçemleri dışında, omuzlarının üzerinde uçuşuyordu. Bir model olabilecek güzellikteydi fakat uysal biri değildi. Chloe şimdiye kadar asla bir yönlendirme ya da bir komuta boyun eğmemiştı.

Chloe'nin üzerinde, göğüslerinden aşağı sarkan bol bir sweatshirt, altında *sakın-beni-becerme* havasını veren fakat insanı yine de bunu yapmaya iten, topuklu kovboy çizmelerinin içine soktuğu, kalçalarını saran, bir kot pantolon vardı. Bu akşam her zamankinden daha vahşiydi, lanet olsun, bu onda her akşam vardı ve Sawyer'ın kendisini tutmasına rağmen ona doğru çeken karanlık bir ruhu vardı.

Bu onu kendi içsel yapısına çekiyordu, uzun zaman önce üstünü örttüğü *benzer* vahşi ve karanlık ruhuna. Komik bir şekilde, Chloe'nin seks yapmıyor olduğunu görmek onu rahatlatmıştı ve gitmek üzere geri çekildi. Chloe, evdeydi, güvendeydi ve iyiydi, zaten onun da önemsedığı buydu.

“Sawyer? Burada ne yapıyorsun?”

İyi soru. Ne söyleyeceğine dair en ufak bir fikri yoktu, ağzını açtı fakat tam o sırada Lance sendeledi ve elini başına koydu.

Chloe onu tutmak için hemen kolunu Lance'in beline

attı. “Neyin var?” diye sordu.

“Yok bir şey,” dedi Lance onu iterek. “Fazla hızlı kalktım, o kadar.”

“Gel, şuraya otur.” Lance’in itirazlarına rağmen Chloe onu içeri sokup oturma odasındaki kanepeye oturttu. Bir eli arkadaşının omzundayken, başını kaldırıp yemyeşil gözleriyle Sawyer’a sorgularcasına baktı.

Bedeni, nedenini anlayamadığı bir enerjiyle sarsıldı.

“Senin için ne yapabilirim, şerif?” diye sordu.

Evet, Sawyer, söyle bakalım, senin için ne yapabilirdi? Beynini yokladı. “Gürültü kurallarını neden çiğnediğinizi açıklayabilirsin,” dedi.

Lance küçük bir kahkaha attı.

“Gürültü kuralları mı?” diye sordu Chloe. “Orgazm oluyormuş gibi çıkardığım seslerle mi *gürültü kurallarını* çiğnedim?”

“Katrın çukuruna düşmüş bir katır gibi sesler çıkarıyordun,” dedi Lance bir fayda sağlamak için.

“Bir katır mı?” dedi Chloe nefessiz kaldığı kahkahası içinde. “Gerçek orgazm seslerini duymuş biri beni asla bir katırla karşılaştırmayı düşünmezdi bile.”

Bu bilgi Sawyer için hiç yeterli değildi. “Bu doğru mu?” diye sordu.

Chloe bakışlarını şerifin gözlerine kilitledi. Aniden oluşan sessizliğin içinde Lance, boğazını temizledi. “Bu çok tuhaf. Siz bu lanet olası her neyse... Şeyi bitirirken ben mutfığa gidiyorum. Kefaletle serbest bırakıldığında beni çağır, Chloe,” dedi.

“Elbette,” dedi Chloe, gözlerini Sawyer’ın gözlerinden ayırmadan. “Kelepçelenirsem sana haber veririm.”

Lance yüzünü buruşturdu. “Tamam, boşver. Beni çağırma,” dedi.

Chloe güldü, fakat Sawyer onu kelepçe takılı halde düşünmekten kurtulamıyordu. Eğer düşündüğü gibi bir polis olabilseydi, işleri bu kadar erotik bir hale getirmezdi.

Chloe'nin gözlerinde şerifin kafasından geçenleri okumuş bir ifade vardı –belki de onun da aklı aynı şeylere gitmişti. Odanın içindeki ısı giderek yükseliyordu, o arada mutfaktan gelen sanki biri ölüyormuş gibi kulak tırmalayıcı öksürük sesleri, Sawyer'ın sırtındaki tüyleri ürpertiyordu.

Chloe, Sawyer'a asla göstermediği yumuşak, sıcak ve endişelenmiş bir kadın tavrıyla mutfığa doğru koştu. Şerif onu takip ettiğinde, Chloe'nin uzanıp sadece Lance'in duyabileceği şekilde kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü.

Bir bebek gibi muamele görmek istemediği açık olan Lance, onu itti ve hava almak istercesine yumruğuyla göğsüne vurmaya başladı. Nihayet kendine geldiğinde Chloe'nin tepesinden Sawyer'a baktı. “Eğer bu akşam onun Eagle Bluff'a gidip gitmediğini kontrol etmek için geldiysen, endişelenme, işler yolunda. Oraya gitmeyecek,” dedi.

“Bir dakika... Ne dedin?” dedi Chloe, gözleri iki adam arasında gidip gelirken. “Nick'in başka köpekleri de mi var?”

Lance'in rengi attı. “Vardı,” dedi.

Sawyer iç geçirdi. “Sen de zaten onları çaldın.”

“Bu da haneye tecavüz ve hırsızlığa girer.”

Ah, Tanrım. Sawyer, Lance'in Chloe'yi o işe tekrar bu-
laştırmadığı için rahatlansa mı yoksa, işi Sawyer'a bırakmak yerine Lance yine üzerine atladığı için harekete mi geçse, karar veremedi. Harekete geçmeye karar verdi, böylesi daha kolay olacaktı. “Bu işi tamamen durdurmak için

uygun kanallardan hareket etmek gerekiyor. Bunu biliyorsun,” dedi şerif.

“Uygun kanallar köpekler için fazla ağır işliyor,” dedi Lance pişmanlık duymadan.

“Eğer o köpeklerle yakalanırsanız, Raybo size dava açabilir.”

Lance omuz silkti. Umursamadı. Neden umursasın ki? Zaten hastalığı yüzünden ölümle burun buruna yaşıyordu.

Chloe, Lance’e kötü kötü baktı. Gıcık olmuştu. Fakat Lance sadece başını sallamakla yetindi. “Sanki gazetelerde yine sorun çıkaranlar listesinde boy göstermeye ihtiyacın var,” dedi Lance.

“İnsanların ne düşündüğü umurumda değil. Ben sadece seni umursuyorum. Ve köpekleri,” dedi Chloe.

“İnsanların pansiyonla ilgili düşündüklerini umursuyorsun. İnsanların pansiyonla ilgili kötü şeyler söylemesini istemiyorsun. Bunun kız kardeşlerinin canını yakabileceğini düşünüyorsun.”

Chloe nefesini bıraktı. “Evet, öyle,” dedi.

Aniden duyduğu duman kokusuyla Sawyer, kaşlarını çattı ve arkasını dönüp dışarı çıktı. Pansiyonun ve kulübenin arkasında okyanus vardı. Karanlıkta göremiyordu fakat dalgaların kıyıya vuran sesini duyabiliyordu. Sol tarafta liman binası ve iskele, onların arkasında da ormanlık alan vardı. Ağaçlar çok sıkı ve neredeyse sahile kadar uzanıyordu. Şerif herhangi bir ateş göremedi fakat kesinlikle kokusunu alabiliyordu. İzin almadan kamp ateşi yakmak yasaktı çünkü yangın sezonunun tam ortasındaydılar. Sawyer aniden, ağaçların çizgisinin hemen ardında aradığı alevleri buldu.

Sawyer kapıya dönünce, neredeyse, onun arkasından gelen Chloe’yle çarpışıyordu. Otomatik olarak, çarpıştık-

larında, Chloe'nin kollarından tuttu ve dengeyi sağlamaya çalıştı fakat birbirlerine yapışıp kalmışlardı. Chloe'nin saçları çenesine değdi, memeleri göğsüne yapıştı, Sawyer'ın istediği olmuştu fakat karşısındaki umursamazlık yüzünden içinde bir çalkantı yaşadı.

Chloe yumuşak ve zar zor duyulabilecek bir tonda özür diledi fakat geri çekilmedi.

“Benim hatam,” dedi başını eğdi ve onun gözlerine baktı. “Ormandakiler kim?”

“Tucker ve arkadaşları,” dedi Lance, Chloe'nin arkasından.

Tucker onun ağabeyiydi bu da onun yanında Jamie ve Todd'un da olduğu anlamına geliyordu. Todd'la hatırlamak istemediği kadar uzun bir süre önce arkadaştı ve bu dördünün bir araya gelmesi bir sorun olarak kabul edilirdi. “İzinleri var mı?” diye sordu Sawyer.

Lance güldü.

Tabii ki izinleri yoktu. “Orada kamp ateşi yakmak dışında illegal bir şeyler yapıyorlar mı?” diye sordu Sawyer.

“Belki bira içiyorlardır.”

Mükemmel. Todd içki içtiğinde aptalların kralı olurdu. Diğerleri de geri kalmazdı. Sawyer sundurmadan indi, Chloe'nin onu takip ettiğini fark ettiğinde durdu. Chloe'nin bileğini yakaladı, baş parmağı anlamını hiç bilmediği, nabzının tam üstündeki bir Asya sembolü olan dövmesinin üzerinde geziniyordu.

“Ben de seninle gelmek istiyorum,” dedi.

“Hayır,” dedi, dumanın onun astımını azdıracağını bildiğinden. “Burada bekle.”

Bu emir karşısında Chloe'nin yüzü düştü bir an için, keşke...

Lanet olsun. Söz konusu Chloe olduğunda ne için keşke

dediğini bir bilebilseydi. Eskiden birbirleriyle farklı bir şekilde sürtüşüyorlardı fakat son zamanlarda Sawyer, onunla daha farklı bir şekilde sürtüşmek istiyordu. Bu da aslında onu gerçek bir aptallar kralı yapıyordu.

Üçüncü Bölüm

“Şafaktan önce ortalık karanlıktır. Komşunuzun gazetesini çalmak istiyorsanız, bu en iyi zamandır.”

CHLOE TRAEGER

Chloe sert bakışlarını, Sawyer’ın buz gibi bakan gözlerinden çekemedi, gerçi bu boynunda kasılmaya neden oluyordu. Sawyer çok heybetliydi, tepeden tırnağa zırhlıydı ve eğer gözlerindeki kıvılcım bir anlama geliyorsa, rahatsızlığı had safhadaydı.

Bu Chloe için yeni bir şey değildi.

Adil olmak gerekirse birçok kez adamın öfkesini üzerine çekmişti, özellikle Şanslı Liman’a geldiği ilk günlerde. Fakat bir yıl içinde artık akıllanmıştı ve fevri tavırlarına gem vurmaya öğrenmeye devam ediyordu –ya da en azından denemeye. Tek tutarlı aşkı Grateful Dead grubunu takip etmek olan bir anneyle büyüdüğü için, Chloe, uzun süren ilişkiler konusunda pek fazla bir şey öğrenmemişti. Fakat bu konu üzerinde çalışıyordu, kendisini ve diğerlerini etkileyen hareketlerini tanıma konusunda çalışıyordu. Bir de umursamak konusunda. Bunları uygulamaya geçirmek konusunda ise hâlâ yavaştı.

Biraz terbiye edilmiş olsa da, inatçılığı devam ediyordu. Bu yüzden Sawyer ona “Burada bekle,” dediğinde, tam tersini yapma isteği ağır basıyordu.

Belki de sandığı kadar akıllanmamıştı.

Chloe tepki vermemesine rağmen, Sawyer’ın dudakları endişeyle kıvrıldı. Bu pek bir gülücüğe benzemiyordu. Sadece stresin neden olduğu göz ve ağız çevresindeki, belli belirsiz çizgilerle, omuzlarındaki gerginliğe yakışan bir yüz ekşitmiydi.

Sawyer yorgundu. Sawyer’a bakınca çok zor ve uzun bir gün geçirdiği belli oluyordu, bu da onun külhanbeyliğini biraz daha arttırıyordu. Silahını arkasına soktuğu kareli bir gömlek ve poposunu saran bir kot giymişti. Evet, Chloe kıyafetini onaylamıştı.

Tabii etrafına yaydığı testosteron, feromon hormonunu ve agresifliğini unutmamak gerek. O her zaman, her şeye hazır bir adamdı ve pek kavgaya girilecek bir değildi. Bunu çok iyi biliyordu. Etkileyici, sert, kararlı ve...

“Duman, Chloe. Duman yüzünden burada kalmalısın.” inanılmaz derecede mantıklıydı söylediği. Chloe, iç geçirerek boyun eğdi.

Sawyer son kez ona uzun bir şekilde baktı ve ormana doğru yürüdü. Chloe çıplak erkek bedenlerinden ya da gelişmiş kaslardan etkilenmezdi ama Sawyer’da durum farklıydı.

“Ağzının suyu akıyor,” dedi Lance yanına gelerek.

Chloe onu umursamadı ve gözlerini Sawyer’dan ayırmadı. Hayır, ağzının suyu akmıyordu fakat onun kadar kötü bir şeyler oluyordu. Tatlı bir şekilde ürperiyordu. Bir kadının Sawyer Thompson’a bakarken bir şey hissetmemesi için ölü olması gerekiyordu ve Chloe ölüme yakın bile değildi.

Hatta tam tersine Chloe, dumanın, ciğerlerini sardığını hissediyordu. Astımını kontrol altında tutmak için günde iki kez ilaç alıyordu ama ilaçları yetmediğinde, astım spre-yi kullanıyordu. Cebinden spreyini çıkardı ve birkaç nefes aldı. Sonra Lance'e baktı. "Ceketin nerede? Dudakların morarmış," dedi.

Her ikisi de, Lance'in dudaklarının morarmasının, üşü-me nedeni ile olmadığını biliyorlardı fakat Lance mecbu-ren ceketini almak için içeri girdi. "Ne yapacağı önceden belli olan bir insansın, Chloe," dedi.

Chloe için her şey söylenebilirdi. O bir kız kardeşti, bir arkadaş, bir estetisyen. O bir gezgin, bir maceracıydı. Aynı zamanda iradeli, keçi gibi inatçı ve çabuk öfkelenen biriydi. Fakat onun için söylenmeyecek bir şey varsa o da ne yapacağının önceden belli olduğuydu. "Sözünü geri al," dedi.

"*Ne yapacağının önceden belli olduğunu mu?*" diye sor-du Lance. "Diğerlerini de mi?"

"Neler gibi?" Chloe sundurmadan inmek için bir adım atınca, Lance onu bileğinden yakaladı.

"Burada kalıyorsun," dedi. "Bu akşam sırf bir polis me-murunu kızdırmak suçundan suçundan tutuklanmak istemi-yorum."

"Bu yüzden seni tutuklamaz," dedi Chloe. Fakat Lance haklıydı, Sawyer'ı kızdırmaya gerek yoktu. Ama kalmak da Chloe'nin yapısına aykırıydı. Tıpkı hayatındaki birçok şey gibi. Hepsi astımının suçuydu. Onun her şeyden geri kalmasına neden oluyordu ve astımı yüzünden bazı şeyle-rin sınırlarını zorlama gereği duyuyordu. Bunu, kendisine dışardan baktığında anlayabiliyordu. Dışardan bakıldığın-da ölmek isteyen biri gibi görünebilirdi ama öyle değildi. Bu sadece bir astım krizinin ortasında yaşadığı bir şeydi, o

sırada kendisini gerçekten ölüme yakın hissediyordu. Fakat Chloe'nin tek isteği, astım spreyi kullanmadan ya da bir ambulans çağırmadan koşmak, dans etmek, deliler gibi gülmek ve seks yapmak istiyordu.

Tam olarak genel bir sorunu olmasa da, bazen, sosyal olarak kabul edilebilir biri olmakla, annesinin her zaman desteklediği çılgınlıklar yapma arzusu arasındaki ince çizgi arasında bocaladığı oluyordu. Kız kardeşleri onun, sınırlarını zorlamaktan vazgeçmesi ve sakinleşmesini istiyorlardı. Bu Chloe'yi her şeyden çok rahatsız ediyordu. Mesaj basitti; değer verdiği insanlar tarafından kabul görmek hatta sevilme istiyorsa değişmesi gerekiyordu. Fakat lanet olsun, o olduğu gibi, tüm kusurlarıyla kabul görmek istiyordu. "Ne yapacağı önceden belli olan," dedi, bunu sanki küfür edermiş gibi söyledi.

Lance iç geçirdi ve elini onunkinin üstüne koydu. "Pekâlâ, belki de şey olduğun kadar önceden tahmin edilebilir değilsindir..."

"Çılgın mı?"

Lance hafiften güldü.

Chloe'yi etkilemişti ve her zaman etkilerdi. Kimyalarının tutmaması onu sinirlendiriyordu. "Lance?"

"Evet?"

Chloe onun parmaklarını sıktı. "Senin seksi olmaman beni gerçekten kızdırıyor," dedi.

"Ah, sağol be," dedi Lance kuru bir sesle.

"Yani bana seksi gelmiyorsun." Omzuyla onu dürttü. "Seni arzulamak istiyorum. Anladın mı?"

Lance elini onun poposuna kaydırды. "Bana on dakika verirsen fikrini değiştirebilirim -aah!" Chloe'den yediği dirsek onu susturmuştu ama buna rağmen yine de gülmeye başladı. Biliyordu. İkisi de biliyordu. Birincisi, Lance onun

için bir erkek kardeş gibiydi ve bu ilk tanıştıkları günden bu yana böyleydi. İkincisi ise, Lance zamanın neredeyse tamamını geçirdiği tıp merkezindeki güzel hemşirelerden birine fena halde gönlünü kaptırmıştı.

Bu konuda yapabileceği fazla bir şey yoktu gerçi.

“Hangi kadın son kullanma tarihi belli olmayan hasta bir adama ilgi duyabilir ki?” diye sormuştu bir keresinde.

Seks yapmadan.

Etrafa bir sis yayılmaya başladı ve bu sisin içinden, daha sonra erkek oldukları anlaşılan, birkaç figür belirdi. Bunlar, bedenlerinin her hattından kötü oldukları belli olan; Todd, Tucker ve Jamie’ydi.

Sawyer da onların arkasındaydı.

Yaklaştıklarında Chloe, Todd’un elinde bir kâğıt parçası olduğunu fark etti. Aslında Todd bir rahibeyi bile baştan çıkarabilecek yapıda biriydi. Birkaç kez Chloe’ye de asılmıştı ama bir sonuca varamamıştı. Fakat şu anda, sundurmanın önünden, tek laf etmeden arabayı park ettikleri yere doğru giderken, o baştan çıkarıcılığından eser yoktu. Jamie de onun arkasından gitti.

Tucker gitmedi. Durdu ve sundurmanın basmaklarında duran kardeşine baktı, iki erkek kardeş arasında tuhaf bir gerginlik vardı. “Sen iyi misin?” diye sordu sonunda Tucker. Lance başıyla onaylayınca, Tucker, Todd ve Jamie’nin gittiği yönü işaret etti. “Hadi, buradan gidiyoruz.”

Lance, Todd ve Jamie’nin olduğu yere tedirgin gözlerle baktı ve Chloe onun elinden yakaladı. “Kalacağına ve rahat nefes alabilmen için hazırladığım karışımı deneyeceğine söz vermiştin, hatırlıyor musun? Daha sonra ben seni eve bırakırım,” dedi.

Tucker hiçbir şey söylemeden gidince, Lance, Chloe’nin elini sıktı ve sonra bıraktı. “Ben içeride olacağım,” dedi ve

hâlâ sessiz bir şekilde duran Sawyer'a son bir kez baktıktan sonra kulübeye girdi.

Chloe şerife döndü. İkisi arasındaki gerginlik, az önce iki kardeş arasındaki olan gerginliğe benzemiyordu. Bu gerginlik kısa zamanda sona ereceğe de benzemiyordu. Bu durumda da Chloe'nin iki seçeneği vardı; ya buna alışacaktı ya da bununla savaşıacaktı.

Sawyer, dünya üzerinde ilişkiye gireceği son adam olduğundan, ikinci seçenek daha akıllıca gibi görünüyordu.

Şerif de Chloe'ye bakıp, bekledi. Asla gereğinden fazla konuşmayan bir adamdı ve bu Chloe'yi çılına çeviriyordu. "Orada neler oldu?" diye sordu Chloe.

"İzinsiz ateş yaktığı için Todd'a ceza kestim," dedi şerif.

"Sadece Todd'a mı?"

"Ateşi ilk yakan oymuş."

Chloe duraksadı. Todd, bir bankaya sadece gülümsemeyle girip bütün paraları alabilecek ve banka müdürünü de soyulmaktan dolayı mutluluk içinde bırakabilecek, türde insanlardan biriydi. Şanslı Liman'ın yerlisiydi ve buranın sakinleri, çocuk sorun çıkarsa da Todd'a düşkünlerdi.

Sawyer da buranın yerlisiydi ve aynı şekilde sevilirdi. "Orada herkes illegal kamp ateşi yaktığı halde sen sadece Todd'a mı ceza kestin?" diye sordu Chloe.

"Kimse yangın tehlikesi yüksek mevsimde kamp ateşi yakamaz," dedi şerif.

"Neredeyse Ekim ayındayız."

"Yangın mevsimi," diye tekrarladı Sawyer.

"Yani... Kamp ateşi yaksam beni tutuklar mısınız?" diye sordu Chloe.

"Ceza keserim," diye düzeltti şerif. "Tutuklamam. En azından ilk teşebbüsünde değil."

Bu sert polis tavırlarının, kendisini neden bu kadar et-

kilediğini anlamıyordu. “Ya ikinci teşebbüsüm olsaydı? O zaman üzerimi arayıp, kelepçeleri takar mıydın?”

Sawyer’ın bakışları sertleşmişti. “Senin benim kelepçelerimle ne derdin var?”

“Eğer sen bilmiyorsan,” dedi Chloe, olabildiğince cilveli bir şekilde, “ama seni yoldan çıkarmak istemiyorum.” İçeri girmeye yeltendi fakat Sawyer onu eşofmanından yakalayıp durdurdu.

“O kadar çabuk kurtulamazsın,” dedi, gözlerini incelerken. Sawyer’ın ifadesinden, aklından geçenleri anlamak mümkün değildi. “Benimle oyun oynuyorsun,” dedi sonunda.

“Deniyorum,” dedi Chloe.

“Ben oyunlardan hoşlanmam, Chloe.”

Kahretsin! Chloe onu, neredeyse bir yıldır tanıyordu ama onunla ilgili fazla bir şey bilmiyordu. Sawyer kendisi hakkında son derece ketum biriydi, itiraf etmeliydi ki onun bu özelliği Chloe’yi kıskandıırıyordu çünkü o, bunu yapmayı hiç beceremiyordu.

“Lance’le birlikte ne yapıyordunuz?” diye sordu Sawyer.

“Patlamış mısır yiyip, muhabbet ediyorduk,” dedi Chloe.

“Şu sahte Meg Ryan orgazmından söz ediyorum.”

Chloe duraksadı. Bu çok utanç verici olacaktı. “Bunu anlayacağından emin değilim,” dedi.

“Bir dene bakalım.”

“Pekâlâ, şey, bazen geceleri bu kulübeden gıcırtilar geliyor, anlıyor musun?”

“Muhtemelen ahşap ve bağlantı yerlerinden geliyordur.”

“Evet ama zaten gecenin sessizliğinde beni tedirgin eden de bu.”

“Ve sen artık burada yalnız kalıyorsun, değil mi?” diye sordu Sawyer.

“Evet,” dedi Chloe. Maddie, Jax’ın evine taşınmıştı, hatta iki ay sonra evleneceklerdi. Tara da erkek arkadaşı Ford’la yaşamak için evden ayrılmıştı. Yatılı müşteriler olduğunda üç kız kardeş vardiye usulü çalışıyorlardı, fakat Chloe’nin özel bir hayatı olmadığı için, bu iş daha çok onun üzerine kalmıştı. “Bazen sanki içeride bir hayalet varmış gibi geliyor,” dedi. Chloe onun gülmesini bekliyordu hatta canını yakacak bir şeyler söylemesi durumunda nasıl karşılık verebileceğini geçirdi kafasından, ama Sawyer hiçbirini yapmadı.

Sadece düşünceli bir şekilde ona baktı. “Kız kardeşlerine burada yalnız kalmaktan hoşlanmadığını söyleyebilirsin,” dedi.

Asla. Zaten basında hakkında olumsuz haberlerin çıkmıştı, başka bir kaosa da neden olmayacaktı. “Onların yeterince dertleri var, bir de ben korktuğumu söyleyerek onları tedirgin etmek istemiyorum.” Aslında bunu ona da söylememiş olmayı diledi. “Çok sorun değil. Galiba bu aralar fazla Stephen King okudum, aşırı duyarlı davranıyor olabilirim. Lance bunu biliyor ve onun için gelip gidiyor. Birlikte hayaletime yakışır hikâyeler uyduruyoruz,” dedi Chloe.

“Hikâyeler mi?” diye sordu Sawyer.

“Bu gece burada doksan dokuz yaşında birinin öldüğüne karar verdik. Bakireydi.”

“Doksan dokuz yaşında bakire bir hayalet.”

“Hey, senin sandığın kadar imkânsız olmayabilir. Neyse, hikâyeye göre orgazma erişemediği için ölümden sonraki hayatını yaşayamıyor. Bu yüzden burada kalmaya devam ediyor ve dilekleri kabul ediyor. Bu gece Lance uzun

ve normal bir hayat ve..." Boğazı düğümlendi çünkü Lance istediği her şeyi dileyebilirdi ama hiçbirine yerine gelmezdi. Aman tanrım, bundan ne kadar nefret ediyordu. Bundan o kadar nefret ediyordu ki bunları düşünmek bile onu nefessiz bırakıyordu. "Hayaletin, Lance'nin dileğini yerine getireceğini farz ettik," dedi usulca, "bunun karşılığında biz de ona hiç yaşamadığı orgazmı vermeye çalıştık."

Sawyer dudaklarını büzüştürdü ve "Sahte bir orgazmı," dedi.

"Evet, şey, yapabileceğimizin en iyisi buydu." Sawyer'ın onun bu aptalca gösterisini bastığında ya da o sesleri duyduğunda, neler düşünmüş olabileceğini bilmiyordu.

Ya da bunu neden umursadığını da...

Ama Chloe umursuyordu. Anlattıklarının ardından, Sawyer, anladığını belirtircesine başını salladı. Bu Chloe'nin onunla ilgili soğukkanlı, sert polis, kurallara uyan ve hayatı için bir harita gibi yol çizen, o yoldan sapmayan bir adam imajına, kesinlikle uymuyordu. Sawyer için her şey siyah ve beyazdı, her zaman.

O kesinlikle Chloe'nin ihtiyacı olan canlı renkler içinde yaşama ihtiyacını karşılayacak bir adam değildi.

Lance başını dışarı uzattı ve göğsüne süreceği karışımı Chloe'ye gösterdi. "Beni eve bırakmaya hazır mısın?"

Dönüp ona baktı ve başını salladı.

"Chloe," dedi Sawyer. "Bu gece Eagle Bluff'tan uzak duracaksın," dedi.

Dönüp yeniden ona baktı, konuyu tekrar açması hatta bunu bir soru olarak değil bir emir olarak söylemiş olması bile onu şaşırtmadı. "Tabii," dedi Chloe.

"Ben ciddiym, Chloe."

Yine polis kimliğine bürünmüştü. Bu onu tanımlıyordu. Ona uyuyordu. İnsanı tanımlayan, ona uyan bir şeyin olma-

sı güzeldi. “Ciddi olduğunu biliyorum, şerif,” dedi Chloe.

Sawyer gitmesine izin verdi, o da kaskını takarak Vespa’sına bindi. Lance onu arkasına oturdu ve kollarını beline doladı. Chloe motoru çalıştırdı, yan aynadan baktı ve gaza bastı.

Onlar oradan ayrılırken, Chloe, Sawyer’ın arkasında artmakta olan sisin içinde gidişlerini izlediğini gördü.

Dördüncü Bölüm

“Neden erkek kadından önce yaratılmıştır? Çünkü son kopyayı çıkarmadan önce bir ön taslak hazırlamak gerekir.”

CHLOE TRAEGER

Chloe şafaktan önce uyandı, gökyüzü hâlâ zifiri karanlıktı. Ekim ayının, yangın ayı olduğu bilinir fakat bu yıl Ekim, her zamankinden daha kuru geçiyordu ve bu tehlikeyi daha da çok arttırıyordu. Buna rağmen kuru geçen sonbaharın bazı avantajları vardı ve Chloe bu avantajlardan birini kullanmak için yoga pantolonunu ve T şeklindeki uzun kollu gömleğini giydi, minderini aldı ve yoga yapmak için plaja gitti. Dünyanın birçok lüks otelinde yoga yapmıştı ama burada kayalıklara ritmik şekilde vuran dalgalar, martıların sesleri ve insanın ayağının altında ezilen kumların gıcirtısı ile yoga yapmak ayrı bir zevkti.

Chloe daha sonra yürümeye karar verdi. Bunu genellikle yapmazdı, göğsü sıkıştığı için yapamazdı ama bugün iyiydi ve zamanı vardı, bu yüzden biraz enerji yakmak istedi.

Etraf çok sessizdi martılardan ve dalgalardan başka ses

çıkaran bir şey yoktu ama Chloe şafaktan önceki karanlıkta yolunu nasıl bulacağını çoktan öğrenmişti. Şanslı Liman, küçük bir koyun içine yerleşmiş, eski ve yeninin bir araya geldiği çok güzel küçük sahil kasabasıydı. Ana yol üzerinde çoğu canlı renklere boyanmış, Viktoryan tarzı binalar dizilmişti. Üzerinde cafe, birkaç dükkân, taş kemerli geçit, dönme dolap olan ve denize doğru uzanan bir mendirek vardı. Chloe henüz güne başlamaya hazır olmadığından, mendireğin sonuna kadar yürüdü, okyanusun etrafını tamamen çevrelediğini hissetmek için en uçta durdu.

Kendi kendine bir Titanik duruşu yaptı, gözlerini kapatıp yüzünü tuzlu ve hâlâ soğuk olan havaya doğru uzattı. Doğuya bakınca gelen günle birlikte mor renge bürünmeye başlayan gökyüzünü gördü.

Hâlâ Şanslı Liman'da olduğuna inanmak zordu. Bir yıl önce o, Tara ve Maddie'nin kendilerine ait hayatları vardı, nadiren görüşüyorlardı ve birbirlerinden farklıydılar. Bunun nedeni üç farklı babadan gelen kalıtımın gizemi ya da ayrı ayrı yetişmiş olmaları olabilirdi. Anneleri Phoebe Traeger, gerçekliğin ve özgür ruhun somut bir örneğiydi. Sürekli yollardaydı, bazen aşkı buluyordu, ilişkisi devam etmezse yine yoluna devam ediyordu. Kimse Phoebe'ye bağlı olmak zorunda değildi, kızları bile. Chloe hariç. Chloe geleneksel yaşama dair onun tek bir ödünü olmuştı, tabii eğitimini bir VW minibüsün arkasında alan ve yemeklerini aşevlerinde yiyen bir çocuk için, ödün denilebilirse.

Tara'nın babası, Phoebe ile ilişkileri bozulunca, Tara'yı da alıp gitmişti. Maddie'nin babası da, Maddie doğduktan birkaç yıl sonra aynı şeyi yapmıştı. Chloe babasının ne yaptığını ya da ne hissettiğini söyleyemezdi, çünkü onu hiç

tanımamıştı. Phoebe de ondan bahsetmemişti ve Chloe'nin sorularını her zaman, onun iyi yaşanmış hayatın bir ödülü olduğunu söyleyerek geçiştirmişti.

Chloe'nin önünde uzanan okyanus derindi ve metalik gökyüzüyle birleşiyordu. Manzara, yüksek kayalıklarla çevrelenmişti, sisli ve nefes kesiciydi. Chloe manzara karşısında öylece durdu ve bu kasabaya neden bu kadar sevgi beslediğini düşündü. Daha önce başka yerleri de sevmişti, hatta birçok yeri ama onlarla Şanslı Liman ile kurduğu ilişkiyi kuramamıştı.

Arkasında ayak sesleri duyunca astım spreyini sanki biber gazı spreyiymiş gibi tutarak arkasını döndü.

Sawyer yorgunluktan perişan halde olmasına rağmen çok yakışıklı görünüyordu. Kendisine silah gibi doğrultulmuş olan spreye karşı ellerini kaldırdı. "Beni onunla mı vuracaksın?"

Chloe spreyi yeniden beline soktu. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Sinirinden ağzından aniden çıkmış aptalca bir soruydu. Sawyer'ın altında eşofman, üstünde bir tişört vardı, hızlı hızlı nefes alıyordu ama nefessiz kalmış sayılmazdı. Koşuya çıkmış olduğu belliydi, içinde aynı şeyi yapabilmeye dair bir özlem duydu. Fakat koşmak Chloe için, hızla gelen bir arabanın önüne atlamak kadar ölümcül bir şeydi.

"İyi misin?" diye sordu Sawyer.

"Tabii ki." Sawyer'ı bir simge olarak görmek daha kolaydı. Kendini beğenmiş bir otorite figürüydü ve ayrıca bunun rahatsız edici bir temsilcisiydi. Fakat Chloe, hoşlansın ya da hoşlanmasın bu adamla ilgili daha başka şeyler de vardı. Evet, Sawyer sertti, sabırlıydı ve anlaşılmaz biriydi ama bazen bundan daha fazlasını ortaya çıkarıyordu, tıpkı köpekleri kaçırdıktan sonra Chloe'nin yaralarını gördü-

günde, gözlerinin endişeyle bakması gibi –kanunları çiğnemiş olmasını umursamaması da cabasıydı. “Ben her zaman iyiyim,” dedi Chloe. “Sen bana dün akşam Eagle Bluff’ta olanları anlat.”

Sawyer ona, tescillenmiş “*Ya tabii*” bakışlarından biriyile baktı.

Pekâlâ, Sawyer şaşırtmak yerine itici olmaya devam ediyordu. Bunu bilmek iyi oldu. “Hadi, şerif. Orada pis işler dönüyorsa Facebook’a düşer, bu yüzden bir an önce dökülse iyi olur,” dedi Chloe.

Tehdit oldukça yasaldı. Lucille yerel sanat galerisinin ve Şanslı Liman’ın Facebook sayfasının da sorumlusuydu. Facebook güncellemeleri yerlilerin ilgisini çekiyordu. Lucille kasabada olan biteni yayınlıyor, her olayı keyifli bir şekilde detaylandırıyor, ballandırarak anlatıyordu.

“Orada hiç köpek yoktu,” dedi.

Sawyer gitmek için harekete geçtiği anda, Chloe kafasını kurcalayan soruyu sordu. “O zaman neden durdun?”

“Efendim?”

“Beni burada görünce durmak yerine neden koşuna devam etmedin?” diye sordu Chloe.

Şerif gözünü kırpmadı. Omuz bile silkmedi.

“Şerif Sawyer Thompson,” dedi fısıldayarak. “İletişim ustası.”

Sawyer’ın dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. Bu da Chloe’nin biraz dengesini sarstı.

Bayağı sarstı.

“Dur, tahmin edeyim,” dedi Chloe. “Bana karşı koyamıyorsun.” Aslında neden karşısındaki insanı kışkırttığını bilmiyordu ama belki bu kendini tehlikeye atmanın bir yoluyla. “Beni gördün, bana karşı koyamadın ve şey yapmak

için... Durdun.”

“Ne yapmak için?” diye sordu Sawyer.

“İşte soru da bu zaten, öyle değil mi?” diye sordu. “Yani birbirimizden hoşlanmıyoruz. Ortak bir noktamız yok. Birlikte yapacak neyimiz olabilir?”

Bunun karşısında Sawyer’ın gözlerinden alev çıkarken, Chloe’nin meme uçları dikleşti. Hmmm. Anlaşılan birlikte yapabilecekleri çok şey vardı. Fakat Chloe henüz bunu sindirememişti ki Sawyer gitmek için hamle yaptı.

“Seni korkutuyorum,” dedi Chloe.

“Hem de çok,” diyerek itiraf edince, Chloe kahkahayı patlattı. Elbette Sawyer korkmuyordu. Onu hiçbir şey korkutamazdı. Fakat oynayacağı iyi bir oyunu yoksa kimseye bulaşmamayı öğrenmişti ve şu anda öyle bir oyunu yoktu. Şerifin varlığı onun tüm dikkatini dağıtıyordu, kendini kaptırmış olması kazara değildi. Çünkü gerçekte ne zaman bir araya gelseler onu arzuluyordu.

Bu hayatındaki en saçma arzuydu.

Ne de olsa kendisi ne kadar esnekse Sawyer da o kadar kaskatıydı. O siyah ve beyazdı, Chloe ise gökkuşağı renkleri, birbirlerine hiç uymuyorlardı.

Tabii bedeni, mantığını dinlemiyordu. O tanıdığı en güçlü, etkili ve testosteron yüklü erkekti. Onunla seks yapmak havai fişegın patlaması ya da kasırga çıkması gibi olurdu.

Sihirli.

Fakat bunu bilmesine rağmen kendini Sawyer Thompson ile bir ilişkiye girmek için hazır hissetmiyordu. “Gitmem gerek,” dedi Chloe.

“Şimdi de sen mi korktun?” diye sordu Sawyer.

“Hayır, pansiyona geri dönmem gerek,” dedi. Saat neredeyse yedi olmuştu ve işine geç kalmayı istemiyordu. Chloe’nin dün akşam yatılı müşterileri olmamıştı ama Tara,

sabahın köründe de olsa, pansiyonda her zaman birinin bulunması konusunda katıydı.

Tabii o biri de Chloe'ydi, doğal olarak.

“Ne düşünüyorum biliyor musun?” diye sordu Sawyer.

“Hiçbir fikrim yok. Asla da olmadı,” dedi Chloe.

Sawyer, bankın arkalığına yaslanmıştı. “Seni sinirlendiriyorum,” dedi Chloe'ye.

“Beni sinirlendirmiyorsun,” dedi Chloe. Pekâlâ, onu gerçekten sinirlendiriyordu. Chloe okyanusa doğru döndü ve derin, rahatlatan bir nefes almaya çalıştı. Önünde uzanan okyanus, arkasında duran en yakışıklı ve kendini beğenmiş adamdan, daha iyi bir manzaraydı. Ama bu nefesi almak için birkaç kez deneme yapması gerekliydi ve gözlerini kapadı. Bu da işe yaramayınca Chloe, esnemeye ve omuzlarını çevirmeye başladı, sonra da kollarını havaya kaldırdı.

Tam esnerken adamın hoşnutluk içinde bir ses çıkardığını duydu ve ona döndü.

Sawyer gözlerini onun popo bölgesinden çekti. “Şimdi oynadığın oyun nedir?” diye sordu usulca.

“Bir oyun oynadığımı sanmıyordum,” diye karşılık verdi Chloe, onun gibi usulca.

Sawyer onu dikkatle inceledi, yarı gerçeği anlamaya çalışıyordu.

Fakat Chloe'nin yarı gerçeklerle işi olmazdı. Aynı şekilde yalanlarla da işi olmazdı. Hatırlamak gereken çok şey oluyordu. Hayır, hayatını dosdoğru yaşamaktan hoşlanıyordu. Muhtemelen ikisinin tek ortak yanı buydu.

Sawyer ona doğru yaklaştı, duruş biçimi Chloe'ye *Kocaman Kötü Kurt*'la karşılaşan *Kırmızı Başlıklı Kız* gibi hissettirdi. İskelenin parmaklığına dayanarak başını kaldı-

rıp ona baktı. “Ne?” diye fısıldadı.

“Lance’le aranızda bilmem gereken bir şeyler var mı?” diye sordu Sawyer.

“Hayır. Neden?”

“Sadece dün akşam ki miyavlama seslerinin bir alıştıırma olup olmadığını merak ediyorum,” dedi Sawyer.

“Gerçekten mi? Hayır.” Chloe duraksadı. “Miyavlama mı?” Onu komplekse sokuyordu. “Olur böyle şeyler. Seks sırasında bağırarak gibi...”

“Öyle mi?” diye merak etti Sawyer. “İnleme olabilir” Daha da yakınlaştı. Chloe’nin kaçacak yeri olmadığından bedeni bedenine dokunuyordu. “Kesik kesik nefes almak mesela? Kesinlikle olabilir” Sesi bir oktav düştü. “Tahrik edici şeyler söylemek?” Oh, kesinlikle evet. Fakat senin çıkardığın gibi korkunç sesler olmaz, hayır.”

Chloe onun sıcaklığını hissedebiliyordu. “Olur,” diye tekrarlardı, dizlerinin titremesini kontrol etmeye çalıştı. Adam onun kişisel alanına girdiği için, elini göğsüne koydu, nerdeyse nefes alacak boşluk kalmamıştı.

“Ne zaman?” diye sordu Sawyer, elini onun bileğinde gezdirirken. Daha önce de yaptığı gibi baş parmağını oradaki küçük dövmenin üzerinde dolaştırdı. “Ne zaman olur?”

“Şey... Kitaplarda,” dedi Chloe heyecanlanarak.

Bunun karşısında Sawyer’ın bakışları yumuşadı, dudakları gevşedi. “Sen ne tür kitaplar okuyorsun, Chloe?” diye sordu.

“Hmm...” Pekâlâ, son zamanlarda fazlaca romantik kitaplar okumuş olabilirdi, ne olmuş? Belki biraz da erotik kitaplar. Bunun ya da arzuyla çılgılık atabilecek kadar, ciğerlerine hava doldurabilen kadınlardan biriymiş

gibi, hayal kurmanın bir sakıncası yoktu. “Konumuz bu değil,” dedi ama konunun ne olduğundan da tam emin değildi.

Ve koşmak yerine neden burada ona takılıyordu? “Neden Lance’i sordun?”

Sawyer ona uzun uzun ve endişeli gözlerle baktı. “Bunu yapabilmek için,” dedi ve çenesini avucunun içine aldı sonra dudakları neredeyse onunkilerle birleşene dek başını aşağıya doğru eğdi. Hiç tereddüt etmeden ve kuşku duymadan.

Ya da tam tersi.

Bir an için kıpırdamadan durdular, bu arada Sawyer onun gözlerini esir almıştı. Chloe’nin tüm bedeni, harekete geçerken gözleri kapandı. Dudakları hafifçe birbirine dokundu, daha sonra iyice birleşti ve dilini onun diliyle birleştiğinde, Chloe’den bir inilti çıktı. Bu ses karşısında Sawyer elini onun saçlarının arasına sokup, Chloe’yi kendisine çekti.

Chloe sanki onun içinde eriyordu. Durumu tanımlayabilecek başka bir kelime yoktu. Bir dakika önce kemiklerini hissedebilirken bir dakika sonra hissedemiyordu. Sonra öpüşme başladığı hızla, bitti ve kendisini ona bakarken buldu ve nefesini kontrol altında tutmakta zorluk çekiyordu. “Pekâlâ, bu da neydi?” diye sordu Chloe.

Sawyer elini kendi saçlarının arasından geçirerek onları dağıttı. “Bilmiyorum. Beni çıldırtıyorsun,” dedi.

İşte, bu tam da bir kızın duymak istediği şeydi. Astım spreyini kullandı ve Sawyer’ın kaşları çatıldı. “Hadi,” dedi. “Dönüşte seninle yürüyeyim.”

“Ben kendi başıma yürüyebilirim,” dedi Chloe.

Chloe’nin telefonu titredi. Onu cebinden çıkardı ve arayanın kim olduğuna baktı. Arayan Todd’tu. Lance ile sık

sık takıldıkları için Todd ile de görüşüyordu. Ara sıra dışarı çıkmayı isteyip istemediğini sormak için arıyordu –asılmanın dolambaçlı yolu bu.

Chloe'nin adı Şanslı Liman'da “*çılgın kız*”a çıkmış olabilirdi ama o asla “*aptal kız*” değildi. Herkes Todd ile Sawyer arasında giderek büyüyen bir kıvılcım olduğunu biliyordu ve bunun alev almasına neden olmak istemiyordu. Aramaydı dikkate almadı ve telefonu cebine geri koydu.

“Sorun mu var?” diye sordu Sawyer.

“Hayır,” diye yanıtladı onu Chloe.

Birbirlerine uzun uzun baktılar. Sawyer başka bir şey söylemese de, pansiyona kadar onun yanında yürümek konusunda inatçılık etti.

Sawyer gergin kasları ve ter yüzünden güneşten parlayan teniyle çok seksi görünüyordu. Tehlikeli, çekici ve bir günah kadar seksiydi. “Bu hiç olmamış gibi davranacağım. Öpüşmemişiz gibi yani,” dedi Chloe.

“Yapabilir misin?” diye sordu Sawyer.

Chloe'nin meme uçları hâlâ dimdikti ve bu yüzden söylediğiyle çelişiyordu. Çok güzel bir öpüşmeydi. “Fark etmez zaten. Asıl olan, bunu deneyimlemiş, sistemimizden çıkarmış olmamız. Artık bunu unutabiliriz,” dedi. Biraz duraksadıktan sonra “Değil mi?” diye Sawyer'a sordu.

“Evet.”

Bunu söylemek için bir an bile düşünmemiştir. *Kahretsin.* “Tamam, peki,” dedi Chloe, başını kaldırdı. “İyi o zaman.”

Sawyer döndü ve geldikleri yola doğru koşmaya başladı. Chloe, gözden kaybolana dek ona baktı sonra da kendisini merdivenin son basamağına bıraktı, tamamen huzu-

ru kaçmıştı. Çünkü eğer iki insan gerçeği tamamen başka Şeylere göre değerlendiriyorsa, her ikisi de yalan söylüyor demektir.

Beşinci Bölüm

“Ne yaptığınızı bilmiyorsanız, biliyormuş gibi yapın.”

CHLOE TRAEGER

Chloe pansiyona girdi ve oldukça sinirli görünen Tara ile karşılaştı. “Neyin var?” diye sordu Chloe, Sawyer’la öpüşmesi yüzünden hâlâ toparlanamamıştı. *Sawyer*: Vay canına!

“Neredeydin?” diye sordu Tara.

“Yürüyüşte.” Şerifle iş pişiriyordum. “Neden?”

“Çünkü burada olman gerekiyordu.”

“Güneş doğmadan bir saat önce çıktım. Üstelik konaklamalı müşterimiz de yoktu.”

“Yoktu ama bütün gece araba kullanarak gelen dört kişilik bir aile, ben gelmeseydim gidecekti.”

“Demek onları zamanında yakalamışsın.”

“Kalmadılar,” dedi Tara. “Tamamen ıssız bir pansiyonda kalamayacaklarını söylediler.”

“Hay aksi, çok üzgünüm, ben...”

Tara elini kaldırdı. “Eğer fazla geliyorsa, tatlım, bunu söyle. Numara yapmana gerek yok.”

“Fazla gelmiyor,” dedi Chloe. Lanet olsun. Kendini savunmamak için yutkundu. “Daha iyisini yapacağım.”

Tara başını sallayarak onayladı ve Chloe'yi verdiği sözle boğuşması için yalnız bırakarak mutfağa gitti.

O gün Sawyer izinliydi ve nefret edilenler listesinde artan, angarya işlerini halletmeye çalışıyordu. Üstelik son on iki saatini de uyuşturucu ile mücadele dairesi için, çalışarak geçirmişti. Ajan Reed Morris ile birlikte, izbe bölge olan, Alder Binaları'nda saklanan bir torbacının izini sürmüş ve onu kovuğundan çıkarmıştı. Ric Alfonso, peşinde oldukları büyük bulmacanın sadece bir parçasıydı, fakat çabalarına rağmen iş kötü sonuçlanmıştı.

Ric, artık morgta yatıyordu ve Sawyer seçtiği mesleğin mantığını sorguluyordu. Bu Sawyer için, ilk vurularak öldürülme olayı değildi ve son da olmayacaktı.

Morgta yatan, Ric, on dokuz yaşındaydı.

Sawyer, on dokuz yaşındayken hiç uyuşturucu satmamıştı fakat bir suçlu olma yolunda çok hızlı ilerlemişti. Bu da, kaybedilen hayatla, kazanılan hayat arasındaki farkı neyin yarattığı sorusunu cevaplamaktan, kaçmasına neden oluyordu. Kararlılık mı? Çok çalışmak mı? Karma mı? Bu soru, Ford'un teknesinde gezmek ya da bikinili bir kadınla sıcak kumsalda uzanmak varken, trafik ışığına takıldığı şu an için, fazla derin sorulardı.

Fakat diğer seçenekleri yapması da mümkün değildi, en azından bugün için. Yemek yemiş, postalarını almış ve arabasını kasabanın ortasına doğru sürerek, 1970'lerde çiftlik tarzı inşa edilmiş evlerin çevrelediği bölgeye gelmişti. Evlerin çoğu onarılmış ve yenilenmişti. Sawyer, onarılmamış ve yenilenmemiş evlerden birinin, önüne çekti aracını.

Garaj kapısının yayları bozuktu. Evin sahibi tamir etmesi için birini çağırdığını söylemişti ama hayattaki tek yakını olan oğlunun, defalarca garajın kapısını tamir etmeyi teklif etmesine rağmen de tersleyerek reddetmişti.

Sawyer, karşılığında bir teşekkür alamayacağını bildiği halde, yarım saat boyunca, garajın kapısını tamir etmekle uğraştı. Çimlerin de tekrar biçilmesi gerekiyordu. Evin yanındaki antika çim biçme makinesini almaya gitti. Bu bir oyalanma taktiği idi ve genellikle oyalanmak, Sawyer'a göre bir iş değildi fakat yine de tüm çimleri biçti, artık yapacak bir şey kalmadığında da ön kapıya gitti.

Nolan Thompson kapı eşiğinde duruyordu. Sawyer'ın babası bugün giyinikti, geçen hafta onu donuyla karşıladığı düşünülürse, bu önemli bir gelişmeydi. Elli yıllık işçiliğin ve alkolün harap ettiği bedenden sarkan, pamuklu donun içindeki adamın haklı öfkesini ciddiye almak, pek mümkün değildi.

"Sana, o lanet olası kapıyı tamir etmesi için, bir çocuk tuttuğumu söylemiştim," dedi babası, o bir zamanlar sorunlu ruhunun derinliklerine kadar işleyen korkutucu, alçak sesiyle homurdanarak.

Bu, Sawyer'ın kendini, babasından daha iri ve daha kötü olduğunu anladığı güne kadar, böyle sürüp gitmişti. Ve bir gün Sawyer, yaptığı aptalca bir şey yüzünden –ki Sawyer yaptığı şeyin aptalca bir şey olduğundan kesinlikle emindi– onu cezalandırmak yerine geri çekilmişti.

O zamanlar Sawyer on altı yaşındaydı. Daha sonra Sawyer'ın evdeki son yılında, ikisinin de aralarına soğuk bir sessizlik girmişti. Sawyer'ın yirmi beş yaşına girdiği doğum gününü, Nolan'ın ilk kalp krizi nedeni ile hastanede, onun yanında geçirmesine kadar fazla sık görüşmemiş ve birbirlerinden soğumuşlardı. Bu, on yıl önceydi. Şimdi de

görüşmeleri tamamen bir sessizlik içinde geçiyordu, fakat bu arada, Nolan iki kere daha kalp krizi geçirmiş ve eski gücünü kaybetmişti, Sawyer bundan nefret ediyordu.

Sawyer, babasına ne zaman baksa bir şeyler hissetmekten başka şansı yoktu. Merhamet, pişmanlık, suçluluk gibi duyguların baskınına uğradığı için, babası ile geçirdiği her andan nefret ediyordu. Babasının bahçesine göz gezdirdi. “Peki, o tuttuğunu söylediğin çocuk nerelerde?” diye sordu.

“Gelecek.”

“Hı-hı.”

“Bak, eğer geleceğim dediyse, gelecektir. Bana tavır koymaz ve beni soymaz,” dedi Nolan.

Sawyer, bir kez babasının çekmecesinden yirmi dolar çalmıştı ama o zamanlar sadece on iki yaşındaydı. Babası bunu hiç unutmamıştı.

Evet, Sawyer çocukken çok yaramazdı, gençliği ise daha beterdi. Fakat bunları telafi etmek için yıllar boyunca kışını yırtmıştı, bunun da bir anlamı olmalıydı.

Ama yoktu.

Söz konusu Sawyer olduğunda Nolan için zaman akmazdı. “Garaj kapısını tamir ettim, arabayı yine içeri park edebilirsin. Çimlerin de sulanması gerekiyor,” dedi Sawyer.

Nolan yine kin dolu homurdanma sesi çıkardı fakat Sawyer’ın tarafından bakıldığında bu, düşünceli bir davranış olarak bile sayılabilirdi. Sawyer göz ucuyla evin içine baktı. Ortalık yine darmadağınktı. Sawyer’ın tuttuğu temizlikçi kadın, Nolan’ın öfkeli tutumu yüzünden gelmek istemiyordu. Kadın aynı zamanda mutfak alışverişini de yaptığı için, muhtemelen babası sıkı diyetini bırakmış, abuk subuk şeylerle besleniyor olmalıydı. “Sally bu hafta

gelmedi mi?" diye sordu Sawyer.

"Bu hafta kasaba dışında," diye cevap verdi Nolan.

Kahretsin. Sawyer, hızla babasının yanından geçti ve mutsuz anıları olan eve girdi. Buzdolabına baktı –neredeyse bomboştu. Cüzdanından para çıkarıp, mutfak masasına koydu ve evden çıkmak için döndü.

Babası yolunu kesti, gözleri öfkeden ve utançtan parlıyordu.

Kahretsin. "Yarın da mutfak alışverişi yapıp, başka bir temizlikçi ile gelirim," dedi Sawyer.

"Hiç zahmet etme. Ben bir çocuk tutum zaten," dedi babası.

"İyi."

"İyi," diye sert bir karşılık verdi sonra rahatsız olmuş bir halde duraksadı. "Benim, yeni bir anjiyoplasti geçirmem gerekiyor," dedi Nolan.

Bunu duyunca Sawyer'ın da kalbi tekledi. "Ne zaman?" diye sordu Sawyer.

"Cuma günü."

"Gelirim."

"Her zamanki kontrollerden biri, büyütmeye gerek yok," dedi babası.

"Lanet olsun, geleceğim."

Sawyer kendini çok kötü hissetti. Bu yeni bir şey değildi. Bir kahveye ihtiyacı vardı ve bu yüzden dosdoğru markete gitti. Arabasını park ettikten sonra, bir süre arkasına yaslanıp, gözlerini kapadı. Evet, bir şey ihtiyacı vardı ama bu sadece kahve değildi.

Çabucak işini bitirebileceği bir kadın olabilirdi.

Bir bağırma sesi Sawyer'm düşüncelerini böldü. Cam kırılma sesi duydu ve bunu koşmakta olduğu anlaşılan birinin ayak sesleri izledi. Sawyer, tişörtüne bir şeyler sak-

lıyormuş gibi sarılarak, marketten çıkan çocuğu görünce, doğruldu.

Çocuğun tişörtünün içinden çıkan bir kâğıt parçası, uçuşuyordu.

Sawyer kâğıdın yeşil renkte olduğunu farkettti. Bu sıradan bir kâğıt değildi. Paraydı.

Çocuk eski püskü bir Celina'nın içine atladı ve tekerleklerinden duman çıkararak oradan kaçtı.

Kahretsin. Telsizle merkeze bir soyguncunun peşinde olduğunu bildirirken, gaza bastı. Önünde giden külüstür sedan araba, kasabadan çıkıp otobana girmek için sağa döndü. Otobanın girişinde iki tane teslimat kamyonu ağır ağır ilerliyordu. Araba onların önüne geçip, orta büyüklükte evlerin, işçi ailelerin ve çocukların olduğu küçük, sakın bir mahalleye yöneldi. Mahallede çocuk vardı.

Sawyer lanet okudu ama önündeki arabanın peşinden de ayrılmadı. Önündeki arabayı takip ederken, merkezdeki meslektaşlarıyla telsizde konuşuyordu. Neyse ki, öğle saatleriydi, hem iş, hem de okul günüydü ve sokaklar nispeten boş görünüyordu.

Köşede, araba yüksek kaldırımın üzerine çıkınca iki sağ lastiği birden patladı. Bir sonraki sokağın ortasına geldiklerinde, araba yavaşlamaya başladı ve sonra da tamamen durdu.

“Sakın kıpırdama,” dedi Sawyer, arabanın arkasına geldiğinde. “Sakın kaçmaya kalkma,” dedi. Sawyer kovalamacalardan nefret ederdi. Tabii ki şüpheli bunu umursamadı ve bir saniye sonra arabasından çıkıp sokağın aşağısına doğru kaçmaya başladı.

“*Ha siktir!*” diye küfür etti Sawyer ve kelepçelerini kapıldığı gibi onun ardından koşmaya başladı. “Dur,” diye bağırdı, “Polis.”

Şüpheli durmadı. Elbette durmadı. Kahretsin. Sawyer başını salladı ve her gün beş mil koşmanın verdiği rahatlıkla onu takip etti. Zevk için koşmuyordu. Kesinlikle hayır. Yağmur, çamur, güneş demeden her gün koşuyordu çünkü bunun gibi aşağılık heriflere yenik düşmek istemiyordu. Şüphelinin arkasından bir bahçeye girdi, çitlerin üstünden atladı, çalılıkların arasına daldı, bu arada evlerinden dışarı başlarını çıkaran birkaç kişiye, “İçeri girin!” diye bağırdı. Arayı kapattığında Sawyer çocuğun tişörtünden yakalayıp onu yere indirdi.

Birlikte yere sert düştüler, şüpheli Sawyer’ın altında hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Harika, diye düşündü Sawyer, galiba onu öldürdüm.

Fakat çocuk inledi ve Sawyer buna sevindi. Hayatta kalırsa kâğıt işi az olurdu. Dizini çocuğun sırtına bastırdı ve cebinden kelepçeleri çıkardı. “Bunu neden yaptın?” diye sordu çocuğa.

Şüpheli başını salladı. “*No Ingles – İngilizce bilmiyorum,*” dedi.

“*No problemo-Sorun değil,*” diye karşılık verdi. Sawyer biraz İspanyolca biliyordu. “*Bana bir bira ver!*” ve “*Silahını at, pislik!*” diyebiliyordu ve bu şanslı bir piçti çünkü ona Miranda yasalarını İspanyolca okuyabilirdi.

Sawyer’ın, kâğıt işlerini bitirip merkezden çıkması iki saatini aldı. Kovalamacadan dolayı dizleri ve şiddetli bir şekilde başı ağrıyordu fakat bedeninde dolaşmakta olan adrenalinin onun, spor salonuna gitmesine neden oldu.

Spor yapmak adrenalinden kurtulmak için ilk seçeneği

değildi. Bu şerefi daha önce kafasından geçirdiği gibi bir kadına bırakmak isterdi fakat bugün için pek mümkün görünmüyordu.

Gittiği spor salonu küçük ama yeni ve moderndi. Burada bir arkadaşı ile haftada birkaç gün karşılaşılıyordu. Matt Bowers orman korucular müdürüydü ve kendisinin de spor arkadaşıydı.

Sawyer üzerini değiştirdi ve kum torbasını deli gibi yumruklayan Matt'i buldu. "Neden sana karşılık verebilecek birini denemiyorsun?" diye sordu.

Matt döndü ve Sawyer'a baktı. "Torbadan daha fazla tepki alıyorum. Sen fazla yumuşak görünüyorsun, Thompson."

Sawyer güldü. Her ikisi de Sawyer'ın formda olduğunu biliyordu ki Sawyer bunu kanıtlamıştı. Sawyer karşılık olarak gıdaklayan bir tavuk sesi çıkardı.

Matt gülümsedi. Şanslı Liman'da, Sawyer'ın cüssesinin, gözünü korkutamayacağı birkaç kişiden biriydi Matt. Chicago'dan gelen eski bir polisti. "Kötü bir gün mü geçirdin?"

"Yaa, tırnağımı kırdım," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Sawyer.

Matt sırtıttı. "Zavallı kedicik."

Sonra birbirlerinin posasını çıkarıp, nefesleri kesilmiş halde sırtüstü mindere yatana kadar yumruklaştılar.

"Bana canını sıkan şeyin ne olduğunu söylemeyecek misin?" diye sorabildi Matt en sonunda.

"Hayır." Sawyer hırıldayarak, kalbinin kulaklarında atan sesinin kesilmesini beklerken, tavana baktı.

"Bunun bir kadın olmadığını biliyorum," dedi Matt. "Çünkü bir kadının yok. Çünkü onları korkutup, kaçırıyor-sun."

“Siktir git.”

Mat kınayan bakışlarıyla, “Bu benim tarzım değil, dostum. Ben yumuşak huylu ve güzel kadınlardan hoşlanıyorum,” dedi Matt ve sonra duraksadı. “İşle mi ilgili?”

Bu benim hayatım diye düşündü Sawyer.

“Seni biraz daha hırpalamak isterdim ama bacaklarımı hissedemiyorum,” dedi Matt.

“Zavallı kedicik kimmiş, o zaman?” diye sordu Sawyer.

Matt güldü ve güçlkle ayağa kalkmayı başardı. “Kendimi duşa atacağım.”

Sawyer bir süre daha olduğu yerde yattı. Aşırı enerji ve adrenalinden tamamiyle kurtulmuştu. Bedeni giderek gevşiyor ve ağrıları azalıyordu. Terlerini akıtıp, sızlayan kaburgalarını tutarak sallana sallana ayağa kalktı ve Chloe’yle yüz yüze geldi.

Siyah yoga pantolonunun üzerine, Sawyer’ın güneş gözlüğü takmadan bakamayacağı sarı bir spor sutyeni giymişti. Tabi *bu*, onu bakmaktan alıkoymadı.

“Canına okunmuş, şerif,” dedi Chloe.

“Tam tersine, ben onun canına okudum,” diye karşılık verdi Sawyer.

“Bilemiyorum.” Ona iyice bakmak için Chloe başını uzattı. “Seksi arkadaşın senden daha kolay ayağa kalktı.”

“Seksi mi?” diye sordu Sawyer.

“Hmmm. Dudağın kanıyor, şerif,” dedi Chloe.

Sawyer dudağını sildi ve içindeki halter kaldırma isteğine direndi. “Ben iyiyim,” dedi.

“Pekâlâ,” dedi Chloe şüpheyle. “Eğer eminsen...”

Lanet olsun. Sawyer daha bir dakika önce duşa bile gidebileceğinden emin değilken, şimdi kendisini ağırlık bankına oturmuş, ağırlıklara uzanırken bulmuştu.

Chloe kaşını kaldırdı ama bir şey söylemeden kulak-

lıklarını takarak, arkasını döndü ve diğer ağırlık bankına oturdu.

“Peki ya, astımın?” diye sordu Sawyer.

“Bu bir kardiyo değil. Yavaş takıldığım sürece sorun yok,” dedi Chloe ve sonra kollarını çalıştırmaya başladı.

Sawyer onu izledi. Buna engel olamıyordu. Chloe’nin at kuyruğu şeklinde topladığı gür, kızıl saçları her kol hareketinde bir öne bir arkaya gidiyordu. Omuzları düzgündü, sırtındaki ince kasları parlak ve kadınsıydı. Şimdiye kadar gördüğü en güzel popoya sahipti. Tabii ki spor salonunda güzel popolu başka kızlar da vardı ama Chloe tam onun önündeydi ve dikkatini çekiyordu. Elinden geldiği kadar daha fazlasını görmeye çalışıyordu fakat o sırada Chloe döndü ve onu kendisini izlerken yakaladı.

Sawyer telaşla ağırlıkları kaldırıp indirmeye başladı ve kasları onu küçük düşürmeyip kendisine itaat edince de rahatladı.

Chloe da şimdi onu izliyordu, bakışlarında farklı bir şey vardı, seksi, ölümcül, esrarlı bir şey.

Tam o anda Chloe sanki bir çiftleşme çağrısı yapmış gibi, Sawyer’ın içindeki benzer seksi, ölümcül, esrarlı bir dürtü başını kaldırmıştı. Neyse ki uzun zaman önce bu tarafını bastırmayı başarmıştı, bunu başka bir yaşam biçimi ile takas etmişti. Karşısına ne kadar engel çıkarsa çıksın, güvenilebileceği bir yaşam tarzı ile değiştirmişti. Elbette bu onu ağırlıkları kaldırmaktan alıkoymuyordu. Eğer onu durduran iki koca el olmasaydı bile bu dürtüyle kendisi başa çıkabilirdi.

Matt.

Matt’in saçları ıslaktı ve eğilip Sawyer’a bakarken ağırlıkların büyük bir bölümünü çıkarıp aldı. “İşte,” dedi, kendini beğenmiş bir şekilde. “Şimdi devam edip, bu gü-

zel hanıma gösteri yapabilirsin.” Gülümsedi ve Chloe’nin olduğu tarafa dönüp ona göz kırptı.

Chloe de ona gülümsedi.

Sawyer, ilk fırsatta tek yumrukla onu yere indirmeyi düşündü.

Altıncı Bölüm

“Belki de hayattaki tek amacınız başkalarına bir uyarı olarak hizmet etmektir”

CHLOE TRAEGER

Chloe, iş için seyahat etmeyi, yeni insanlarla tanışmayı ve yeni yerlere gitmeyi hep çok sevmişti. Bu, yetişme çağındayken Phoebe’ye seyahat tutkusuyla geçen çingene yaşıntısını andırıyordu, tuhaf bir tarzı olmasına rağmen onu rahatlatan bir şeydi.

Fakat şimdi Şanslı Liman ve kız kardeşleri vardı, her şeye rağmen bunlar da ona bir rahatlık veriyordu. Bunun nedenini anlaması birkaç ayını almıştı. B&B’nin geniş, ev sıcaklığı olan mutfağında bir kâse içindeki avakado ve mayonezi karıştırırken nedenini anlamıştı.

Çünkü tüm yaşamında ilk kez ev merkezli yaşıyordu. Bu tamamen yeni bir şeydi ve dürüst olması gerekirse, bu hiç de sandığı kadar klastrofobik bir durum değildi. Bu konuda kendisi ile çelişiyordu.

Neyse ki, Chloe’nin buna kafa yoracak kadar fazla zamanı yoktu. Bugün ilerleyen saatlerde Portland’ın kaliteli butik otelinde, spa terapisi yapacaktı ve ürünlerinin tama-

mı taze malzemelerden olduğundan, onları hazırlamak için çok uğraşmak zorunda kalacaktı. “Bu çok... İlginç kokuyor,” dedi Tara. Tara, orta tezgâhta yemek pişiriyordu. En büyük kız kardeş olarak içlerinde en soğukkanlısı da oydu. Aynı zamanda en düzenli olanıydı. Dün akşam gelen konuklara hazırladığı kahvaltıyı hazırlamasına rağmen, ne ortalıkta bir dağınıklık ne de siyah yünlü pantolonu ve beyaz bluzunda bir leke vardı. Ve o topuklular üzerinde yemek yapabiliyor olması Chloe’yi şaşırtan bir şeydi.

Chloe kendi ayaklarına baktı, babetleri içinde çok rahat-tı. Giydiği her şey rahatlık için tasarlanmıştı; tozluklar, bol bir pantolon ve üzerinde göbeğini açıkta bırakan bir tişört. “Her zaman bu kadar temiz kalmayı nasıl beceriyorsun?” diye sordu Tara’ya.

Tara gülümsedi. Chloe’nin şimdiye kadar gördüğü en seksi erkek olan Ford’la birlikte olduğundan beri kendine daha da fazla özen göstermeye başlamıştı.

“Şey, ben spa müşterileri için bir yığın kötü kokulu...” Tara, Chloe’nin önündeki kâseye bir göz attı- “yeşil şeyleri karıştırmaya çalışmıyorum,” diye cevap verdi.

“Bu avakado ve mayonezli saç kremi ve kötü kokulu değil. Senin elli dolarlık saç kremlerinden daha çok işe ya-rıyor,” diye savundu kendini Chloe.

“Avakoda ve mayonez mi?” Tara’nın Güneyli aksanı pek anlaşılmıyordu fakat şaşırdığında daha ilginç oluyordu. “Süslü müşterilerin bunu saçlarına mı sürüyorlar?”

“Bu tamamen doğal. Temel malzemelerden oluşuyor. Artı, içinde faydalı yağlar var. İnsanlar buna bayılıyorlar,” dedi Chloe.

“Ben neye bayılıyorum, biliyor musun, tatlım? Bulaşık-lara yardım etmene,” dedi Tara göz kırparak.

Bu, en azından tuvaletleri temizlemekten iyi, dedi Chloe

kendi kendine, zaten daha önce birçok kez bunu yapmıştı. “Mia’yı gerçekten çok özlüyorum,” dedi Chloe.

Tara’nın genç kız olan kızından bahsedilince –Tara genç yaştayken doğum yapmıştı– Tara gülümsedi. “Onu ben de özlüyorum,” diye karşılık verdi.

Geçen yaz, Mia da pansiyonda çalışmış, her konuda onlara yardımcı olmuş ve Chloe’nin rahat bir nefes almasını sağlamıştı. Ama Mia lisenin son yılındaki öğrenci değişimi programıyla İspanya’daydı.

Chloe elindeki kâseyi bıraktı, musluktan sıcak suyu açıp, lavaboyu doldurdu ve bulaşıklara başladı. Maddie mutfığa geldiğinde işi yarılamıştı. Odalardan topladığı kirli tabaklardan oluşan yığını tatlı bir gülücükle lavabonun içine bıraktı.

Kahretsin. Chloe lavabonun içine biraz daha sıcak su ekledi.

“Oh,” dedi Maddie, tekrar ona dönerek. “Bana verdiğin yüz maskesi bitmek üzere, şu çilekli, yulafli ve ballı olan. Biraz daha alabilir miyim?”

“Elbette,” dedi Chloe, zaten bugün o maskeden biraz daha yapacaktı. “Kokusunu sevdin mi? Çünkü çileklerin yerine...”

“Hayır, en ufak bir değişiklik yapma. Jax bu maskenin beni pırıl pırıl yaptığını söylüyor.”

Tara ve Chloe birbirlerine baktılar. Chloe’nin maskesi ne kadar iyi olursa olsun onun pırıl pırıl yapan şey maske değildi.

Bunun nedeni seksti.

Maddie, içinde avakoda saç kremi olan kâseye baktı, kaşıkla karıştırdı ve merakla kokladı. “Bu bir dip sos mu?” Tezgâhın üzerinde duran ekmek dilimlerinden bir tane aldı, bir kaşık dolusu malzemeyi ekmeğin üzerine sürdü.

“Chloe, kız kardeşinin saç kremini yemesine izin verme,” dedi Tara, ustalıkla omletini havaya atıp çevirirken.

“Saç kremi mi?” Maddie gözlerini kısarak Chloe’ye baktı ve ekmeği ona doğru fırlattı.

Chloe başını eğdi ve sırtıttı. “Sadece avakado ve mayonez. Sana iyi gelir. Saçlarının kıvrılma sorununu çözer,” dedi.

Maddie elini saçlarına götürdü. Darmadağın halde kıvrıcık bukleleri vardı ve toplanmadıkları sürece onları yatıştırmak zordu. Bugün de farklı görünmüyorlardı. Bukleler halinde omuzlarına düşüyorlardı, gür ve kabarık görünüyordu.

“Ve tişörtünü de ters giymişsin,” dedi Chloe.

“Ters değil.” Maddie tişörtünün yakasını sündürüp içine baktı. “*Kahretsin.*”

“Yine karanlıkta mı giyiniyorsun?” diye sordu Chloe.

Geçen hafta yüzü kıpkırmızı, saçları darmadağın bir şekilde karşılarını çıktığında böyle söylemişti.

Maddie tişörtünü çıkarıp düzünü çevirdi. Pembe bir sütyen giymişti ve boğazında bir morluk vardı.

Chloe bir kahkaha patlattı. “Kim tutar seni, Jax?”

“O yapmadı –biz... Şey...” Maddie pes etti. “Ah, tamam, unutun.” Elleriyle yanaklarını kapadı. “Buraya gelirken yolda üstüne atladım,” dedi.

“Araba kullanırken mi?” diye sordu Tara dehşetle.

Maddie artık tamamen kıpkırmızı olmuştu. “Biz kenara çektik.” Tuhaf bir şekilde sırtıttı. “Sürekli onu yiyip bitirmek istiyorum. Bu bir süre sonra geçer mi?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Chloe. “Ama senin iyiliğin için umarım bitmez.” Eğer mutluluğu hak eden bir varsa o kesinlikle Maddie’ydi. Şanslı Liman’a gelmeden önce yaşadığı kötü bir ilişki onu, erkeklerden tamamen uzaklaştırmıştı.

Sonra Jax'le tanıştı. Samimi karakterinin yanında biraz da sabırla, Jax, Maddie'yi kabuğundan çıkarmayı başarmıştı. Şimdi de evlenmeye hazırlanıyorlardı.

Uzun süreli ve hararetli bir aşkı paylaşan Tara ve Ford'un da yakın zamanda evleneceklerinden de Chloe'nin hiç şüphesi yoktu.

Bu onlar için harikaydı. Aynı zamanda heyecanlıydı da. Fakat Chloe tüm bunların kendisi için ne anlama geleceğini bilemiyordu. Ne planladığından ve nasıl bir geleceği olacağından emin değildi.

"Sen de bulacaksın," dedi Maddie yumuşak bir tonda, Chloe'yi izlerken. "Aşkı."

"Oh," dedi Chloe, başını sallayarak. "Hayır. Buna ihtiyacım..."

"Olacak," dedi Maddie ve ona sarıldı. "Biraz daha durulduğunda."

Ah, işte bu. Sorun buydu. *Gerçek* sorun. Bunu başarabilmek için Chloe'nin "*durulması*" gerekiyordu, olduğu gibi olmaktan vazgeçmesi gerekiyordu. Büyümesi gerekiyordu. Kız kardeşinin saç kremini yemesine artık izin vermemesi gerekiyordu.

Ama lanet olsun, burası için payına düşen sorumluluğu göstermemiş miydi? Pansiyon konusunda onlara yardımcı olmak adına, seyahatlerini ciddi bir biçimde kısıtlamamış mıydı? Sadece bir günlük ve sadece müşteri olmadığında seyahatlere çıkarak programını değiştirmemiş miydi?

Chloe ondan istenen her şeyi yapmıştı. Ama hâlâ yeterli değildi. Kaygı bozukluğunun ya da gelmekte olan bir astım atağı nedeniyle göğsündeki sıkışmayı hissedince, astım spreyini çıkardı ve bir nefes aldı.

"Şimdiden mi?" diye sordu endişeyle. "Şimdiden nefes almakta güçlük mü çekiyorsun?"

Chloe omuz silkti. Stresli dönemlerde hepsinin stresle başa çıkma yöntemi vardı. Maddie kendisini patates cipsine veriyordu. Tara yemek pişiriyordu. Chloe astım spreyini kullanıyordu. “Belki de durulmak istemiyorumdur,” dedi Chloe düşünceli bir şekilde.

“Herkes eninde sonunda durulur,” dedi Maddie.

“Bunun benim için geçerli olduğunu sanmıyorum,” dedi ve İkisinin de yüzüne bakmadan, Chloe suyun içine biraz daha deterjan ekledi. Daha güzel şeyler düşünmek amacıyla, ellerini lavabonun içine daldırdı. Çikolata gibi. Köpek yavruları gibi. Gökkuşağı gibi.

Erkekler gibi.

Evet, erkekler insanın dikkatini dağıtmak için birebir-di. Spor salonunda gördüğü seksi orman korucusu Matt Bowers’ı düşündü. Sonra şu acil servis doktoru Josh Scott vardı. Onunla, şiddetli bir astım krizi geçirip acil servise gittiğinde tanışmıştı ve o zamandan beri sık sık karşılaşıyorlardı. Chloe’ye çıkma teklif etmişti fakat o sırada Chloe, seyahatleri ve pansiyon işlerini dengelemeye çalışıyordu. Belki artık programlarını senkronize edip, doktorculuk oynamaya başlamalarının zamanı gelmişti.

Sonra bir de şu yakışıklı çocuk vardı. Adını bilmiyordu. Şanslı Liman’a yeni gelmişti ve gerçekten gizemli biriydi. Kayalıkların tepesinde pahalı bir eve taşınmıştı. Facebook takipçilerini bile şaşkına çevirmişti. Kimse bu yakışıklının kim olduğunu ya da ne iş yaptığını bilmiyordu ama Chloe onu markette görmüştü ve çocuk gerçekten S-E-K-S-İ-Y-D-İ.

Ama Chloe’nin, son tencereyi de yıkarken bir anda aklına gelen ve nefesini kesen farklı biri vardı –hem silahını hem de sert adam tavrını kuşanmış olan ve rüyalarını süsleyen seksi bir adam.

Ve öpüşmüşlerdi. Hem de ne öpüşme. Oraya kadar onu görmezden gelmeyi başarabilmişti. “Lanet olası şerif,” diye homurdandı Chloe inatçı tencereyi ovalarken.

“Sawyer mı?” diye sordu Tara.

Chloe gözlerini kapadı. “Hayır, o benim tipim değil. Sawyer *değil*. Ben Matt’i istiyorum. Ya da Josh’ı. Ya da o yakışıklı çocuğu. Kahretsin, hırdavatçıdaki Anderson bile olabilir. Ama şerif *olmaz*, hayır, çok teşekkürler.”

Bunu ensesinden aşağı bir sıcaklığın yayılmasına neden olan tuhaf bir sessizlik takip etti. Midesine giren bir krampla arkasına döndü.

Sawyer, arka kapının eşiğinde duruyordu, üniformalı, silahlı, sessiz ve varlığıyla mutfağı dolduran bir şekilde.

Bir süre kimse nefes bile almadı.

“Bu kişisel bir şey değil,” dedi Chloe, elinden geldiği kadar ağırbaşlılığını korumaya çalışarak. Ama tabii kendisi de, Sawyer’ın dünya üzerinde seçeceği son kadın olabilirdi ve bunun bir zararı yoktu. Bakışları birbirine kenetlenince, Chloe, onu öpen dudakların ateşini ve açlığını yeniden hissetti, içi güçlü bir özlemle doldu.

Pekâlâ, artık buradan sıvışmanın zamanı gelmişti. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Tercihen yalnız başına ve dağın tepesinde bir yerlerde. Sawyer’ın ne istediğine gelince, bunu söylemek gerçekten zordu. İsteddiği zaman taş gibi olabiliyordu.

Tara gitmesi için Sawyer’ın eline bir fincan kahve tutuşturdu. “Eminim, bu sabah burada olmak yerine Starbucks’ta olmayı yeğledin, ha?” dedi, ortamı yumuşatmak için.

“O tür yerlere üzerinde üniformayla gidemiyorsun,” dedi Sawyer.

“Neden?”

“Çünkü insanlar bir polis gördüğünde ağızlarındakileri dışarı püskürtüyorlar.”

“Ben hayatımda hiç böyle bir şey duymadım,” diye mırıldandı Tara, tedirginliği aksanının ağırlaşmasına neden olmuştu.

Chloe suyu kapattı ve Sawyer’a baktı. “Peki, neden polis oldun, bu şekilde muamele görmek için mi?” diye sordu.

“Yani zaferin yanında mı demek istiyorsun?” dedi soğuk bir tonda ve sonra omuz silkti. “Bu konuda iyiyim.”

İyi olduğunu biliyordu. Chloe onun, sakın maskesinin ardında, kararlı ve agresif bir kişiliğin yattığını ve bunun da işini, iyi yapmasına neden olduğunu biliyordu. Başka şeyleri de iyi yapmasına neden olması da muhtemeldi.

Yatakta mesela.

Sawyer kâsenin içindeki avokado/mayanoz karışımına baktı. “Bu nedir?” diye sordu.

“Dip sos değil,” dedi Maddie telaşla.

“Saç kremi,” dedi Tara. “Saç bukleleri için.”

Herkes onun dağınık ve açık kahverengi saçlarına baktı. Gür ve parlak bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Bukleleri yoktu piç kurusunun.

“Sanırım ben halimden memnunum,” dedi Sawyer. Tezgâha yaslanmış, ayağını diğerinin üzerine atmış rahat bir şekilde duruyordu.

Halinden memnun olduğuna kuşku yoktu. “Cildin kuru,” diyerek Chloe, başıyla saç kreminin yanında duran ve içinde E vitaminleri ile çay ağacı yağlarından oluşan karışımı işaret etti. “Bu senin sorununa iyi gelir.” Gerçi bu adamda tedavi edilecek bir şey yoktu. “Tabii, hâlâ seni zehirlememden korkmuyorsan...”

Sawyer gözlerini ondan ayırmadan şişeyi eline aldı. Şişe onun kocaman elinde minicik ve kadınsı görünüyor-

du. Sanki el bombası tutuyormuş gibi oldukça dikkatli bir şekilde, kapağı açtı ve kokladı. “Çiçek gibi kokuyor,” dedi.

“Bu senin erkekliğini tehlikeye atar mı?” diye sordu Chloe.

Tara itiraz etmek için ağzını açmıştı ki, Sawyer, sanki son zamanlarda gülmek için fazla bir nedeni olmamış gibi, alçak ve kısık bir sesle kahkaha attı.

“Günde iki kere kullan,” dedi Chloe. “Kısa sürede pırıl pırıl olursun. Tıpkı Maddie gibi.”

Sawyer, Maddie’nin parlaması ile ilgili bir şeyler söyleyecekmiş de, vazgeçmiş gibi göründü. Akıllı adam.

“Olanları duydum,” dedi Tara. “Sen iyi misin?”

“Evet,” dedi Sawyer. “Yeni bir anjiyoplasti gerekiyor-muş. İyi olacaktır.”

Tara duraksadı. “Ben işini kastetmişim. Kim anjiyoplasti olacak?”

Sawyer iç geçirdi. “Babam. Normal kontrollerinden biri. Bir kalp sorununun onu yavaşlatmasına izin veremeyecek kadar huysuz biri,” dedi. Yüzü sakın ve ifadesizdi. Her zamanki polis ifadesi, daha fazla konuşmak istemediği anlamına geliyordu.

“Bize şu soyguncudan bahsetsene,” dedi Maddie.

“Ne soyguncusu?” diye sordu Chloe.

Maddie, kahvesini yudumlayan Sawyer’a baktı.

“Tek başına market soyguncusunu yakalamış,” dedi Tara, Chloe’ye. “Görmedin mi? Tüm gazetelerde vardı. Sana linkini göndermişim.”

“Hımm.” Belki de dün gece Lance ile takılmak yerine e-postalarını kontrol etseydi daha iyi olurdu. “Market mi soyulmuş?” diye sordu Chloe.

“Ve soyguncu kaçarken Sawyer da marketin önündeymiş,” dedi Tara. “Ceplerinden paralar uçuşuyormuş.”

Sawyer başını salladı, sanki soyguncunun aptallığına hâlâ inanamıyormuş gibiydi.

“Sawyer onu arabasıyla takip etmiş,” diye devam etti Tara. “Sonra da yayan olarak izlemiş. Soyguncu kaçarken bazı masum insanlara da zarar vermiş. Kütüphaneci kadının bileği kırılmış.”

Chloe nefessiz kaldı. “Bayan Bunyan mı?”

Tara başını sallayarak onayladı. “Nihayet Sawyer silahını çekmiş ve soyguncuyu yere indirmeden önce birkaç el ateş etmiş. Destek birimleri gelene kadar Sawyer adamı etkisiz hale getirip, kelepçelemiş.”

Chloe keyfi kaçmış gibi görünen Sawyer’a baktı. “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Hayır. Bayan Bunyan, nereye gittiğine bakmak yerine cep telefonuna bakarak evinden çıktı, YouTube için kayıt yapmaya çalışıyordu. Olay yerinin yakınında bile değildi.”

“Ama bir olay vardı, değil mi?” diye sordu Maddie. “Silahla ateş etme?”

“Ateş etme diye bir şey yok,” dedi Sawyer.

“Amaan,” dedi Maddie hayal kırıklığı içinde. “Ben Tara’nın versiyonundan daha çok hoşlandım.”

Ama Chloe hoşlanmamıştı. Hem de hiç. Silah ateşlenmediği için rahatlamıştı ama şu kovalamaca, boğuşma onu rahatsız ediyordu. Zoraki de olsa Sawyer’ın işinin ne kadar tehlikeli olduğunun hatırlatılması ilk değildi ama onun gece gündüz bu tür olayları sakinlikle karşılaması şaşırtıyordu. “Sen iyi misin?” diye sordu Chloe.

Sawyer doğrudan onun gözlerine baktı. O her zaman iyiydi. Değilse de bunu kimse bilemezdi çünkü bunu kendine saklardı.

“Gazetede suçlunun bir boşanma sürecinde olduğunu ve adamın bu yüzden çıldırdığını yazıyordu,” dedi Tara. “Eski

karısı, varını yoğunu almış ve o da avukatlarının parasını ödemek için her türlü deliliği yapıyormuş.”

Sawyer başını sallayarak onayladı, Chloe de onun bu kabullenmiş ifadesi karşısında güldü. “*Her türlü delilik*” ile karşılaşmış olmalıydı.

“Dün tüm kasaba senden söz ediyordu,” dedi Tara.

Sawyer ona baktı. “Evet, öyle,” dedi.

“Hayır. Sadece bu değil. Bayan Abbott’un da evine gitmişsin,” dedi Tara.

“Altından hiçbir şey çıkmadı,” dedi Sawyer.

“Tam olarak hiçbir şey denemez,” diye lafa girdi Maddie.

“Maddie.” Sawyer onu azarlamak istercesine konuşmuştu ama kulağa daha çok sabırlı ve neşeli gelmişti. Fakat kesinlikle çok kibardı.

Chloe, Sawyer’ın bir anlık kibarlığı karşısında şaşırdı. Ama onu kibarlaştıran Maddie’ydi.

Chloe değildi, kesinlikle. “Neler oldu? Bayan Abbott iyi mi?” diye sordu Chloe.

“Bayan Abbott iyi,” dedi Sawyer.

“Tabii sen beyaz atınla gidip onu kurtardığın için.” Maddie, Chloe’ye döndü. “Duman alarmı çalmaya başlamış ve oraya ilk giden Sawyer olmuş,” dedi.

“Oh, hayır,” dedi Chloe korku içinde. Bayan Abbott onun en sevdiği insanlardan biriydi. Chloe onun için haf-talık kullanacağı bir nemlendirici hazırlamıştı, bu yaşlı kadının sedef hastalığını rahatlatabilen tek şeydi. Birlikte çay içmiş ve Bayan Abbott, çılgın gençlik anılarını anlatarak onu eğlendirmişti. “Yangın çıkmış mı?” diye sordu Chloe.

“Hayır.” Maddie’nin hikâyenin sonunu getirmesine fırsat vermeden, gitmek istediği apaçık belli olan Sawyer, kapıya yöneldi.

Chloe gözlerini adamın kalçalarından güçlükle ayırarak kız kardeşine baktı.

“Yangın çıkmamış,” dedi Maddie onu rahatlatarak. “Ve daha yirmi dakika geçmeden alarm yine çalmaya başlamış. Bu böyle birkaç kez devam etmiş ve Sawyer da her defasında oraya gitmiş.”

Sawyer iç geçirerek durdu. “Sadece bir kere daha çaldı, o kadar,” dedi.

“Ben de Facebook’u takip etmeye başlamalıyım,” dedi Chloe. “Sorun neymiş?”

Maddie sırtıttı. “Duman alarminin pillerini değiştirmek gerekiyormuş,” dedi.

“Aaa, bu çok kötü olmuş,” dedi Chloe.

“Hayır asıl aaa demen gereken şey, Sawyer’ın markete gidip kadın için pil alması,” dedi Maddie. “Sonra da geri dönüp onları takması. Ne kadar da tatlı.”

Sawyer acı çekiyor gibi görünüyordu. “Tatlı değil, zorunlu. Oraya gitmekten yorulmuştum,” dedi.

“Tatlı,” diye tekrarladı Maddie.

Chloe bir horultuyla güldü ve Sawyer bakışlarını hemen ona çevirdi. “Yoksa sana mı *tatlı* denmesini isterdin?” diye sordu Sawyer.

“Ben istemezdim,” dedi Chloe. “Zaten bana tatlı denmesi için daha çok yolum var.”

İşin gerçeği her ikisi de tatlı sayılmazdı, diye düşündü Chloe. O iri yarı, kibirli, baskın, yakışıklı, akıllı, cesur ve sadık biriydi.

Ama tatlı değildi. Kesinlikle değildi.

“Tamam,” dedi Tara, omzuna hafifçe vurarak. “Sırların bizimle güvende.”

“Bundan hiç emin değilim,” diye homurdandı Sawyer. “Hemen Ford ve Jax’a yumurtlarsınız. Ve Jax de tıpkı bir

kız gibi bunu herkese yayar.”

“Peki, o zaman ne olur?” diye sordu Chloe. “Erkeklik belgen mi iptal edilir?”

Maddi ve Tara’nın kakhaha seslerinin arasına karışan bir sesle Sawyer, tüm kadınlara söylendi ve sonra da çekip gitti.

Yedinci Bölüm

“Eşsiz olduğunuzu hiç unutmayın. Herkes gibi.”

CHLOE TRAEGER

Ertesi gün Sawyer hastanede oturmuş, babasının operasyonunun nasıl geçtiğini öğrenmeyi bekliyordu. Televizyonda bir pembe dizi vardı ve kumanda ortalıkta görünmüyordu. İki saat sonra artık beklemekten iyice keyfi kaçtığı sırada Chloe çıkageldi ve onun yanına oturdu.

“*Bütün Çocuklarım mı?*” diye sordu. “Seninle pek bağdaştıramadım.”

“Ben seyretmiyorum,” dedi Sawyer.

Chloe abartılı hareketlerle çevresine bakındı.

Odada başka kimse yoktu.

Sawyer burnunun kemiğini sıktı. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Chloe’ye.

Ona bir torba uzattı. “Tara’dan enerji veren çörekler. Muzlu ve çikolata parçalı. Bunların her derde deva olduğunu söylüyor.”

İşte, bu neden burada olduğunu açıklıyordu. Tara onu, merhamet göstermesi için görevlendirmişti. Torbada dört tane çörek vardı. Bir tanesini Chloe’ye ikram etti ve diğer üçünü de Chloe elindekini bile yemeden mideye indirdi.

“Hey, bu sence adil bir paylaşım mı?” diye sordu Chloe.

“Ağırlık oranına göre bir paylaşım,” diye cevap verdi Sawyer.

Chloe gözlerini adamın bedeninde gezdirdiğinde nefesi kesildi fakat söyleyebildiği tek şey, “Hımm,” oldu.

Elindeki çöreği bitirdi ve “Oh! Nerdeyse unutuyordum!” dedi ve koca çantasının içinden bir termos çıkardı. “Süt?”

Sawyer ilk yudumu ona ikram etti, Chloe başını sallayınca, sütü kafasına dikti.

“Daha iyi misin?” diye sordu Chloe.

Sawyer başını sallayarak onayladı ve Chloe de usulca güldü. “Sözcükler konusunda cimrilik etme, şerif,” dedi ve iyice onun yanına yaklaştı, rahat koltuğa yaslandı ve bacaklarını uzatıp, ayak ayak üstüne attı.

“Bence bunu iki şekilde çözebiliriz,” dedi. “Ya aptal aptal susup otururuz ya da ben konuşmaya devam ederim, sen de dinliyormuş gibi yaparsın.”

“Ya da sen gidebilirsin,” dedi Sawyer.

“Evet ama kalıp seni kıvrandırmak daha eğlenceli olabilir.”

“Beni kıvrandırmıyorsun.”

Derin yeşil gözleriyle ona baktı. “Ama sana bir şeyler yaptığım kesin,” dedi Chloe cilveyle.

Evet. Bir şeyler yaptığı kesindi. “Sinirlendirmek olabilir mi?” diye sordu Sawyer. “Rahatsız etmek? Sinirlendirmek? Zıvanadan çıkarmak?”

“Azdırmak?” diye sordu Chloe.

Sawyer başını salladı ama gerçekten azdırıyordu. “İkinci seçenek.”

“Rahatsız etmek mi?” diye sordu Chloe.

“Hayır. Sen konuşmaya devam et,” dedi Sawyer.

Chloe güldü ve sonra Belize’ye yaptığı son yolculuğun-

dan söz etmeye başladı. Bileğindeki “Kendin ol,” anlamına gelen dövmeyi burada yaptırmıştı. “Çok canımı yaktı,” dedi. “Ve Tara dövme yaptırdığım yer yüzünden kurumsal bir iş bulamayacağımı söylüyor –saklaması çok zor. Diğer dövmemi gördüğünde deliye dönecektir muhtemelen ama asla göremez çünkü... Yeri çok özenle seçildi,” dedi, sırıtarak.

Sawyer bir an için bunu düşündü, nerede ve ne olduğunu hayal etmenin dikkatini dağıtmasından keyif almıştı. “Kurumsal bir dünyada bir iş bulmak istediğinden emin misin?” diye sordu, kafasında onu ehlileşmiş ve durulmuş bir halde bir ofisin içinde hayal edemiyordu.

Chloe güldü. “Masa başında çalışmak mı? Hayır, içimde öyle bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“İçinde nasıl bir şey var?” diye sordu Sawyer.

Chloe soru karşısında şaşırılmış gibi görünüyordu. “Şey, ben şu doğal malzemelerle cilt ürünleri yaratmak işinden hoşlanıyorum,” dedi.

“Bu kulağa şaşırtıcı biçimde... Kurumsal geliyor,” dedi Sawyer.

“Dilini ısır,” dedi.

Sawyer kerndisini gülerken buldu.

“Vay,” dedi Chloe. “Bunu daha sık yapmalısın.”

Aldırmadı. “Yaptığın işi seviyorsun,” dedi Sawyer.

“Evet. Önemli olan da bu değil mi?”

Sawyer bir şeyler söylemek için ağzını açtı sonra vazgeçti ve sadece başını sallayarak onu onayladı. “Her zaman ne yapmak istediğini bilir miydin?” diye sordu Sawyer.

“Evet. Küçükken annemle sürekli kamp yapıyorduk. Bunu biliyor muydun?”

Sawyer başını salladı. Geçmişi ile ilgili fazla bir şey bilmiyordu. Gerçi Phoebe’yi ve onun tam olarak bir anne tipi

olmadığını biliyordu.

“Maddie ve Tara babaları ile büyüdüler ama ben Phoebe’yledim. Kamp yaparak,” dedi Chloe. “Genellikle bir Grateful Death konserinden diğerine seyahat ederdik; bazen başka maceralara atılırdık. Ama ben sahip olduğum her şeyi her an bir yere gitmeye hazır halde sırt çantamın içinde tutardım.”

Sawyer içinde bir şeylerin sıkıştığını hissetti ve bu, onun bir an için sessiz kalmasına neden oldu. “Bu, küçük bir kız için zor olmalı.” Onun çocukluğu çok farklıydı. Bir *sefil* de olsa bir evi ve ne olursa olsun başının üstünde çatısı vardı.

“Oh, ben severdim,” dedi Chloe. “Yani biz son derece yoksulduk, elbette, ama ben bunun farkında değildim. İhtiyacım olan şeyleri kendimiz yapardık. Sabun, şampuan gibi şeyler. Hangi kokuların hangi malzemelere daha çok yakıştığını bulmak hoşuma giderdi,” dedi.

Elbette, dağıtılan elden en iyisini oynaması gerekirdi. Ama göçebe hayatı zor olmalıydı. Eğer Sawyer’a dengenin tadını öğreten Ford ve Jax olmasaydı, hayatının neye benzeyeceğini merak etti. Ve Sawyer tutuklandıktan sonra onu tutuklayan polis memurunda daha farklı, daha dengeleyici bir güç buldu. Şerif Allen Coburn ona ilk ilgi gösteren yetişkindi. Onunla ilgilenen. Birkaç yıl önceki ölümüne kadar ona haftalık ziyaretlerde bulunarak Sawyer’ın kışını toparlamıştı.

Anlaşılan Chloe’nin hayatında dengeleyici bir güç olmamıştı, en azından son bir yıla kadar. “Öylece dolaştınız demek,” dedi Sawyer. “Okula nasıl gittin ya da nasıl arkadaş edindin?” diye sordu.

“Liseye kadar çoğunlukla bana Phoebe eğitim verdi. San Francisco’ya yerleştik çünkü annemin tiyatroda, sahne görevlisi bir sevgilisi vardı. Orada liseye gittim,” dedi Chloe.

“Sen ve annen onun sevgilisiyle birlikte mi yaşadınız?” diye sordu Sawyer.

“Hayır, o tiyatronun boş arsasında arabasının içinde yaşıyordu. Biz de orada kamp yaptık,” diye yanıtladı. Chloe umursamıyormuş gibi omzunu silkti. “Gittiğimiz yerlerde arkadaşlar edindim; bu sorun olmuyordu. Şimdi tabii ev olunca her şey daha kolay,” dedi.

Demek kız kardeşleriyle birlikte çalıştırdıkları B&B onun gerçek anlamda ilk eviydi. Bu Sawyer’ın göğsünün sıkışmasına neden oldu.

“Peki, ya sen?” diye sordu Chloe.

“Ben ne?”

“Burada mı büyüdün?”

“Evet,” dedi Sawyer.

Chloe ona uzun uzun baktı, sabırsızlıkla açılmasını bekliyordu. “Hadi ama,” dedi. “Bana bir şeyler anlat. Senin dövmelemin var mı?” diye sordu. “Çocukluk anılarını? Paylaşmak istediğin bir şeyler? Herhangi bir şey?”

“Anlaşmaya göre sen konuşacaktın, ben dinleyecektim,” dedi Sawyer.

Chloe başını salladı. “Seni araştırdım, biliyor musun?” Omzuyla onu dürttü. “Ve dedikoduyu Walmart’tan daha çok seven bir kasabaya göre seninle ilgili fazla bir şey yok. Aslında buradaki insanların iri yarı, kibirli şeriflerini, korumaları güzel bir şey,” dedi.

Korumak mı? Sawyer başını salladı ama onun konuyu geçiştirmeyeceğini tahmin etmeliydi. “Bu hayır, ben bir günah kadar sıkıcıyım mı demek oluyor?” diye sordu. “Yoksa hayır, ben duygusuzun tekiyim ve en iyi yapabildiğim şey bu mu demek oluyor?”

Sawyer tam güldüğü sırada cerrah dışarı çıktı. Yeniden karamsarlığa gömülen Sawyer, ayağa kalktı ve kendisini

en kötüsü için hazırlamaya çalıştı, fakat doktor babasının operasyonunun iyi gittiği konusunda onu ikna etti. Sawyer, tamamen rahatlamış şekilde tekrar koltuğa çöktü. Bunu neden bu kadar önemseddiği, anlaşılmayacak bir şeydi.

Chloe de oturdu ve kollarını ona dolayarak başını omzuna yasladı. Konuşmadı ve ona zaman tanıdı. Bu da başka bir sürprizdi. Her zaman hareketliydi ve onu çileden çıkarmak için aşırı çaba harcıyordu. Ya da belki de bu çaba harcamak değildi, saedce Chloe'ye daha kolay geliyordu.

Ama şimdi, buradaydı. Onun yanında ve onun için. Uysaldı, sıcaktı ve ilgiliydi. Aslında burada ne işi vardı? Ve Sawyer neden kendisini bu kadar iyi hissediyordu? Direnmek zordu ve o da kendisini bıraktı. Başını onu güzel kokan saçlarının üstüne bastırdı ve sunduğu rahatlığı içine çekti.

Sonunda ikisi de koltuklarından kalktı ve Chloe onun gözlerinin içine baktıktan sonra parmak uçlarında yükselip onu, çenesinden öperek Sawyer'ı bir kez daha şaşırttı. Sonra da odadan geldiği gibi gizemli bir şekilde çıkıp giderek ardında, Sawyer'ın adlandıramadığı bir boşluk bıraktı.

Üç akşam sonra berbat geçen bir günün ardından Sawyer, yorgunluktan kıcını güçlkle kaldırdı ve Ford ve Jax'ın ortak işlettikleri Love Shack barına gitti. O sabah yaklaşık beş dakika boyunca kar yağmıştı ve bu kadarı bile yolları berbat etmeye yetmişti. Bu da Sawyer'ın SUV'uyla gittiği her olay için ölüm kalım meselesine dönüşmüştü. Otobanda iki kez yoldan çıkmış ve iki kez de yol şartlarına göre aşırı hız yapan aptal sürücüler tarafından arabasına çarpıl-

masına ramak kalmıştı.

Fakat onu çileden çıkaran, son çağrı olmuştu –Şanslı Li-man’ın dışında ölümle sonuçlanan bir trafik kazası. Yirmi yaşında alkollü araba kullanan bir genç ağaca çarpmıştı.

Bir zamanlar Sawyer’ın da sonu, o çocuk gibi olacaktı. Uzun bir kış gecesi, arabayı kullanan kendisi değildi ama kullanan kadar sarhoştı ve bir direğe çarpmışlardı.

Sawyer kazadan canlı olarak kurtulmuştu ve bu kazayla akıllanacağını düşünürken, gerçekten akıllanması birkaç yılını almıştı.

İliklerine kadar buz kesmiş halde barın kapısına doğru ilerledi. O anda içeriden başka bir adam çıkıyordu.

Bu, kısık gözlerle kendisine bakan Todd’du. Sawyer da aynı şekilde ona bakarak karşılık verdi. Bir şeyler homurdanarak yanından geçerken, Sawyer’a bir omuz attı ve daha sonra karanlık sokağa doğru ilerledi.

Sawyer kavgâ havasındaydı ve neredeyse bunun için Todd’un arkasından gidecekti. Ancak Sawyer’ın sağduyusu ağır bastı ve gitmesine izin verdi. Isınmak umuduyla bara doğru ilerledi.

Love Shack eski Batı’nın meyhanelerini andırıyordu. Duvarlar randevu evleri gibi kıpkırmızıydı ve eski maden ocağı gereçleriyle süslenmişti. Çıplak kirişlere tutturulan fenerler, hafta sonu, gürültülü kalabalığın doldurduğu, piknik masası tarzındaki ahşap masaların üzerinden sarkıyordu.

Sawyer barı geçerek Ford’un arka taraftaki ofisine yürüdü. Karakolda kirli üniformasını çıkarmıştı ve sade kıyafetlerini giymişti ama hâlâ silahlıydı. Kemerini ve silahını çocukların onun için ayırdığı dolaba koyup, kilitledi ve yeniden bara döndü.

“Vay, yerel kahramanımız da gelmiş,” dedi Ford, Saw-

yer bara otururken. “Son günlerde başka duman alarminin pillerini değiştirdiğin oldu mu?”

“Kapa çeneni!” dedi Sawyer ve her zamanki gibi ona soda doldurduğunu gördü. “Onu bira yap,” dedi.

Ford bira musluğunu açarken kaşını kaldırıp ona baktı. “Berbat bir gün müydü?” diye sordu.

“Berbat bir gündü,” diye yanıt verdi ve Sawyer birasından büyük bir yudum aldı, gözünün önünde hâlâ arabasından fırlayan ve bir daha kalkamayacağı asfaltta yatan çocuğun, gözleri vardı.

Daha beş dakika geçmeden Maddie saçı başı dağılmış halde depodan çıktı, Jax’ın da yanında olduğu belliydi. Sawyer’a gülümsedi ve kendisine buzlu bir su hazırladı. Bu arada Ford garsonlardan birine, “Şerif için balık ve patates cipsi siparişi ver,” diye seslendi. “Patatesler duble olsun.” Sawyer’a baktı. “Başka bir şey?”

Sawyer’ın bir tır sürücüsü kadar yediği herkes tarafından bilinirdi. Omuz silkti. “Pek aç değilim,” dedi.

Ford yine kaşını kaldırdı. “Patatesleri iptal edeyim mi?” diye sordu.

“Sadece duble porsiyonu,” dedi Sawyer.

Maddie ve Ford birbirlerine endişeyle baktılar ve sonra Maddie, Sawyer’ın yanındaki tabureye oturdu. “Sen iyi misin?”

Aslında pek kimse ona bunu sormazdı. İnsanlar onun iyi olduğunu düşünürlerdi ya da en azından iyi olacağını. Sonra bu üç kız kardeş kasabaya gelmişti. İkiisi en iyi arkadaşlarını kapmıştı ve onlardan biri ona iyi olup olmadığını soruyordu. “Sadece aç değilim, o kadar,” diye yanıtladı Sawyer.

Jax de depodan çıktı. Maddie’yi taburesinden indirdi, onun yerine oturdu ve sonra onu kucağına aldı. Bur-

nunu saçlarına daldırırken elini poposuna kaydırıldı. “Hey, bebeğim. Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordu.

Lanet olsun. Jax’i de duyguları sorar hale getirmişlerdi. “Çok daha iyi. Ama Sawyer kötü bir gün geçirmiş. Aç olmadığını söylüyor,” dedi Maddie.

Jax kaşlarını kaldırarak Sawyer’a baktı.

Sawyer onu umursamadı ve siparişi geldiğinde iyi olduğunu kanıtlamak için yemeğine gömüldü. Jax patateslerden almak için tabağa eğildi. “Madem aç değilsin –Hey,” Sawyer onu çatalıyla dürtünce homurdanmaya başladı. “Reflekslerine hiçbir şey olmamış,” dedi ve Maddie’yi sesli bir şekilde öptükten sonra işinin başına döndü.

Maddie baygın halde onun gidişini izledi. “Onunla evleneceğim,” dedi.

“Nedenini tanrı bilir,” dedi Sawyer ve ketçapa uzandı.

“Beni mutlu ediyor,” dedi. “Beni...her türlü mutlu ediyor. Anlıyor musun?” dedi Maddie gülerek.

Sawyer onun sıcacık gözlerine baktı ve onu hayal kırıklığına uğratmamak için onaylarcasına başını salladı. Maddie ona gülümsedi ve sarıldı, sonra yanağından öptü. “Beni eğlendirmeye çalışman çok tatlı bir davranış,” dedi.

Sawyer neredeyse patates kızartmasıyla boğuluyordu. Şu *tatlı* işi yine çıkmıştı ortaya. Bu hafta birini öldürmüş olmalıydı. Belki de ancak böyle kurtulabilirdi.

Birkaç dakika sonra Chloe geldi. Sawyer derin bir nefes almak istedi ve o an nefesini tutmuş olduğunu fark etti. Boşver birini öldürmeyi. Sadece onu istiyordu.

Hastanede ona sürpriz yaptığı andan itibaren onu istiyordu. Bunu hayalini kuruyordu. Bunlar yatak çarşaflarını tutuşturacak kadar hararetle hayallerdi.

Chloe deri ceketini çıkardı. Gözleri yerinden oynatacak

kırmızı bir kazak, mini ve dar bir kot etek, dizinin üstünden kalçalarına kadar uzanan çizmeler giymişti. Tanrım, o çizmeler aklına çeşitli şeyler getiriyordu. Sanki başka şeylere ihtiyacı varmış gibi. Parlak, koyu kıvıll saçları dağınıktı ve omuzlarından aşağı dökülüyordu, Sawyer'a en ufak ayrıntısına kadar hayallerini hatırlatıyordu.

Belki de bunların tek nedeni sadece oydu. Chloe ona seksi düşündürüyordu. Seksi, vahşi, sınırsız seksi.

Chloe bara geldi ve Sawyer'ın bakışlarına uzunca bir süre karşılık verdi. Ona iyi olup olmadığını sormadı. Endişeleriyle onu bunaltmadı. Onu küçümser şekilde gülümsemedi bile. Hayır, sadece o yeşil gözleriyle baktı. Sawyer o gözlerin derinliklerinde kaybolup boğulmak istiyordu.

Bir içki daha istiyordu ve mümkünse bir tatil. Kesinlikle seks yapmak istiyordu. Belki uzun boylu, iri yarı, duygularını umursamayan, söyleyeceği tek şey, "Daha sert, Sawyer, beni daha sert becer," olacak olan bir sarışınla.

Ama o uzun boylu iri yarı bir sarışın istemiyordu.

Onun istediği minyon tipli, kıvrımlı hatlara sahip bir kıızı. O, *bu* minyon, kıvrımlı hatlara sahip kıvıllı istiyordu.

"Zor bir günün ardından," dedi Chloe usulca, "her zaman biraz... Çılgın şeyler yapmak isterim. Beni yolumdan çıkarıp sonra geri koyacak şeyler."

Sawyer hayallerini zorluyordu.

"Ama belki de bunu isteyen sadece benimdir," dedi Sawyer'm sessizliğine karşılık

"Muhtemelen Amerikan İzcileri çılgınlığa ihtiyaç duymuyorlardır," dedi Chloe.

"Amerikan İzcileri mi?" diye sordu Sawyer.

Chloe güldü. "Amerikan İzcileri mi dedim? Kanun adamları demek istemiştin, üzgünüm," dedi.

Kahretsin, gerçekten de üzölmüştü. Onun ahlaklı biri ol-

duğunu düşünüyordu. Bunu biliyordu. Böyle düşünmesine izin vermeliydi çünkü amacına uyuyordu. Aralarına mesafe koymaları gerekirdi.

Büyük bir mesafe.

Ama bu gece kendisini pek ahlaklı gibi hissetmiyordu ve araya büyük bir mesafe koymayı hiç istemiyordu. “Bazen çılgınlık işe yarayabilir,” dedi Sawyer.

“Benimle dalga geçme,” dedi Chloe. “Çılgınlık konusunda farklı fikirlerimiz var. Ben timsahlarla dolu bir nehrin üzerindeki dar köprüden geçmeyi kastediyorum.” Sawyer’ın önündeki içkiyi aldı. “Sense bir bira içmekten,” dedi.

“Benim neyi kastettiğime dair en ufak bir fikrin yok,” dedi Sawyer.

Chloe bunun karşılığında başını hafifçe yana eğdi, belki bir şey de söyleyecekti ama o anda aralarına bir genç girdi ve elini tezgâha vurdu. Ayakta duramayacak kadar sarhoş olduğu belliydi hatta körkütük sarhoş demek daha doğru olurdu. Genç güçlkle elini Jax’in bulunduğu yere doğru salladı. “Hey, ahbap, acele et. Masada acil bir sürahiye daha ihtiyacımız var, pronto (hemen)!”

“Bu ihtiyacınız olan son şey,” dedi Sawyer.

Genç öfkeli gözlerle ona döndü. Sawyer kemerindeki şerif rozetini göstermek için gömleğini hafifçe kaldırdı sonra da masasına dönmesini işaret etti.

“Etkileyici,” dedi Chloe, genç çocuk masasına dönerken. Bir süre bekledi. “Senin için de uzun bir gün olmuş.”

Sawyer omuz silkti.

“Feci bir kaza olduğunu duydum,” dedi Chloe.

Sawyer cevap vermedi. Söylenecek bir şey yoktu. Ama Chloe ona merhamet dolu gözlerle bakmaya devam etti. Merhamet istemiyordu. Onu istiyordu, bacakları kendisine

dolanmış, içinde gidip gelirken adını tekrarlamasını istiyordu.

Chloe göz temasını kesmedi, Sawyer'ın aklından geçenler gerçekleşmiş gibi Chloe'nin girdabında kaybolmuştu ve sanki etrafta başka hiçbir şey yoktu. Barın gürültüsü, müzik, kardeştan daha yakın iki arkadaşının yüzleri, her şey yok olup gitmişti... Sadece ikisi vardı.

Chloe ona dokundu, sadece omzuna hafifçe dokunan parmaklarını hissetti. Bedeni kasılmasına rağmen Sawyer, daha kolay nefes aldığını hissetti.

Chloe'nin dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Gözleri biraz endişeli biraz meydan okurcasına ama sıcacık bakıyordu.

Sawyer endişe istemiyordu.

Fakat meydan okuma... Evet. Bu olabilirdi.

“Gerginsin,” dedi Chloe. Ayağa kalkarak, arkasına geçti ve ellerini onun omuzlarına koydu. Parmaklarını sıkı kaslarının arasına geçirdi, onları şaşırtıcı bir güçle oynatmaya başladı. Sawyer onun eriyerek ayaklarının dibinde oluşan bir göl olmuştu adeta.

“Daha iyi misin?” diye fısıldadı kulağına. Göğüslerini sırtına bastırdığında Sawyer neredeyse inleyecekti.

Dalga mı geçiyordu? İyi olması için yalnız kalmaları ve çıplak olmaları gerekiyordu. Fakat biri Chloe'ye seslendi ve o da oradan ayrılıp arkadaşları ile konuşmaya gitti. Sawyer belli etmemeye çalışsa da gözlerini ondan alamadı. Evet, bugünlerde yeni bir oyun oynuyorlardı ve bu bir çeşit kedi fare oyunuydu, fakat Sawyer, oyunun kurallarını tam olarak bildiğinden emin değildi.

Chloe birini söylediği bir şeye gülüyordu, kızıl saçları ışık altında ateş gibi parlıyordu. Gözlerini Sawyer'a çevirdi. Evet, kesinlikle aralarında bir şeyler değişmişti. Yine.

İlk başta bunun kendi hayal ürünü olduğunu sanmıştı. Ne de olsa Chloe onu sürekli tahrik ediyordu kendisi de aynı şeyi ona yapıyordu. Ama birbirleri ile uğraştıklarını bildiği için buna aldırış etmemeyi hep becermişti.

Fakat artık öyle değildi.

Asla öyle olmayacaktı.

Fakat şu anda onları kor haline getirebilecek ateşe bir kıvılcım uzaklığındaydı ve bu asla olmamalıydı. Sawyer, bu hayatı kurmak için çok çabalamıştı. Her gün ama her gün doğru yoldan gitmesi gerekiyordu. Güvenebileceği tek şey disiplindi. Bir yetişkin olarak yoldan çıkarsa arkadaşları bile ona yardımcı olamazlardı. Coburn ölmüştü, babasına zaten güvenemezdi ve Ford'la Jax de yeni hayatlarına başlamakla meşguldü. Onun için endişelenmeyi değil mutlu olmayı hak ediyorlardı. Mantıklı olan da buydu.

Fakat yorgunluktan mı yoksa bu akşamki ölümcül kazanın gözünün önünden gitmeyen görüntüleri miydi bilinmez, mantık Chloe Traeger'e olan doyumsuz, amansız isteğine söz geçiremiyordu.

Sekizinci Bölüm

“Çenenizi kapalı tutarsanız, sizi utandıracak şeyler söylemezsiniz, gerçi o an bunu hatırlamak zordur.”

CHLOE TRAEGER

Normalde bu kadar kalabalık olduğunda Chloe, Love Shack'i çok severdi. Buradaki sıcaklığı ve Şanslı Liman'da oturan insanların birbirleri ile olan ilişkilerinden çok hoşlanırdı. Birkaç günlük iş seyahati dönüşü o huzurlu arkadaşlıklardan oldukça keyif alırdı. Genellikle bar taburesine oturup ona huzur veren hikâyeleri dinlerdi. Kendisini buraya aitmiş gibi hissedirdi.

Ama bu gece öyle değildi. Birkaç günlüğüne San Francisco'daydı ve her şey yolunda gitmişti. Cilt bakımı ürünleri için yeni siparişler almıştı ve iş yaparken uzun zamandır görmediği arkadaşlarını ziyaret ederek aynı zamanda eğlenmişti. Arkadaşları birkaç gün daha kalmasını istemişti ve Chloe istese işini uzatarak bunu rahatlıkla yapabilirdi. Ama ilk kez Şanslı Liman'a gelmek için bu kadar heveslenmişti.

Evine gelmek için.

Yolda gelirken, eve, yakın yerlerden gitmenin ve yolcu-

luk süresini azaltmanın yollarını düşünmüştü.

Bu yeni bir fikir değildi. Aklma birkaç ay önce gelmişti ve o günden beri aklımdan çıkmamıştı. Pansiyon için bu-
laşık yıkayan ya da gelecek konukları bekleyen bir bekçi
olmaktan daha fazla şeyler yapmak istiyordu. Birilerinin
yerini doldurmaktan daha fazlasını yapmak istiyordu. Bu-
ranın farklı bir parçası olmak istiyordu, tıpkı Maddie ve
Tara gibi. Hatta bunun mükemmel bir yolunu bulmuştu bile
–B&B’de kendine günlük spa merkezini açabilirdi. Geç-
mişte birkaç kez gelen müşterilere ücretsiz yüz masajı yap-
mıştı ama kafasındaki farklı olacaktı. Resmi olarak bunu
her gün yapacaktı.

Hiç kuşkusuz kız kardeşleri Cloe’nin, bu işe fazla za-
man harcadıklarını söyleyecekti ama uygun bir anlaşmayla
karşılarına çıkabilirdi. Neden olmasın? Hem B&B’ye hem
de kendi işine yeterli zaman harcayarak bunu başarabile-
ceğini kanıtlayabilirdi. Üstelik artan zamanında yine seya-
hatlere çıkabilirdi. Bu her iki taraf için de iyi olacağı gibi
hem bir ayağı burada olur, hem de istediği zaman kanat
açıp uçabilirdi.

Bu fikri sevmişti.

Barda Sawyer’ın adını duyunca dikkati dağıldı. Jax, Lu-
cille, Sawyer’ın da içinde olduğu çılgın gençlik günlerin-
den söz ediyordu. Anlaşılan şerifin de bir zamanlar çılgın
geçen günleri olmuştu, bu Chloe’yi çok şaşırttı. Sawyer
gençliğinde sahte kimlik işine girmişti. İçki satın alabil-
mek için kendisi ve Jax için sahte kimlik çıkarmıştı.

Ama sonu iyi bitmemişti.

Göz kamaştıran parlak pembe kazağı ve beyaz saç ban-
dıyla oturduğu yerden o, sanki yetmiş yıldır sigara içen
birini çatlak sesiyle, “Oh, tatlım,” dedi Jax’e. “Bunu hatırlı-
yorum. Sawyer’ın babası çok öfkelenmişti ve ikinizi de

bunun için cezalandırmıştı.”

“Evet, hem de ne için,” dedi Jax yüzünü buruşturarak.

Sawyer, Jax’ın anlattığı hikâyeye aldırıyor gibi görünüyordu. Birasını yudumlariken tabağındaki patates kızartmalarını bitirmekle meşguldü.

Chloe onun daha önce alkol aldığını hiç görmemişti.

Ve o şerif rozetinin arkasındaki adamın bir zamanlar sahte kimlik işine girmiş bir genç olduğunu düşünemiyordu. Bu iki farklı karakteri birbirine bağdaştırmak zordu.

Sawyer önündeki boş tabağı iterek garsona başıyla işaret etti. Kafasının karışık olduğu apaçık ortadaydı, ayağa kalktı ve barın arkasına dolaşarak arka odaya girdi.

Chloe onun gidişini izledi ve Ford’la Jax’ın birbirlerine baktığını gördü. Anlaşılan bir şeyler dönüyordu ki bu da iyi bir şeydi, çünkü bu akşam Sawyer’a takılmak Chloe’ye iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Ve itiraf etmeliydi ki, akıllıca kararlar vermek istiyordu.

Ama ne Ford ne de Jax onun arkasından gitti. Chloe bir dakika daha beklerken, Sawyer’ın yüzündeki o boş ifadeyi hatırladı. Chloe kalbi sıkışmış halde, derin bir nefes aldı ve onun ardından gitti.

Sawyer arkadaki ofiste, dolabın önünde tek başına duruyordu. Maddie’nin, çocukların silahını bırakıp, şerif kimliğinden tamamen kurtulması için bir dolap ayırdıklarını hatırladı.

Görünüşe bakılırsa, geldiğinde silahını dolaba bırakmıştı. Chloe’nin bulunduğu tarafa bakmadan dolabın kapağını açtı, onun geldiğini duymamış olması imkânsızdı. Arkasını görmek ve olanları hissetmek konusunda tam bir kedi gibiydi.

Dolaptan kemeri alıp beline dolamasını izledi. Sonra silahını aldı, dikkatle elinde tuttu ve onu inceledi. Tatmin ol-

muş bir şekilde onu alıp kemerine soktu ve bandını kapattı.

Chloe yerinden kıpırdamadan durdu, Sawyer'ın silahını kuşanmasını izlemek onu tahrik etmişti.

Chloe'nin varlığına tepki göstermeden Sawyer bir bıçak çıkardı ve onu da bacak askısına yerleştirdi ve daha sonra başka bir silah daha çıkararak onu da belinin arkasına koydu.

Vaay. Bir anda Chloe'ye ter bastı. "Burası için bu kadar silah fazla değil mi?" diye sordu, sesi boğuk çıktı. "Trafik kazaları rahatsız edici olabilir, iskelede yalpalayarak dolaşan sarhoşlarla uğraşmak zaman alabilir ama gerçekten bu kadar tehlikeliler mi?"

Sawyer ona hemen cevap vermedi. Üzerinde kalın beyaz harfler ile DEA (Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi) yazan ceketini giydi. Dolabın kapağını kapattı sonra yavaşça dönüp ona baktı. "Özel Görev Güçleri'nde fazladan görevler alıyorum," dedi.

Tehlikeli görevler olmalıydı bunlar, onun için endişelendi. "Oh, yani sen..."

"Hazırlıklı olmayı seviyorum," dedi Sawyer.

Chloe başını sallayarak onayladı, endişesini kendisine saklamak istiyordu çünkü onun bundan hoşlanmayacağını biliyordu. O da hazırlıklı olmaktan hoşlanıyordu ya da en azından görüntü olarak. Ve şu anda sadece ona bakmakla bile hissettiklerine hazır değildi bu yüzden geri çekildi ve kapıya döndü. Yüzünü buruşturarak kapı tokmağını çevirdi. "O zaman," dedi belli belirsiz, "sana tatlı rüyalar." başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Bardan çıktı ve Vespa'sına binerek karanlığın içinde B&B'ye doğru yola koyuldu.

Tatlı rüyalar mı? Bu kadın gerçekten ona tatlı rüyalar mı dilemişti? Nesi vardı? Lanet olsun, babasının nasıl olduğu-

nu bile sormamıştı. Sadece onun işi ile ilgileniyordu.

Chloe Pansiyonun arkasında bulunan kulübesinin sundurmasına geldiğinde derin bir nefes alabildi. Tamamen yalnızdı. Yalnızlık iyiydi. Yalnızlıktan gerçekten hoşlanıyordu...

Bir SUV, B&B'nin arkasından dolaştı ve gelip Vespa'nın yanında durdu.

Bu elbette Sawyer'dı. Aracından indi ve sundurmanın merdivenlerine doğru yürüdü, karanlıkta iyice iriyarı ve kibirli görünüyordu. Chloe'nin dizleri titremeye başladı, parmaklıklara dayanarak onlara hâkim olmaya çalıştı. "Burada ne işin var?" diye sordu.

"Güvenli bir şekilde eve geldiğinden emin olmak istedim," dedi Sawyer.

"Bardan çıkan her kadını takip ediyor musun, şerif?" diye sordu Chloe.

"Hayır. Sadece gece yarıları sinsice Black Ridge'in çevresinde dolaşması muhtemel kadınları," dedi Sawyer. Chloe'nin yanına geldi ve eğilerek kolunu parmaklıklara dayadı. "Bu akşam seni kovalamak için fazla yorgunum, bu yüzden yolunu kesmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm," dedi.

"Bizi gördün demek," diye mırıldandı, karanlıktan daha da irileşen gövdesinin gözünü korkutmasına izin vermeye çalışarak. Ama bedeni bu kadar yakınlık yüzünden heyecana kapılmıştı. "Lance ve ben, San Francisco'ya gitmeden önce oraya uğramıştık." Oraya eski Whitney evi gelecek pazartesi günü yıkılacağı için gitmişlerdi. Ev otuz dönümlük, sık ağaçlarla kaplı bir arazi üzerindeydi ve onlarca yıldır içinde kimse yaşamıyordu.

Evsizler dışında. Özellikle sonbaharın son günlerinde akşamlar iyice soğuduğunda bazı evsizler orayı, barınak

olarak kullanıyorlardı. Chloe ve Lance, aralarında Lucille'in de olduğu kasabadan birkaç kişiyle birlikte, oradaki evsizleri arabalarla, komşu barınaklara götürmüşlerdi. Ev yıkıldığında hepsinin sığınacak bir yer bulmuş olduğundan emin olmak istemişlerdi.

"Ben de tam siz oradan ayrılırken geldim," dedi Sawyer. Gözleri sorgular gibi bakıyordu. "Herkes kalacak bir yer buldunuz mu?"

"Evet," dedi Chloe. Sawyer ona doğru adım daha atınca derin bir nefes almak zorunda kaldı. Bütün gün çalışmış biri olarak hâlâ çok güzel kokuyordu, mis gibi sabun kokusu vardı. "Yine şu Amerikan İzcileri konusuna mı döndük?" diye sordu Chloe. "Cesur ve yardımsever, evsizler ve bir kadının güven içinde evine dönüp dönmediği konusunda endişelenen polis memuru."

Sawyer hafifçe başını salladı. "Sana karşı hissettiklerimin cesaret ya da merhametle ilgisi yok, Chloe," dedi.

"Oh, çok rahatladım," dedi Chloe. Tüm sinirleri alarma geçmiş şekilde kendisine sesleniyordu. *Yürümeyi bırak, koş!* Ama başka bir şey daha vardı. Bu adam her gün, onun gibi insanlar için, hayatını ortaya koyuyordu. Bunun farkına varmak Chloe'yi, tuhaf bir şekilde rahatsız etmişti. Ama onun *kendisi* tehlikeliydi zaten. Hemen içeri girip kapıyı kilitleyebilirdi, onun kendisine yapacaklarından değil, *kendisinin* ona yapacaklarından korktuğu için.

Bunun yerine, Chloe kendini ona doğru adım atarken buldu. Aralarında sadece bir nefeslik bir mesafe vardı.

Sawyer onun gözlerine baktı. "Neyin peşindesin?" diye sordu.

"Kötü şeylerin," diye yanıtladı onu Chloe.

Sawyer başını salladı ve parmağını Chloe'nin şakağının çenesine doğru gezdirdi. Dokunuşu ile biraz ürkse de,

onun elini tuttu ve tenine bastırdı. Sawyer'ın gözleri parladı, gözlerinde gördüğü açlık Chloe'yi esir aldı.

Çünkü kendi gözlerindeki ifade ile Sawyer'ın gözlerindeki ifade örtüşüyordu. Bunun gücü karşısında şaşırdı, bir anda nefes almak Chloe için iyice güçleşti. Fakat Sawyer onu yavaşça kapıya doğru sürüklerken hiç şaşırmadı. Sawyer dudaklarını, onun çenesinde daha sonra boynunda gezdirirken kalçalarını onunkilere yasladı.

Chloe karnından aşağı doğru inen bir sıcaklık hissetti. "Sawyer," diye inledi.

Karşılık olarak Sawyer başını kaldırdı ve onu öptü. Kendini geri çekip onun gözlerine bakmadan önce, Chloe'nin tadını almak istercesine öptü.

Aman tanrım. "Sawyer, biz ne yapıyoruz?" diye fısıldadı Chloe.

Sawyer başını salladı. "Hiçbir fikrim yok," dedi.

Chloe küçük bir kahkaha patlattı. "Belki daha fazlasını yapmalıyız," dedi heyecanlı bir şekilde.

Sawyer ona boyun eğerek daha istekli bir şekilde öpmeye başladı. Chloe boğazında iniltiler çıkarırken bedeninin titremeye başladığını hissetti.

Sawyer karanlık kadar koyu gözleri ile geri çekilince Chloe, dengesini bulmak için sendeledi. "Ne?" diye sordu. "Neden durdun?"

"Telefonun titreşiyor."

Haklıydı. Bu titreme telefonundan geliyordu. Chloe hâlâ karıncalanmakta olan dudaklarına dokunarak cebinden telefonunu çıkardı ve gelen mesajı okudu.

Bana yardım etmek için B&B'ye gelebilir misin?

Mesajı Tara atmıştı. "Gitmem gerek," dedi Chloe, damarlarındaki kan akışı hâlâ çok hızlıydı.

Birbirlerine baktılar. Facia engellenmişti, en azından şimdilik. Onunla yatmak bir *facia* olabilirdi. Çok *eğlenceli* bir *facia*. Bunu düşünmek bile Chloe'nin çok hoşuna gitmişti...

"Bu gece iyi bir kız ol," dedi Sawyer.

Bu Chloe'yi güldürdü, Sawyer bile gülümsedi. "Belki gözünü korkuturum, dedim."

"Ara sıra iyi bir kız olurum, biliyorsun," dedi Chloe.

"Gerçekten mi?" diye sordu Sawyer.

Sesi alçak ve boğuktu. Ayrıca neşeliydi. Onları saran sessiz gecenin içinde Chloe, iPhone ekranına dokundu ve Magic Eight app. uygulmasına girdi. "Adamı duyduğun," dedi telefona. "Bu gece iyi bir kız olur muyum?"

iPhone ekranı bir an için bulanıklaştı sonra aydınladı ve ekrana iki sözcük geldi.

Kesinlikle hayır.

Sawyer hafiften bir kakhaha atarak başını salladı. Elbette, Chloe yaramazlık etmeden duramayacaktı. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordu.

Chloe özür dilercesine gülümsedi, sanki uğursuzluklar onun peşini bırakmıyormuş da kendisi masummuş gibi. Sawyer, telefonun, fikir değiştirip değiştirmediğini görmek için ekrana baktı. Chloe'nin bir tutam saçı çenesindeki kirli sakalını asılı kalmıştı. Saçlarının kokusunu aldı ve ona daha çok yaklaştığında omzu göğsüne dokundu.

Ona yakın olmak hoşuna gidiyordu. Hem de çok.

“Ona bir soru sor,” dedi Chloe.

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum. Herhangi bir şey. Ona başka bir market soyguncusunu yakalayıp yakalamayacağını sorabilirsin ya da yakın zamanda Bayan Abbott için yeni piller alıp almayacağını. Şansının yaver gidip gitmeyeceğini sor –ben her zaman bunu sorarım. Aşk konusunda tavsiye almak için de birebirdir.” Telefona döndü ve “Magic Eight Ball, şerif Sawyer Thompson yakın zamanda sevişecek mi?” diye sordu Chloe.

“Tanrım, Chloe,” dedi Sawyer.

Omzunun üzerinden ona sırtıttı ve sonra ekrana baktı. Ekran yine bulanıklaştı, sonra aydınlandı ve iki sözcük belirdi.

Olası değil.

Chloe bir kahkaha patlattı, Sawyer bunun muzır bir kahkaha olduğunu düşündü. “Aynı soruyu soracağım,” dedi. “Ama bu defa kendim için. *Ben* yakın zamanda sevişecek miyim?”

Sawyer cevabın ne olmasını istediğinden emin değildi, buna karar veremeden önce ekran, aydınlandı ve iki sözcük çıktı.

Olasılık yüksek.

Chloe yine bir kahkaha patlatırken eğildi ve poposu ile Sawyer’ın bacak arasını dürttü.

Sawyer’ın bedeninin o bölümü öpüşme yüzünde hâlâ ayakta idi ve hedefe kilitlenmişti. Onu uzaklaştırmak için kalçalarından tuttu ama tam tersini yaptı. “Şey,” dedi Ch-

loe doğrularak. "Magic Eight app daha önce hiç bu kadar çabuk cevap vermemiştii," dedi.

Sawyer'ın başı dönmüştü. Bunun beynine kan gitmemesinden kaynaklandığını farkındaydı.

"Seks astımımı azdırıyor," dedi Chloe.

Sawyer gözlerini kırıştırdı. "Ne?" diye sordu.

"Evet. Bunu sana daha önce söylemeliydim," dedi Chloe.

Sawyer, Chloe'nin ne demek istediğini anlamak için başını salladı. Ama anlayamadı.

Chloe dönüp ona baktı ve gülümsedi. "Her defasında. Sonunda astım spreyini daha fazla kullanmak zorunda kalıyorum. Fakat bunlar pahalı şeyler, sağlık sigortası için tonlarca para ödememe rağmen astım spreyini kapsamıyor." Derin bir nefes aldı. "Bu yüzden seksten önce yaptığım bir şey var, bir test. Bu bir 'Astım Spreyine Değer mi?' testi," dedi.

Sawyer gözlerini ona dikti. "Seksten önce test yapıyor-sun," dedi.

"Evet. Ve testi geçenlerin sayısı çok değil," diye cevap verdi Chloe.

Bir şekilde yine birbirlerine sarılmışlardı, Chloe onun kolları arasında sallanıyordu, davranışları da söyledikleri kadar tuhaftı. "Demek bir test var," dedi şaşkın halde.

"Karşımdakinin bu testi geçmesi gerekiyor ben onun-la..."

"Sevişmeden önce," dedi Sawyer.

Chloe başı ile onay verirken gözlerini onun dudaklarına dikti. Sawyer onun öpüşmek istediğini anlayabiliyordu ve şimdiye kadar ilk kez bir konuda anlaşıyorlardı. Ne yaptığı hakkında en ufak bir fikri olmadan yeniden onu öptü. Bu öpücük Sawyer'ın dengesini bozmuştu ve nefes almak için

birbirlerinden ayrıldıklarında Chloe, bir şey söyleyemeyecek durumdaydı.

Bir şey olmamıştı.

Chloe zor nefes alıyordu fakat hırıldamıyordu. Bu iyiye işaret, diye düşündü Sawyer. Bu arada Sawyer, Chloe'nin hâlâ ıslak olan dudaklarına bakıyordu, onları ısırarak içini kendisini zor tutuyordu. Kendisini tutması için düşündüğünden daha fazla çaba göstermesi gerekti. Chloe onun gömleğini sıkıca kavramıştı, aynı zamanda etini sıkıyor ve göğüs kıllarını da çekiyordu ama Sawyer bir şey söylemedi. Çünkü Chloe'nin bunu onu kendisine çekmek için mi yoksa itmek için mi yaptığını bilemiyordu. "Chloe?"

"Evet?"

"Ben astım spreyine değerim," dedi ve zor da olsa onun yanından ayrılıp karanlık gecenin içinde kayboldu.

Chloe kendini işe verdi, bu onun için pek de zor bir iş değildi. Sabahın erken saatleriydi ve mutfakta kız kardeşi ile birlikte, o gün için hazırlık yapıyorlardı.

B&B'de işler yolunda gidiyordu. Her gün daha fazla insan, hafta sonları olduğu gibi hafta içi için de rezervasyon yaptırıyordu. Maddie, rezervasyonlar, çalışanlar ve alım satım ile ilgili konuları başarılı bir şekilde yürütüyordu. Tara da her zamanki gibi mutfak işlerine bakıyordu.

Ve Chloe de üzerine düşenleri yerine getirmek için elinden geleni yapıyordu. Temizlik yapıyor, telefonlara bakıyor ve dosyalama yapıyordu fakat bunlar onu tatmin etmiyordu. Onun bir yeteneği vardı ve artık bunu ortaya çıkarmanın zamanı geldiğini düşünüyordu. "Bir süredir B&B'nin

tanıtımını nasıl yapabileceğimizi düşünüyorum,” dedi en sonunda Chloe.

“Oh, aman tanrım,” dedi Tara. “Sakın bana yine gazetelere düştüğünü söyleme. Yani şu evsizler için yaptığın şey gerçekten çok tatlıydı ama gazeteciler seni sürekli sorun çıkaran, asi bir kız olarak gösteriyorlar. Sorun çıkaran bir asi ile kim birlikte kalmak ister, Chloe?” diye sordu.

“Sorun falan yok, gazetelere düşmedim,” dedi Chloe.

Tara derin bir nefes aldı ve Maddie’ye döndü. İkisi son on dakikayı havlular konusunda tartışarak geçirmişti. “Mavi,” diye belirtti Tara. “Mavi tıpkı hafiften yağan bir yağmur gibi insanı rahatlatır.”

Maddie başını salladı. “Uçuk yeşil. Hem rahatlatıcı, hem de indirimde,” dedi. Bakmakta olduğu sayfayı göstermek için laptopunu Tara’ya doğru çevirdi. Maddie işe ne kadar gönül veriyorsa, Tara da pratik zekâsını kullanıyordu. Tara’nın pratik ruhu büyük ve ucuzdu. *İndirimde* sözcüğü de en sevdiklerinden biriydi ve başını sallayarak Maddie ile uzlaştı.

Havlular insanı rahatlatan, indirimdeki yeşil olanlar olacaktı.

“Hey,” dedi Chloe. “Benim fikrimi soracak olursanız...”

“Eğer kırmızıyı önereceksen,” dedi Tara, “gerçekten canını yakarım.”

“Havlular konusunda değil,” dedi Chloe ve ayağa kalktı. “Zaten fikirden öte bir plan.”

Tara kaşlarını çatı. “Bunu en son söylediğinde beni Ti-juana’dan ödemeli arıyordun ve para istiyordun,” dedi.

“Pekâlâ, birincisi,” dedi Chloe, “bu çok *uzun* zaman önceydi. İkincisi, gerçekten çok *iyi* bir fikrim var.” Bir nefes aldı ve onu tuttu. “Günlük spa merkezi,” dedi.

“Sen zaten burada spa işleri yapıyorsun,” dedi Tara.

“Evet, *hazırlığını* burada yapıyorum. Ve bazen konuklara ücretsiz uygulamalar yapıyorum,” dedi Chloe. “Ama ben bunu resmileştirmek ve verdiğim hizmetlerden para almaktan bahsediyorum.”

Tara tezgâhının başındaydı. Bir kâsede yumurta çırpıyordu. “Peki, randevu verdiğin konuklara spa uygulamasını nerede yapacaksın?” diye sordu.

“Evet,” dedi Chloe, heyecanla. “Yüz maskeleri, cilt bakımları ve diğer spa merkezlerinde yaptığım her şeyi burada yapacağım.”

“Peki, insanlar sen burada yokken randevu isterlerse?” diye sordu Maddie.

“Bir program yapacağım. Tıpkı pansiyon için yaptığımız gibi. İnsanlar daha ileri tarih için randevu alacaklar,” dedi Chloe.

“Ama aklına estiğinde alıp başını gidiyorsun,” dedi Tara. “Konuklara randevu verip ortadan kaybolmanı istemem.”

“Artık kafama estiği gibi çekip gitmiyorum,” dedi Chloe, savunmacı gibi davranmamaya çalışarak. “Ben randevulara gidiyorum. Burada alınmış randevu olursa elbette bir yere gitmem.”

Chloe’nin iki kız kardeşi de bir şey söylemedi. Hatta ocağın üzerinde cızırdayan yumurtadan ve kız kardeşlerinin kuruntularının ağırlığından başka hiç bir ses yoktu. “Vay,” dedi Chloe, tepkisiz kalmaları canını sıkıyordu. “Cırcır böceklerinin ve kuşkularınızın sesinden başka bir şey duyamıyorum.”

Tara büyük bir ustalıkla yumurtaları havaya atarak çevirdi. Maddie başını eğmiş ve tıpkı evrenin sırrını saklıymuş gibi dikkatle tırnaklarını inceliyordu.

Chloe onlara baktı ve mutsuz bir şekilde güldü. “Sizin bana hiç inancınız yok,” dedi ve kapıya doğru yürüdü ama

kapıdan çıktıktan sonra nereye gideceğine dair bir fikri yoktu.

“Chloe,” dedi Maddie pişmanlıkla ve Chloe durdu.

“Pek de parlak olmayan bir geçmişin olduğunu unutmamalıyız,” dedi Tara sert bir şekilde.

“Sizi yarı yolda bırakacağımı mı sanıyorsunuz?” diye sordu Chloe. “Ben ne zaman sizi yarı yolda bıraktım?”

“Bir bakalım,” dedi Tara yumurtaların altını kapatırken. “Paskalya’da. 4 Temmuz’da. Doğum günümde. Maddie’nin doğum gününde, annenin cenazesinde...”

“Hey,” diyerek kendisini savundu Chloe. “Cenazeye geldim,” dedi. Cenazeye bir gün sonra gelmişti ama iyi bir nedeni vardı. Hazır değildi! Ne annesine veda etmeye, ne de Phoebe’nin gitmiş olduğu gerçeği ile yüzleşmeye hazır değildi. Chloe gerçek anlamda tek başına kalmıştı. “Hiçbir zaman verdiğim randevuya gitmezlik yapmadım,” dedi.

Her zaman barış yanlısı olan Maddie ayağa kalktı ve Chloe’nin elini tuttu. “Bunu düşünmek için kendimize biraz zaman verelim, tamam mı?” dedi.

Hayır, hayır, tamam değildi. Ona inanmıyorlardı. Dili-nin ucuna öfkeli laflar geldi ama göğsü bunları dillendiremeyecek kadar çok sıkışmıştı. “Randevuları organize edebilirim,” dedi yeniden. “Bize çok iyi para kazandırabilirim. Bunun için elimden geleni yaparım.”

“Tatlım, şimdi de elinden geleni yapıyorsun,” dedi Maddie onu destekleyerek. “Çok yardımcı oluyorsun. Sen olmasan bunları başaramazdık.”

“Evet, çöpleri dışarı çıkarmak büyük bir iş,” dedi Chloe alaycı bir şekilde. “Bakın, bunu başarabilirim,” dedi yine, sesi çok zayıf çıktığı için kendinden nefret etti.

Chloe zayıf hissettiği için bir an kendinden nefret etti.

Onun kız kardeşlerinden beklediği onayı ve inancı ala-

mayacağını bildiği için anahtarlarını ve telefonunu aldı. Astım spreyi zaten cebindeydi.

“Chloe,” dedi Tara. “Nereye gidiyorsun?”

“Çıkıyorum. Başımı alıp gidiyorum,” dedi.

Dokuzuncu Bölüm

“Kız kardeşler. İster onları sev, ister onlarla kavga et ama ne kadar çabalasan da onları görmezden gelemezsin.”

CHLOE TRAEGER

Hem hayal kırıklığı, hem de kendisine olan öfkesiyle Chloe, Vespa'sını hızlıbir şekilde sürüyordu. Tamam, bir Vespa'yı hızlı bir şekilde kullanmak diye bir şey olamazdı bu yüzden bir Duc alabilmeyi tekrar diledi. Ya da bir Harley. Hızlı ve sert kullanabileceği bir alet.

Chloe'nin hem hızlı hem de sert bir şeylere ihtiyacı olduğunu hissetti.

Bunların yerine yemek yemek de işe yarayabilirdi. Kahvaltı için bir yerlerde durabilirdi ama üzerinde hiç parası yoktu. Kendisine not; bir daha artist gibi çıkmadan önce üzerine para da al. Neyse ki, hava haftalardır olduğundan daha ılıktı, cüzdanının yanı sıra ceketini de yanına almamıştı.

Pekâlâ, yemek yeme seçeneği yoktu. Seks. Seks iyi gelebilirdi. Birinin üstüne atlamak için ne cüzdana, ne de ceket ihtiyacı vardı. Mesela Sawyer'ın üstüne...

Fakat günlerdir Sawyer bu işi ağırdan alıyordu. Ona o ateşli öpücüğü –öpücükleri– verdikten sonra hiçbir şey ol-

mamıştı. Belki de Chloe'den daha hassas davranıyordu. Ne de olsa, o kasabanın en tutarlı insanlarından biriydi. Herkes ona saygı duyuyordu. Onunla takılması bir hata olarak algılanabilirdi.

Her neyse. Chloe kendi başına daha iyiydi.

Rahatlamak için derin bir nefes alınca midesine kramp girdi. Öfkenin kalıntısıydı bu. Kimse kız kardeşlerinin yaptığı gibi onu hayal kırıklığına uğratamazdı. Eğer sakın bir şekilde düşünebilseydi, iki hafta önce San Diego'dan aldığı tekliften onlara söz edebilirdi. Lüks bir butik otelin sahibi, spa salonunda, Chloe'ye çalışabileceği ve ürünlerini satabileceği bir yer vermeyi teklif etmişti. Peki, Tara ve Maddie bu konuda ne düşünürdü acaba? Sektörde tanıdığı insanlar ona, kız kardeşlerinden daha fazla inanıyordu.

Ama onlara bu tekliften bahsetmemişti, aslında kimseye bahsetmemişti çünkü bir yanı burada, Şanslı Liman'da kalmak için bir bahane arıyordu. Kendisine *ihtiyaç duyulduğuna* dair bir bahane...

Lanet olsun. Elinden geldiğince derin bir nefes aldı ve motorunu sürdürdü. Sık ve insana huzur veren yemyeşil orman ile çevrili dağların arasında ilerledi. Gökyüzü birkaç beyaz ve kabarık bulut dışında, masmaviydi. Şanslı Liman'ın on beş mil dışında, isminin ne olduğunu bilmediği iki şeritli dar bir yolda, biri Yellow Ridge, diğeri çamur banyolarını gösteren, iki tabela gördü. Bölgeyi neredeyse karış karış bilen Lucille'den, bu çamur banyoları hakkında bir şeyler duymuştu. Yıllar önce kunduzlar, ormanın içinde çimenleri kemirerek kendilerine yol açmış ve bir çamur taşkınına neden olmuştu. Buraya ilk yerleşenler bu durumu fark etmiş ve iyileştirici etkilerinden faydalanmak için çıplak halde çamur banyoları yapmıştı.

Chloe merakla, anayoldan çıkıp üzerinden yosunlu ağaçlar ile kaplı yemyeşil bir kanyondan geçti. Yaklaşık bir mil sonra çamur banyolarına açılan patikanın önündeki açıklığa Vespa'sını park etti. Hâlâ hayatta olduğunu kız kardeşlerine mesaj ile bildirmek için telefonunu çıkardı fakat servis yoktu.

Bu Chloe'yi durdurmadı. Kendini yoracak değildi. Burada tek başına astım krizi geçireceğine dair endişe de duymadı. Yerlerin ıslak olduğunu fark etti, bu da yürürken toz kalkmayacağı anlamına geliyordu. Patika zaman zaman kollara ayrılıyordu fakat ne işaret ne de bir tabela vardı. Geri dönerken kaybolmamak için sürekli sağı takip etti ve her şeyi hafızasına kaydetti. Geçtiği yollar yabani çiçekler ile kaplıydı ve çevresinde yükselen zirvelerin muhteşem bir görüntüsünü sunuyordu. Burası hem esin kaynağı veren, hem de kafasını boşaltmak konusunda etkili bir yerdi.

Yirmi dakika sonra orman bitti ve Chloe kendisini Lucille'in sözünü ettiği yer yer çamur banyolarının bulunduğu çimenlikte buldu.

Çamurun iyileştirici etkisinden hemen faydalanması gerektiğini düşünerek ayakkabı ve çoraplarından kurtuldu. Ona göre bu, aynı zamanda bir araştırmaydı. Eğer çamurun etkisini görürse bunu bir ürün olarak müşterilerine sunmadan önce kendisi denemiş olurdu. Çamur banyosunun kenarında durdu ve ayağını çamura soktu.

Ilıktı.

Chloe çamurun içine girmek istedi. Dikkatle çevresine bakındı ve yapayalnız olduğunu fark etti. "Çılgınlık," dedi yüksek sesle. "Bu çılgınlık." Ama itiraf etmeliydi ki, bundan daha büyük çılgınlıklar da yapmıştı. Örgü bluzu uzundu, kalçalarını örtüyordu bu yüzden hemen kot pan-

tolonunun da çıkardı, birilerine yakalanırsa en azından usturuplu görünebilirdi. Chloe ilerlemeye başladığında, çamurun, ayak parmakları arasından geçerken verdiği rahatlığı hissetti. Sığ çamurun içinde ilerlerken keyiften derin bir nefes aldı. Bacaklarından süzülen çamurun ısı-ısı o kadar rahatlatıyordu ki, çamur kalçalarına gelinceye kadar ilerledi.

Çevresinde yaşama dair bir hareket verdi. Kuşlar, böcekler, hafif esen rüzgar ile dans eden yapraklar... Kendini capcanlı hissetti. Yüzüne vuran güneş ve sadece bluzu ve külodu ile dışarda dolaşabilme özgürlüğünü, çamurun hiç tahmin edemeyeceği rahatlatıcı etkisi ile hissettiklerini şişeleylebilseydi, milyoner olabilirdi.

O zaman kız kardeşlerinin kendisini dikkate alacaklarından emindi.

Buraya daha hazırlıklı gelmiş olmayı diledi çünkü böylelikle tamamen soyunabilir ve çamurun içine girebilirdi. Fakat yanında havlu ya da çıktıktan sonra kendisini temizleyebileceği su yoktu, bu yüzden kıyıya doğru döndü ve...

Ayağı kaydı.

Chloe düşmemek için çok çırpındı ama işe yaramadı. Birkaç saniye sonra poposunun üzerindeydi. Daha fazla çırpınmak için nefes tüketmedi. Artık çok geçti; beline kadar çamurun içindeydi. Bu fırsatı kaçırmak istemediğinden etrafına yeniden bakındı ve yarısı çamura bulanmış bluzunu da çıkarıp kıyıdaaki pantolonunun yanına attı. Artık iyice rahatlamış olarak uçsuz bucaksız gökyüzünün altında, üzerinde sadece sutyeni ve külodu ile kendini iyice çamurun içine bıraktı.

Çamur sihirli etkisini gösterirken, sonunda kendine, kız kardeşleri ile yaşadıklarından sonra hissettiği şeyin öfkeden çok bir kalp kırıklığı olduğunu itiraf etti. Gerçekten

B&B için bir şeyler yapmaya çalışmış, sorumluluk almıştı. Ve sadece annesinin ölümü ve kız kardeşleri ile bir işe girişmiş olmaları, Chloe'nin hayatını yüz seksen derece değiştirmeye zorlamıştı, fakat bu onun diğer sorumluluklarını göz ardı etmesi için, yeterli bir neden değildi. Lanet olsun, cilt bakımı ürünleri konusunda zamanında ciddi bir şekilde çalışmıştı ve müşteri portföyü de öyle kolay çıkmamıştı. Sırf bunlar bile onun ne kadar olgunlaşmış olduğunun bir kanıtı değil miydi?

Fakat kız kardeşlerinden uzakta –ve ılık çamurun etkisi ile onların endişesini anlayabildiğini itiraf etmeliydi. Her şeyden önce solaryumu yenilemek için, zamana ve paraya ihtiyacı vardı. Ve evet, kız kardeşleri haklıydı, çünkü Chloe'nin pek de parlak olmayan bir geçmişi vardı. Ama bunu telafi etmenin bir yolu olmalıydı. Örneğin Chloe, haftanın belli günlerinde kasabada kalacağına dair onlara söz verebilirdi. Onlar da kendisine inanacaklarına dair söz verebilirdi. Kaderine boyun eğmiş halde iç geçirdi, ayağa kalktı ve çamurdan çıktı.

Çevresine bakındı sonra omzunu silkerek sutyenini ve külodunu çıkardı, elinden geldiğince üzerindeki fazla çamurları ovarak temizledi ve kıyafetlerini giydi.

Chloe bu şekilde bir komandoya benziyordu.

Chloe, bedeninde kurumakta olan çamur ile birlikte, yavaş yavaş patıkaya doğru yürüdü. Yürürken çamurun iyileştirici etkisini güçlendirmek için bedeninde daha uzun süre tutmak gerektiğine inandırmaya çalıştı. Bu banyodan sonra muhtemelen bir film yıldızı gibi görünecekti. Vespa'sının yanına geldiğinde kendini buna iyice inandırmaya çalıştı. Bedeni sanki çimento ile kaplanmış gibi hissederken Vespa'ya binmekte zorlandı ama becerdi.

Chloe sonra ikinci probleminin farkına vardı. Vespa ça-

lışmıyordu. Pekâlâ, bunun daha büyük bir aksilik olduğunu kabul etmeliydi. Cep telefonu da çekmediği için fazla seçeneği yoktu. Anayola doğru yürüdü. Ne yazık ki, oraya vardığında ciğerleri artık perişan haldeydi. Bu kadar uzun bir yürüyüş Chloe'nin göğsünü sıkıştırmıştı. Astım spreyinin faydası oldu ama cep telefonu hâlâ çekmiyordu. Bataklıktan çıkmış bir yaratık gibi görünmesine rağmen yoldan geçen birini durdurması gerekecekti.

Yetişkin biri için bu durum biraz fazlaydı.

Beş dakikadan daha kısa bir süre sonra parlak siyah bir kamyonet yol kenarında durdu. Bu Todd'un bebeği idi.

“Merhaba, şeker,” dedi Todd, masum çocuk havalarında gülümseyerek eğildi ve yolcu kapısını açtı. Bir denizci kasketini ters takmış, yırtık pırtık bir tişört ve aynı şekilde bir kot pantolon, ucu çelik çizmeler giymişti fakat bunların hiçbirisi kabadayılığını örtemiyordu. Çalışmak istediği zamanlarda çatı ustalığı yapan Todd, belli ki ya işten dönüyor ya da işe gidiyordu. “Sorun mu var?” diye sordu Chloe'ye.

Chloe'nin üzerindeki çamura şaşırmadı bile. Bunun nedeni eline koluna bakmıyor olmasındandı. Çünkü çamurun yapıştırıcı etkisi ile Chloe'nin iyice belirginleşen, sutyensiz memelerine dikmişti gözlerini. “Vespa'mın aküsü bitti,” dedi Chloe. “Üstelik telefonum da çekmiyor.”

“Burada kimsenin telefonu çekmez,” dedi Todd. Vespa'sının neden ortalıkta görünmediğine dair bir şey sormadı. “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?” diye sordu. “Tamamen benim merhametime kalmış durumdasın.” Sırıttı. Chloe iç geçirdi. Yüz bin spermin içinde en hızlısı *Todd* olmuştu.

“Hadi,” dedi. “Şaka yaptım.”

“Neden buralardasın?” diye sordu Chloe.

Omuz silkti. "İşten eve dönüyorum," dedi Todd.

"Burası yolunun üzeri mi?" diye sordu Chloe.

Todd yine omuz silkti ve arabanın ön camından dışarı baktı. "Bazen yalnız kalmak, kendimi dinlemek istiyorum," dedi.

Daha çok gözlerden uzak bir yerlerde kafa yapmaya gelmiş benziyordu. Ama kafası iyi gibi görünmüyordu.

"Geliyor musun?" diye sordu. "Bizim gibi dışlanmış insanların elele vermesi gerek."

"Dışlanmışlar mı?" Chloe başını salladı. "Sen dışlanmış biri değilsin," dedi.

"Uyumsuz, diyelim o zaman." Bunu söylerken Chloe onun gözlerinde tuhaf bir ifade gördü ama adlandıramadı. "Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi.

"Tabii," dedi Chloe ortamı yumuşatmak için. Çünkü biliyordu.

Yolcu koltuğunu üstünde silindir şeklinde bir çanta vardı, Todd onu alıp arkaya koydu ve koltuğu silkeledi.

Todd, Jamie'nin erkek kardeşiydi. Jamie, Tucker'ın arkadaşı, Tucker da Lance'ın erkek kardeşiydi –ama yine de başını derde sokmaya çok yakındı ve Chloe başını derde sokmamak için elinden geleni yapıyordu. Artık üşümeye başlamıştı ve daha da üşüyecekti. Sawyer bundan hoşlanmayacaktı ama Chloe'nin nedenleri vardı.

"Hadi gel, tatlım. Yetişmem gereken bir yer var," dedi Todd.

Chloe'nin suçluluk duygusu, Todd'un kamyonetine binerken hissettirdiğini telafi etmiyordu. Ama yine de bindi. Omzunun üzerinden baktı ve ağzı açık çantasını gördü.

Chloe bir an için küçük fermuarlı torbacıklar gördüğünü sandı ve sanki içlerinde...

Todd arkaya uzandı ve çantayı onun göremeyeceği kadar

aşağı itti. “Bana borçlu kalacaksın,” dedi sırtarak. Kamyoneti vitese takıp, yeniden anayola çıktı. “Hem de çok.”

Chloe yerinde doğruldu ve ona baktı. Yoksa Todd uyuşturucu mu taşıyordu? Pek iyi görememişti ve bu ıssız yerde onunla baş başayken bunu sormaya hiç niyeti yoktu. Üstelik onu suçlayacak kadar kesin bir şey görmediğini itiraf etmeliydi. “Benzin parasını öderim,” dedi.

“Bahsettiğim o şekilde bir ödeme değildi,” dedi Todd.

“Kapa çeneni ve sür, Todd,” dedi Chloe sinirle.

Todd yine sırtıttı. Chloe ona aldırmadı, ısınmak için kendini sarmaladı ve gözünü yola dikti. Bulutlar tıpkı ormandan çıkan bir duman gibi ağaçların arasından süzülüyordu, kısa süreliğine de olsa görüntü Chloe’nin dikkatini dağıttı. Bölgede yoğun bir çam ağacı çeşitliliği vardı. Ciğerlerinin hoşlandığı nemli bir hava yükseliyordu ama bu onun daha fazla üşümesine neden oldu.

Yirmi dakika sonra yerinden doğruldu. “Kenara çek,” dedi.

“Evet, işte bu, bebeğim,” dedi Todd ve frene bastı.

“Onun için değil! Lucille’in lastiği patlamış,” dedi Chloe.

“Hayır, olmaz,” dedi Todd. “Ben o yaşlı yarasaya asla yardım etmem. Beni sürekli polise ihbar ediyor.”

“Onu burada bırakamayız,” dedi Chloe.

“Evet, bırakırız,” diye tersledi Todd.

“Todd, lanet olsun, kenara çek!” diye bağırdı Chloe.

Başını salladı ve frene asılarak cebe çekti. Toz kaldırdı. “Onun lastiğini değiştirmeyeceğim. Kelly Armstrong’a benim toplum için bir tehdit olduğumu söylemiş, bu yüzden kocası Manny beni işten çıkardı. Üç hafta işsiz kaldım,” dedi.

“Onu burada öylece bırakamayız. Hava soğuk ve üşü-

müş görünüyor. Ben ona yardım ederim,” dedi Chloe ve kamyonetten dışarı çıktı.

“Ben beklemiyorum,” diye uyardı Todd, gaza basarken. “Geç kaldım.”

“O zaman bekleme,” dedi Chloe kapıyı çarparak. Todd’un patinaj ile toz kaldırarak gözden kaybolması onu hiç şaşırtmadı. “Aptal.”

Chloe tam Lucille’e doğru yürürken başka bir kamyonet kenara yanaştı.

Sawyer Thompson kamyonetinden dışarı çıkıp durdu. Üzerinde düşük belli Levi’s kot, siyah ince bir kazağın içinde yine siyah bir tişört vardı ve gözlerini aynalı güneş gözlüklerinin arkasına saklamıştı.

Chloe, izinli olmalı, diye düşünürken ürperdi.

“Beyaz şövalyem,” dedi Lucille, ellerindeki tozu silkerken. “Onu birkaç dakika önce aramıştım.”

Sawyer küçük Prius’a doğru ilerlerken Lucille patlak lastiğe tekme atıyordu. Tüm dikkati ile yolu inceleyen Chloe’ye baktı. “Merhaba,” dedi, üzerindeki çamurlara gözünü dikti. “İyi misin?”

“Mükemmelim,” dedi.

Sawyer, Chloe’nin ürperdiğini gördü ve kamyoneti- nin anahtarını verdi. “Gidip benim kamyonetimde bekle; ısıtmayı aç,” dedi. Sawyer, Lucille’e doğru giderken, Chloe’nin peşinden gelmesi onu hiç şaşırtmadı. “Söz dinleme konusunda çok başarılısın.”

“Rica etsen belki dinlerdim,” dedi Chloe.

“Rica ederim,” dedi Sawyer.

Chloe güldü.

O sırada Lucille, lastiği tekmelemeyi bırakmış ve bijon anahtarını eline almıştı.

“Beni aradığında yalnız olmadığını söylemedin,” dedi Sawyer.

“Yalnızdım,” dedi Lucille, Chloe’ye baktı. “O şimdi geldi.”

Sawyer sanki hayatı ona bağılıymış gibi yolu inceleyen Chloe’ye döndü. “Şimdi geldi derken, ne demek istiyor?” diye sordu.

“Sanırım, konuşmama hakkım var,” dedi Chloe.

Sawyer başını sallayarak, arka tekerleğin önünde duran, Lucille’in yanına diz çöktü ve bijon anahtarını aldı.

Lucille geri çekildi ve bilmiş bilmiş Chloe’ye baktı. “Çamur banyosu, ha?” dedi.

Chloe başıyla onayladı.

Sawyer gözlerini kısarak Chloe’ye baktı. “Çamur banyolarına mı gittin?” diye sordu.

“Evet,” diye yanıtladı onu Chloe.

“Nasıl gittin?” diye merakla sordu Sawyer.

Daha Chloe cevap veremedi Lucille araya girdi. “Eskiden zeki ve seksi erkekleri oraya götürürdüm. O çamurun iyileştirici etkisi var, biliyorsun. Aynı zamanda da bir afro-dizyak. Tabii, bunun gibi biriyle afro-dizyağa gerek yok,” dedi Chloe’ye, Sawyer’ı işaret ederek.

Sawyer yüzünü buruşturdu. Chloe başını kaldırıp onu inceledi. “Gerek yok mu sence?” diye sordu Lucille’e kuşkuyla.

“Tatlım, ona bir bak,” dedi Lucille kurnazca.

Her iki kadın da ona inceledi. Muhtemelen bu iki kadından başka kimseden korkmayan Sawyer tedirginlik ile kıpırdanmaya başladı.

“Üniforman nerede?” diye sordu Lucille. “Üniformalıysan sana bakmaya doyamıyorum.”

“İzindeyim,” dedi.

“Aa, demek başkasını göndermek yerine bana yardıma sen geldin,” dedi Lucille ve Sawyer’ın kolunu okşadı. “Çok tatlı bir çocuksun.”

Chloe’den tuhaf bir ses çıktı, fakat Sawyer ona baktığında, iki masum yeşil gözden başka bir şey görmedi.

“Bugün Suzie’yle konuştum,” dedi Lucille, Sawyer’a. “Bana bu hafta oğlu için yaptıklarını, onun için nasıl devreye girdiğini anlattı.”

Suzie Tierman, Sawyer’ın iş arkadaşıydı. Bekâr bir anneydi ve geçen hafta, sınıftaki bir kızın at kuyruğu yapılmış saçını keserken yakalanan, sekiz yaşında Sammy adında yaramaz bir oğlu vardı. Kızın ailesi, “*prenses*”lerinin aylardır merhametsizce Sammy’ye “*aptal beceriksiz*” diyerek işkence etmesine rağmen, dava açmak istemişlerdi.

Suzie’nin talebi üzerine, Sawyer, devreye girmiş ve arabuluculuk etmişti. Sammy bahçedeki yabancı otları temizleyecek, kız da Sammy’ye isim taktığı için ondan özür dileyen bir mektup yazacaktı. Sawyer’a kalsa, kız da aynı şekilde ot yolmalıydı ama mektup da idare ederdi. “Fazla bir şey yapmadım,” dedi.

“Suzie’ye göre, Sammy için bir baba figürüymüşsün. Onunla görüşüyor, onu beyzbol maçlarına götürüyormuşsun. Geçen hafta da kariyer gününde sınıfa gitmişsin. Suzie senin yardımların olmadan bekâr anneliği yürütemeyeceğini söylüyor,” dedi Lucille.

Övgüden rahatsız olan Sawyer omuz silkti. “Bekâr anne olmak zor iş,” dedi.

“Ve sen de onun pes etmesini istemiyorsun,” dedi Lucille usulca.

“Sammy iyi bir çocuk,” dedi Sawyer ve dikkatini lastiğe verdi.

Lucille ve Chloe kendi aralarında konuşmaya başladılar. Sawyer, Chloe ile çamur banyoları konusunda konuşmak istiyordu, fakat Chloe konuyu geçiştirmekte çok başarılıydı. Ama Sawyer'ın konuyu geçiştirmeye niyeti yoktu ama o sırada Lucille, Sawyer'ın sekiz yaşındayken yaptığı bir şeyden söz etmeye başlamıştı. Jax ile birlikte iskelenin önünde karların üstüne işeyerek adlarını yazmışlardı ve sadece Lucille'e yakalanmışlardı. Ve bundan birkaç yıl sonra yine iki kafadar Mulberry Sokağı'ndaki evlerin önüne, içinde köpek kakası bulunan kese kâğıtlarını tutuşturup bırakıyorlardı. Bunlardan bir tanesi Bayan Ramo'nun kurumuş gül ağacının üstüne devrilmiş ve ağacı ateşe vermişti. Alevler tentesine sıçramış ve neredeyse Bayan Ramo'nun evinin yanmasına neden olmuştu.

Sawyer'ın tam lastik ile işi bitmişti ki Chloe, Sawyer'ın gençlik yıllarını kapsayan sorular sormaya başladı. Kahretsin, bunlar hiç de Chloe'nin duymasını istediği şeyler değildi ve bu yüzden Sawyer gerildi.

Fakat Lucille onu rahatlatan bir şekilde gülümsedi, Chloe'ye doğru bakarken kadının gözlerinde sıcacık bir ifade vardı. "Sonradan doğru yolu buldu," dedi. "Ama o zamanlarda bile iyi bir yüreği vardı."

Yalan söylediği için kadına minnettardı.

"O kasabadaki en iyi insanlardan biri," dedi Lucille ve yeniden kolunu okşadı.

"Lucille," dedi Sawyer.

"Ne? Bu doğru. Sadece dün iki kez kasabanın huzurunu sağladın," dedi Lucille.

"Dün ne oldu?" diye sordu Chloe.

"Tatlım," dedi Lucille bıkkınlıkla. "Facebook! Ben bütün iyi haberleri oradan alıyorum, buna şu yakışıklı çocuk ile ilgili olanlar da dâhil. Bugün sahilde tişörtsüz koşu ya-

parken biri fotoğrafını çekmiş. Sana söyleyeyim, eğer otuz yaş genç olsaydım...”

“Pekâlâ, burada işimiz bitti,” dedi Sawyer kibarca ama Lucille’i sert bir şekilde sürücü koltuğuna doğru götürdü.

“Lucille,” dedi Chloe. “Beni de götürür müsün?”

“Elbette, canım. Zaten Todd’un seni öyle yol kenarında nasıl bıraktığını bir türlü anlayamadım. Ben...”

“Onu ben götürürüm, Lucille,” dedi Sawyer, ne söyleyeceğine aldırmadan bir an önce gitmesi için kapısını kapatırken. Chloe’ye döndü, tepeden tırnağa öfke saçıyordu.

Kahretsin. “Beni bırakacaktı, işte,” dedi Chloe, Lucille’in ardından bakarken.

“Sen benimle geliyorsun. Bir yerin acıyor mu?” diye sordu.

“Hayır,” diye yanıtladı Chloe.

Sawyer, Chloe’yi incelemek üzere gözlüklerini çıkardı ve yer yer lekelenmiş kıyafetleri dışında tamamen çamura bulanmış tenine baktı. “Çamur banyolarına Todd ile birlikte mi girdiniz?” diye sordu.

Mantıklı bir varsayım, diye düşündü Chloe ama zaten yeterince berbat bir gün geçirmişti. “Hayır, ben...”

“O tehlikeli biri, Chloe. *Aptal* ve tehlikeli,” dedi Sawyer.

Chloe, Todd’un kamyonetinde gördüğünü sandığı şeylerden bahsetmeyi düşündü ama Sawyer araya girdi.

“Sanırım onun tehlikeli tarafından hoşlanıyorsun,” dedi Sawyer. “Çünkü sana aptal tarafını yakıştıramıyorum.”

Elbette, yakıştıramıyordu. Chloe çamur banyosunda yakaladığı huzuru düşündü. “Ne kadar aptal göründüğümü bilmiyorum ama Todd’un bir oyuncudan başka bir şey olmadığını biliyorum,” dedi.

“Lucille onun kamyonetinde olduğunu söyledi,” dedi Sawyer.

“Beni bırakacaktı,” dedi Chloe.

“Yani onunla birlikteydin,” dedi Sawyer kuşku içinde.

“Ah, aman tanrım!” dedi. Chloe’nin çamur banyosunda yakaladığı huzuru tamamen kaçırmıştı. Arkasını döndü, nasıl görüldüğüne aldırmadan paldır küldür yürümeye başladı, sadece kulaklarından duman çıktığını hissedebiliyordu. Belki bedeninin ısısından çamurlar eriyip giderdi.

“Moron herif,” diye söylendi Chloe, Sawyer ile konuşmamak için kasabaya kadar yürümeyi göze almıştı. “Moron herifler, bunların hepsi moron, hepsi iyi penislerin tamamen boşa harcandığı bir cins.”

Büyük ve sıcacık bir el kolunu yakaladı, Chloe seve seve Sawyer’a dönüp başparmağını onun göğsüne bastırarak, “Sen bir...”

“Moronum,” dedi kibarca Sawyer. “Biliyorum.” Sonra Chloe’nun kolundan tutup kamyonete götürdü ve yolcu kapısına geldiklerinde durdu. “Burada kal,” dedi.

“Oh, kesinlikle hayır. Burada kalmayacağım. Ben...” diye gevelemeye başladı Chloe.

Fakat boşa konuşuyordu çünkü Sawyer çoktan kamyonetin arkasına gitmiş ve bagajdan bir battaniye alıp gelmişti. Battaniyeyi Chloe’nun omuzlarına koydu. Bu yünlü bir battaniyeydi ve itiraz etmek için başını sallarken bir yandan da içine sokuluyordu. “Kirlenecek,” dedi Chloe.

“Önemli değil,” dedi Sawyer. “Kamyonete bin.”

“Peki, ya Vespa’m?” diye sordu Chloe.

“Kaza mı yaptın?” dedi merakla Sawyer.

“Hayır. Sanırım aküsü bitti. Bu yüzden kaba olan Todd’un kamyonetine binmek zorunda kaldım,” diye yanıt verdi Chloe.

Sawyer buna aldırmadı. “Vespa’n bekleyebilirim. Bir an önce kuruyup, ısınmalısın. Gir içeri,” dedi.

Chloe artık emir verilmesinden sıkılmıştı. “Ben yürüyorum,” dedi. Bu söylediği kendine bile gülünç gelmişti ama söz ağzından bir kere çıkmıştı. Aslında Chloe, bu yaptığıının, olgun davranmaya çalışması ile tamamen çeliştiğinin farkındaydı ama doğru yolda yapılan küçük hatalar, ona göre affedilebilirdi.

Sawyer bir süre ona dikkatle baktı. Chloe, Sawyer’ın çeşitli durumları büyük bir sabırla karşıladığını görmüştü fakat şu anda sabrı zorlanıyor gibiydi. Çünkü çenesini sık-maya başlamıştı.

“Yürümüyorsun,” dedi.

Chloe daha fazla zorlamak istemediği için bir şey söylemedi.

“Tanrım.” Sawyer burun kemiğini ovuşturdu, sonra derin bir nefes aldı. “Sadece şu lanet olası kamyonete bin,” dedi.

“Orası da kirlenecek,” dedi Chloe.

“Daha kötüsü olmuştu,” dedi Sawyer ve yolcu kapısını açtı, onu kaldırıp, koltuğa oturttu. Uzanıp, emniyet kemelerini taktı. Kapıyı çarpmadan kapattı.

Chloe dışarı çıkabilirdi ama içerisi sıcaktı. Ve güzel kokuyordu. Tıpkı Sawyer gibi. Gitmesinin kendine bir faydası olmayacağına karar verdi. Direksiyonun başına geçen Sawyer’a aldırmadan, Chloe, başını arkaya yasladı ve gözlerini kapadı. Sawyer kamyoneti çalıştırıp, havalandırmayı ona doğru çevirirken Chloe, hiç konuşmadı ve sonra yola koyuldular.

Sawyer ona beş dakika zaman ayırdıktan sonra konuşmaya başladı. “Arık bana neler olduğunu anlatacak mısın?”

“Senin her şeyi çözdüğünü sanıyordum,” dedi.

“Tanrım. Beni delirtiyorsun, biliyorsun değil mi?” diye sordu Sawyer sinirli bir şekilde.

Evet. Chloe bunu biliyordu. Herkesi delirtiyordu. Bu onun özel yeteneklerinden biriydi.

Onuncu Bölüm

*“Tam dibe vurduğunuzu düşündüğünüzde
biri size el uzatır.”*

CHLOE TRAEGER

Kamyonetinin yolcu koltuğundaki huysuz bir kadının varlığı ile Sawyer, ara sıra ona bakarak Şanslı Liman’a doğru yol aldı. Chloe artık titremiyordu, Sawyer kendini bunun tamamen tarafsız ve profesyonel bir gözlem olduğuna inandırmaya çalışıyordu.

Fakat Chloe’nun tepeden tırnağa çamur içindeyken bile hiçbir kadının hakkı olmadığı kadar güzel olduğunu gözlemlemenin tarafsızlık ya da profesyonellikle bir ilgisi yoktu. Tişörtü bir zamanlar beyaz olmalıydı fakat artık çamur lekesi içindeydi ve bedenindeki çamur yüzünden ikinci bir ten gibi üzerine yapışmıştı. Tişörtünün içinden neredeyse kumaşı delip çıkacakmış gibi görünen meme uçları dâhil, her kıvrımı belli oluyordu. “Chloe,” diye seslendi Sawyer.

Ses yok.

“Pekâlâ, surat asmaktan vazgeçtiğinde bana haber ver,” dedi Sawyer tekrardan.

Chloe başını çevirip ona buz gibi gözlerle baktı. “Surat asmak mı? Surat astığımı mı düşünüyorsun? Ben daha çok, *öfkeliyim*,” dedi Chloe.

“Vespa’ya mı?” diye sordu Sawyer.

Chloe şaşkınlıkla ona baktı. “Sana!” dedi.

“Bana mı? Neden?” diye sordu Sawyer şaşkınlıkla.

“Sen...” Chloe sanki konuşmakta güçlük çekiyordu. “Sen gerçekten Todd’u becerdiğimi mi sandın? Çamur banyolarında? Ya da herhangi bir yerde onu becerip üzerine soğuktan titrediğimi mi?” dedi.

Sawyer dişlerini sıktı. “Giysilerin temiz olduğu halde seni baştan aşağı çamura bulanmış halde buluyorum. Demek ki tamamen soyunmuşsun. Üstelik külodun da yok. Ne düşünmem gerekiyor?”

“Külodum olmadığını nereden biliyorsun?” diye sordu Chloe.

“Tanrı vergisi bir yetenek.”

Chloe gözlerini kapatıp, içinden ona kadar saydı. “O lanet olası çamur banyolarında tek başmaydım. Sonra ayağım kayınca sutyenimi ve külodumu çıkarmak zorunda kaldım. Zaten çok... Rahatsız ediyorlardı. Vespa çalışmıyınca, otostop yapmak için anayola çıkana kadar, Todd’u görmedim. Yarı yolda Lucille’i gördük ve ben de yardım etmek için Todd’u durdurdum. O beklemedi. Bunları sana neden açıklamak zorunda kalıyorum?” dedi.

Sawyer bir süre konuşmadı. “Sormalıydım,” dedi.

“Neden?” dedi Chloe.

“Neden mi? Lanet olsun, Chloe.”

“Hayır, gerçekten soruyorum, Sawyer. Geçen hafta aramızda geçenlerin... Şey aslında aramızda geçenlerin ne olduğunu tam olarak ben de bilmiyorum ama her ne olduysa, bunun senin için zaman harcamaya değmediğini fazlasıyla belli ettin. Bu yüzden bilmek zorundayım. Todd ile birlikte olmuş olsam ne olacak? Senin için ne fark eder?” diye sordu Chloe.

Sawyer kendine onun Todd ile olan geçmişini ya da aralarındaki düşmanlığı bilemeyeceğini hatırlattı.

Ya da Todd'un ellerinin Chloe'nin üzerinde dolaştığını düşünürken hissettiklerini. "Fark eder," dedi.

"Neden?" diye tekrarladı Chloe.

"Bilmek istemezsin," dedi Sawyer.

"İsterim," dedi Chloe.

Sawyer bir zamanlar Todd ile birlikte birer cani olduklarını kesinlikle Chloe'ye söylemeyecekti. Onlardan aşağı kalmayan birkaç aptalın da dâhil olduğu bir grup ile birlikte kasabada terör estirdiklerini ve birkaç kez sınırları iyice zorladıklarını da söylemeyecekti. Bunlardan unutamadıkları arasında dördünün sarhoş olduğu –hem de körkütük sarhoş olduğu– sonra da bir araba çaldıkları geceydi. İşte o, telefon kulübesine çarpıp, çetenin iki elemanını kaybettikleri geceydi.

Sawyer bunun sonucunda çocuk ıslah evini boylamıştı.

Sürücü koltuğunda oturan Todd, kendisi kadar şanslı değildi. Bir hafta önce on sekizine basmıştı, yetişkin olarak muamele görmüş ve kasıtsız adam öldürme suçundan hüküm giymişti. "Aaramızda eskiye dayana bir düşmanlık var," dedi nihayet Sawyer.

En basit deyimi buydu.

"Ne tür bir düşmanlık?" diye sordu Chloe.

Todd zor zamanlar geçirmişti ve dışarı çıktığında artık eskisi gibi biri değildi.

Herkes kendinden sorumluydu yine de Sawyer, suçluluk duygusundan hiç kurtulamamıştı. O gece daha mantıklı davranmış olsaydı kaza meydana gelmeyecekti.

Ve o iki çocuk ölmemiş olacaktı.

"Todd şu anki yaşamından beni sorumlu tutuyor, diyelim," dedi.

“Bu çok tuhaf,” dedi Chloe. “Bu senin suçun olamaz. Hepimizi kendi yolumuzu çizeriz,” dedi Chloe.

“Evet ama o beni suçlu görüyor. Ondan uzak durmanı istiyorum, Chloe,” dedi Sawyer.

Chloe yine şaşkınlık içinde ona baktı. “Bak, bana tavsiye vermek isteyişini anlıyorum ama...”

“Bu bir tavsiye değil,” dedi Sawyer. “Doğrudan sana, ondan uzak durmanı söylüyorum. O sorun yaratan biri.”

Chloe sesini yükseltmeden konuşmaya çalıştı fakat gözlerinden ateş çıkıyordu. “O, en yakın arkadaşımın erkek kardeşinin arkadaşı. Yani ondan uzak durmak her zaman mümkün olmayabilir. Onunla bir sidik yarışı içinde olmanı anlayabilirim ama o kadar da kötü biri olduğunu düşünmüyorum,” dedi.

“Bundan emin misin?” diye sordu Sawyer.

Chloe’nin ona vereceği bir cevabı yoktu bu yüzden, ürpererek koltuğuna iyice gömüldü.

Sawyer klimayı kontrol etti, en yüksek seviyede çalışıyordu.

Chloe iç geçirdi. “Todd’un kamyonetinin arka koltuğunda uyuşturucu taşıyor olabileceğini söylemem gerekiyor,” dedi ansızın.

Sawyer arabayı yavaşlattı ve ona baktı. “Olabilir mi?” diye sordu.

“Emin olamıyorum. İçinde küçük poşetler olan silindir şeklinde bir çantası vardı. Poşetlerin içinde ne olduğunu göremedim.” Başını salladı. “Boş ver. Bundan bahsetmemeliydim,” dedi.

“Hayır. Bahsetmene sevindim.” Chloe Sawyer’a her şeyi anlatıp anlatmamakta tereddüt etti. “Hakkında soruşturma var ve izleniyor. Eğer uyuşturucu taşıyorsa, onu yakalarız,” dedi Sawyer.

Chloe başını salladı.

“Şanslı Liman’da kimsenin bundan haberi yok,” dedi Sawyer.

“Anladım,” dedi Chloe başını sallayarak.

Sawyer bir kez daha ona baktı ve kendisini rahatsız eden başka bir şeyden daha bahsetmeye karar verdi. “Şu zaman harcamaya değip değmemek konusuna gelince, geçen hafta senden uzak durmaya çalıştım çünkü araya mesafe koymanın daha uygun olduğunu düşündüm. Chloe...” Nefesini bıraktı. “İkimiz de birbirimizin ihtiyacı olan şeyi birbirimize verebileceğimizi biliyoruz ama bu gerçekten kötü bir fikir,” dedi Sawyer.

Chloe bakışlarını onunkilerden çektiğinde Sawyer onu kırdığını anlamıştı. “Evet, tüm o öpüşmeler bunu kanıtladı,” dedi cama doğru. “Berbattı.”

Sawyer bir şey söyleyecek oldu ama sonra vazgeçti ve yeniden yola çıkmak için trafiğin azalmasını bekledi.

Chloe, iyice kuruyarak tenini geren çamura aldırmamaya çalıştı fakat başaramadı. Yerinde kıpırdanırken Sawyer ona göz ucuyla baktı. Chloe ona da aldırmamaya çalıştı. Sawyer vites taktı ve anayola çıktı.

Chloe artık ona kızgın değildi. Bir kadının lastiğini değiştirmeye gelen ve başka bir kadını çamur lolipopu olmaktan kurtaran adama kızmak kolay değildi. “Bana doğruyu söyle,” dedi sonunda. “Aynı anda hem araba kullanıp, hem de konuşamıyorsun, değil mi?”

Sawyer bir şey söylemedi ama dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılınca Chloe iç geçirdi. Onun herşeyi kendisine saklama yeteneği Chloe’yi çıldırtıyordu. Çünkü bunu

kendisi beceremiyordu. Bu ondan uzak durmak için başka bir nedendi. Asla yin ve yangi oluşturmazlardı; olsa olsa Batman ve Joker olurlardı.

Ve Batman de şu anda aynalı gözlüğü ve ifadesiz suratı ile tam formundaydı. “Lucille senin sevimli biri olduğunu söylüyor,” dedi Chloe.

“O herkesi pembe gözlükler ile bakar,” dedi Sawyer.

Bunun karşılığında Chloe ona baktı ve “Sevimli olmadığının mı düşünüyorsun?” diye sordu.

Sawyer yüzünün buruşturdu ve cevap vermedi.

Bu bir iltifat,” dedi Chloe, eğleniyordu. “Sevimlilik, olumlu bir özelliktir.”

“Evet, köpek yavruları için,” dedi Sawyer.

Chloe güldü. Her defasında bu kadar kolayca silahını elinden alması onu şaşırtıyordu. “Endişelenme, şerif. Kimseye söylemem,” dedi.

Sawyer dikkatini yola vermişti. Görünüşe bakılırsa, bugün konuşma kotasını doldurmuştu. “Bunlar sürekli başına geliyordur herhalde,” dedi, onu konuşturmaya kararlıydı. “Yani kurtarma işi.”

“Bu benim işim,” dedi Sawyer omzunu silkerek.

Belki. Ama şu anda görev başında değildi. “Bana Lucille’in sözünü ettiği dün olan olayları anlatsana,” dedi Chloe

“Önemli şeyler değildi,” dedi Sawyer.

“İyi. Bende Facebook sayfasından bakarım. Belki birini fikirlerini katarak haberleri daha da güzelleştirmesi gerekiyordur,” diye karşılık verdi Chloe.

Sawyer ona baktı. “Yeteneklerini hiç iyi şeyler için kullanmıyor musun?” diye sordu.

“Elimde değil. Anlat bakalım,” dedi Chloe.

Sawyer nefesini bıraktı. “Bayan Perez’in komşusunun penceresine fener tuttuğuna dair bir ihbar aldım. Anlaşılan

komşusu –Bayan Cooper– geçen haftaki Bunko oyununda hile yapmış ve Bayan Perez’i sinirlendirmiş. Bu yüzden Bayan Perez onu korkutarak ona misilleme yapıyordu,” diye olayı kısaca anlattı Sawyer.

“Sen ne yaptın?” diye sordu Chloe.

“Bayan Perez’in güçlü fenerinin pillerine el koydum,” dedi Sawyer.

“Pratik zeka,” dedi Chloe, etkilenmiş halde. “Başka neler oldu?”

“Sorenson’ların evine çağrıldım,” diye yanıtladı onu Sawyer.

“Şu sekiz kız çocukları olan Bill ve Joanne mi?” diye sordu Chloe.

“Evet. Bill bahçede temizlediği kuru ot yığınına komşusunun garaj girişine koymuş,” dedi Sawyer.

“Neden, onun komşusu da mı Bunko’da hile yapmış?” diye sorularına devam etti Chloe.

“Hayır,” dedi Sawyer. “Komşunun oğlu... Uygunsuz bir pozisyonda yakalanmış.”

“Uygunsuz pozisyon mu?”

“Bill’in kızlarından biri yanındayken pantolonu bileklerine kadar inmiş bir halde,” dedi Sawyer.

“Eyvah! Neyse, silah atışları olmadığı için şanslısın,” dedi Chloe.

“Ortada silah falan yoktu,” dedi. “Bill’in tüfeğini iki hafta önce, gençlerin çıkmaya başladığını duyduğumda almıştım.”

Chloe güldü. “Tüfeğini mi aldın? Bunu yapmaya hakkın var mı?” diye sordu.

“Ödünç aldım. Ve kazara ondan kurtuldum,” dedi Sawyer.

“Kazara bir tüfekten nasıl kurtulabilirsin?” diye sorma-

ya devam etti Chloe.

Sawyer ona döndü ve Chloe'nin kalp atışlarını hızlandıran bir şekilde gülümsedi. "Ford ile denize yelken açarsın ve kıyıdan üç mil uzakta tüfeği tekneden düşürürsün," dedi.

Ford, olimpiyat madalyası olan dünya çapında bir denizciydi. Artık yarışmalara katılmasa da Jax ve Sawyer'ın boş günlerinde onlarla birlikte denize açılıyordu. Chloe onları rıhtımda görmüştü.

Üçünü birlikte, güvertede, üstlerinde şorttan başka bir şey yokken görmek, onu heyecanlandırmıştı.

Kamyonetin klimasından gelen sıcak hava Chloe'ye iyi gelmişti ancak, üzerinde kuruyan çamur onu, iyiden iyiye rahatsız etmeye başlayınca yine kıpırdanmaya başlıyordu.

"Neyin var?" diye sordu Sawyer.

"Kumsala gittiğinde, kumların girmemesi gereken yerlerine girdiği oldu mu?" diye sordu.

"Ah, bunu çamur için düşünmeliyim sanırım," diye yanıtladı onu Sawyer.

"Öyle." Üstelik Chloe daha önce külotsuz şekilde kot pantolon giymemişti ve bu hiç de sandığı kadar keyifli değildi. Kotun orta dikişi giderek yukarı çıkıyor, fermuarı da batıyordu. Dikkatini dağıtmak için pencereden dışarı baktı fakat o sırada görebildiği tek şey Sawyer'ın yansıması oldu. Elbette, Sawyer Chloe kadar kıpır kıpır değildi, çünkü hiçbir yerinde çamur yoktu. Olsaydı da kıpır kıpır etmeyeceğine dair Chloe'nin şüphesi de yoktu. Sawyer enerjisinin bir damlasını bile boşa harcamazdı. Rahat bir şekilde araba kullanıyordu –hatta onun rahatsızlığı nedeni ile eğleniyor bile olabilirdi.

Gerçi Lucille, bekâr bir anne olduğu için Sawyer'ın Suzie'ye yardım ettiğini anlatırken, bu kadar rahat görünmüyordu. Chloe dönüp ona baktı. Sawyer'ın saçları rüzgâr-

dan dağılmıştı, yüzü de güneşten yanmıştı. Bu sabah tıraş olmamıştı, çenesini kirli sakal sarmıştı. Sawyer'ın bu hali Chloe'nin hoşuna gitti. Fakat gözlerinin kenarında gergin olduğunu gösteren çizgiler vardı.

Sawyer, aslında görüldüğü kadar rahat değildi.

Sawyer çok çalışıyordu. Her zaman da öyle olmuştu. Bildiği kadarıyla bu özelliğini bekâr olan babasından almıştı. Chloe şimdi anlamıştı. "Kaç yaşındaydın?" diye sordu Sawyer'a.

"Ne zaman?" diye karşılık verdi Sawyer.

"Annenden ayrıldığında," dedi Chloe.

Sawyer bir anlığına gözlerini yoldan ayırıp, Chloe'ye baktı ve sonra gözlerini yine yola çevirdi. "Sekiz," dedi.

Chloe'nin kalbi sıkıştı. "Annenle baban boşandığında sekiz yaşında mıydın?" diye sordu.

"Onlar hiç evlenmediler. Ya da birlikte yaşamadılar. Sekiz yaşına kadar bir onun, bir diğersinin yanına gidip geliyordum," dedi Sawyer. Sadece bir an için duraksadı. "İşte, ben sekiz yaşındayken annem kasabadan ayrıldı." Hiç umursamıyormuş gibi omuz silkti.

Ama umursanmayacak gibi değildi. Chloe tek bir ebeveynle yaşamamanın, özellikle tek olduğunu umursamayan bir ebeveynle yaşamamanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Bu onun üzerinde geçmeyecek izler bırakmıştı ve yaş ilerledikçe bu yaraların ne kadar derin olduğunu fark etmişti. Ya da belki Şanslı Liman'da kız kardeşleri ile birlikte olmak, yaralarını kanatmıştı ama çocukluğunun etkileri insanlar ile olan ilişkilerini etkiliyordu. Sadece ilişkilerini değil bir yere demir atmasını, ev sahibi olma arzusunu ve aynı şeylere olan ironik korkusunu da etkiliyordu.

Chloe bütün bunları düşünürken, annesini kaybetmenin Sawyer'ı nasıl etkilediğini merak etti. "Ondan hiç haber

aldın mı?” diye sordu.

“Hayır,” diye yanıtladı onu Sawyer.

Sawyer bunu rahatlıkla söylemişti ama nedense Chloe, boğazında bir düğüm olduğunu hissetti. Belki de hayatında güveneceği bir kadın tarafından sekiz yaşında terk edilen Sawyer’ı düşünmesi buna neden olmuştu. Chloe, babasının kendisinden habersiz olmasının mümkün olabileceğini düşünüyordu, ama haberi olup da onu istememiş olması, daha da büyük bir ihtimaldi. “Babanla yakın mısınız?” diye sordu Chloe.

Sawyer küçük bir kahkaha attı.

“Bunu hayır olarak alıyorum,” dedi Chloe.

“Babam ile kötü bir mazimiz var. Ben tam olarak örnek bir evlat olmadım,” dedi Sawyer.

“Sen annesiz küçük bir çocuktun,” dedi onu savunmak için Chloe.

“Ben pisliğin tekiydim,” diye onu düzeltti. “Etrafa korku saçan bir pislik. Babam da yapması gerekeni yaptı.” Hafiften omuz silkti. “Siz en azından Phoebe’yle aynı kafadaymışsınız. Aslında esas çılgın oymuş,” dedi ve bundan hoşlanmış gibi gülümsedi.

“Onu sevdin mi?” dedi şaşkınlıkla Chloe.

Sawyer ona baktı. “Tuhaf mı geldi?”

“Şey, evet. Benden hiç hoşlanmıyorsun o yüzden...”

“Kim demiş?” dedi Sawyer.

Chloe bir şey söyleyecek oldu ama vazgeçti.

“Vay, nutkun tutuldu, bunu başarabildim. Bu yeni bir şey. Hoşuma gitti,” dedi Sawyer ve sonra bir an duraksadı. “Ve evet, Phoebe’yi de sevdim. Canı ne istiyorsa onu yapmış, istediği gibi yaşamış.”

“Bazen,” dedi Chloe, gözlerini ona dikerek, “Beni şaşırtıyorsun.”

Sawyer hafiften gülümsedi. “Peki ya senin baban?” diye sordu. “Onunla ilgili hiçbir şey duymadım.”

“Duymadın mı? Ben de,” diye yanıtladı onu Chloe.

“Onu tanımıyor musun?” dedi Sawyer.

“Kim olduğunu bile bilmiyorum,” dedi Chloe.

Sawyer yine Chloe’ye baktı ve o da yeniden pencereye döndü. Bunu daha önce kimseye söylememişti. Her şeyden önce utanç vericiydi ve...

Ve nefret ettiği bir şeyi beraberinde getiriyordu.

Merhamet.

Chloe merhamet istemiyordu. Gennelikle babasını umursamazdı. Önemsiz biriydi Chloe için. Chloe buraya geldiğinden ve Maddie ve Tara’yla birlikte olduğundan beri, onun yokluğunun üzerindeki etkisini fark etmişti. Yine yerinde kıpırdandı ve rahatsızlığı yüzünden iç geçirdi.

Yanında oturan Sawyer’dan da bir ses çıktı ama ona baktığında gözünü hâlâ yola dikmiş ve rahat bir şekilde araba sürdüğünü gördü. “Hâlâ üşüyor musun?” diye sordu Sawyer.

Mantıklı bir soruydu. Meme uçları çakıl taşları gibi sertti ve çıplak olsaydı ancak bu kadar belirgin olabilirdi. “Evet,” dedi ve yine yerinde kıpırdandı.

“Lanet olsun, Chloe. Şunu yapmaktan vazgeç,” dedi Sawyer. Gözlüğünü başına koydu ve sıcacık gözlerle Chloe’ye baktı. “Şu battaniyeyi üstüne al,” dedi ve arkasına uzanarak Chloe’nin kamyonetten gitmek için fırlattığı battaniyeyi aldı. Chloe’nin üstüne attı, yüzü bile kapanmıştı.

“Tanrı aşkına, bunlar sadece dikleşmiş meme uçları,” dedi Chloe, nefes almak için battaniyeyi aşağı çekerken. Emniyet kemerinin el verdiğince hava deliğine doğru eğildi. “Sen sadece beni Lance’e bırak.”

“Senin evine ne oldu?” diye sordu Sawyer.

“Kız kardeşlerim beni bu halde görünce canıma okurlar. Bu sabah kavga ettik,” dedi Chloe. Bunu hatırlamak canını yakmıştı ama aldırnamaya çalıştı. “Başka birçok şeyin yanı sıra onlara olgunlaştığımı söyledim. Ve elbette bu,” kendine bir bakıp kahkaha attı, “tamamen bir yalan. Beni böyle görmelerinin yalanımı destekleyeceğini sanmıyorum. Beni Lance’e bırakırsan, düşünu kullanabilirim. Ve belki Tucker’ın da Vespa’mı tamir etmesini sağlayabilirim,” dedi.

“Onunla konuştuğumda Lance’in annesi yanındaydı. Seni bu durumda görürse, kadın kalp krizi geçirebilir. Neredeyse ben de kalp krizi geçirmek üzereyim,” diye karşılık verdi Sawyer ve otobandan çıktı.

“Peki, nereye gidiyoruz?” diye sordu Chloe.

Sawyer yokuşlu bir sokağı çıktı, birkaç kez sağa sola döndü ve nihayet bir garaj girişinde durdu. Ev sokağın en sonundaydı ve okyanusa bakıyordu. Chloe daha önce hiç bu taraflara gelmemişti ama Sawyer’ın bu evi yılın başlarında aldığını biliyordu.

Motoru kapattı ve kolunu Chloe’nin oturduğu koltuğun arkasına uzatarak ona baktı. “Kız kardeşlerine söylediğin şey yalan değil,” dedi. “Yani olgunlaşman ile ilgili söylediklerin. Buraya taşındığından beri çok değiştin.”

“Öyle mi? Peki, neden hâlâ aptalca şeyler yapıyorum? Şu halime baksana, Sawyer,” dedi Chloe.

Sawyer da zaten Chloe’nin haline bakıyordu ve çamura rağmen gördüklerinden hoşlanmaya başlamış gibiydi. “Geleneksel biri olmaman senin olgun bir kadın olmadığın anlamına gelmiyor,” dedi.

Bu muhtemelen birini Chloe’ye söylediği en güzel şeydi. “Yani bu geleneksel olmamak... Sevimli gibi bir şey mi?” diye sordu.

Sawyer bir kahkaha attı ve Chloe bu sestən çok hoşlandı. “Neden sürekli kavga ediyoruz?” diye fısıldadı.

“Neden olduğunu biliyorsun,” diye yanıtladı Chloe.

Evet, biliyordu. “Kimyasal.”

“Yanıcı bir kimyasal,” diyerek onu onayladı Sawyer. “Ve tehlikeli.” Sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçak çıkmıştı ama Chloe’nin tüylerini diken diken etmeye yetti. Bunun arzudan değil üşümekten olduğunu sanan Sawyer kamyonetten çıktı ve onun kapısına geldi. Elini uzattı ama Chloe, temiz hava zorlanmış olan ciğerlerine dolarken bir süre uzanan ele baktı.

“Korkuyor musun?” diye sordu.

“Elbette hayır,” dedi Chloe. Gerçekten korkmuyordu. Hayır, hissettiği tamamen farklı bir şeydi ve bu nefesini kesiyor, kalbini sıkıştırıyordu. Koltuğundan kayarak, kamyonetten çıktı ve Sawyer önünden çekilmediği için üzerine düşünce bedenleri birbirine çarptı.

Onun sertliğini hissettiğinde Chloe, Sawyer’ın da bu yanıcı kimyasaldan korkmadığını fark etti. “Ne yapıyoruz?” diye sordu.

“Gel. Sana göstereyim,” dedi ve onu eve doğru götürdü.

“Ama evini de kamyonetini kirlettiğim gibi kirleteceğim,” dedi Chloe.

“Hayır, kirlletmezsin,” dedi ve Chloe o an evin ön kapısına değil de yan tarafına gittiklerini fark etti. Sonra yabani çimenlerden başka hiçbir şey olmayan arka bahçeye geldiler. Kayalıkların üzerine yaklaşık otuz metre aşağıda olan kumsala inen bir merdiven oyulmuştu.

“Bazen kumsalda koşuyorum,” dedi Sawyer. “Ya da kayalıklara tırmanıyorum. Kafamı boşaltıyor.”

Chloe kenara doğru yürüdü ve uçurumdan aşağı kayalıklara baktı. Kayalıklar, kirpi dikenleri gibi çıkıntılar yapan

ağaçların yükseldiği, cepler meydana getirmişti. Kayaların, ağaçların ve suyun oluşturduğu bu saf dünya, Chloe'de keşfetme isteğine neden oldu. "İşe yarıyor mu?" diye sordu. "Yani kafanı boşaltmaya?"

"Evet," dedi Sawyer.

Chloe onun ceplere tırmandığını, dalgalar kayalıklara vururken tuzlu havayı soluyarak ve yüzünde rüzgârı hissederek, çalkanan okyanusu izlediğini hayal etti. "Burası güzel bir yer," dedi.

"Öyle. Ve koştuktan sonra buraya çıkıyorum," dedi Sawyer ve sonra Chloe'yi, evin en uzak köşesine götürdü. "Belki ben çamurlu değilim ama kesinlikle terli ve toz içindeyim," dedi ve duvarı işaret etti. Tıpkı halka açık kumsallarda olduğu gibi, dışarıda bir duş vardı. Fakat onlar kadar pis ve iğrenç değildi. Tam tersine tertemiz ve fayanslarla döşeli bir duştu. Ve Sawyer duşun altına girip musluğu açınca sıcak su aktığını fark etti.

Chloe, Sawyer'ın duşa doğru giderken sırt ve omuz kaslarının hareketlerini izledi ve sonra elindekini görünce duraksadı. "Hareketli bir duş başlığı mı?" diye sordu.

"Zor ulaşılan bölgeler için," diye yanıtladı onu Sawyer.

On Birinci Bölüm

*"Her zaman birileri olmak istedim.
Keşke özel biri olabilseydim."*

CHLOE TRAEGER

Chloe, Sawyer'ın elindeki duş başlığına baktı. Daha yarım saat önce birbirlerine öfkeliydiler. Anlaşılan şu anda tamamen farklı bir yola giriyorlardı. "Lance evine girmeme izin verirdi. Elbette, ön kapıdan geçmek için üstümdekileri çıkarıp, tamamen çıırılçıplak olmak zorunda kalacaktım," dedi.

"İstersen şimdi de çıırılçıplak olabilirsin," diye karşılık verdi Sawyer.

Chloe gözlerini kısarak Sawyer'a baktı. Evet, öfkeleri tamamen geçmişti. Ona farklı şekilde yaklaşıyordu. Buna hazır mıydı? Tanrım onun bu gülüşü ölümcül bir silah olarak kayda geçmeliydi, çünkü üzerinde taşıdığı diğer silahlar kadar tehlikeliydi. Pantolonlu bacağına suyun altına soktu ve su pamuklu kumaşın içinden geçip tenine işleyince Chloe, bir inilti çıkardı. "Ahh, çok sıcak," dedi.

"Ben senin dediğin gibi şey olabilirim –ne demiştin? Penislerin boşa harcandığı bir cins mi? Ama bir pislik değilim," dedi Sawyer.

"Hmm," dedi Chloe yorum yapmadan. Spor ayakk-

bılarını çıkardı sonra da eğilip suyun altındaki ayaklarını ovuşturmaya başladı. Neyse ki, üzerine yapışmış olan çamur rahatlıkla eriyip gitti. Chloe bu çamuru harika bir yüz maskesi olarak kullanabilirdi.

Su aniden kalçalarına çarptı ve çığlık atarak doğrulmasına neden oldu. “Hey!”

“Yardıma ihtiyacın varmış gibi duruyordun,” dedi Sawyer kibarca.

“Hayır, teşekkürler,” dedi Chloe. Çünkü yanma gelip elleri ile bedenini ovalamaya başlarsa, temizlenmek Chloe’nin aklına gelecek son şey olurdu. Bunu düşünmek bile nefesini kesti ve kamyonette unuttuğu astım spreyi aklına geldi. Chloe bir an için gidip spreyi almayı düşündü ama duş başlığını Sawyer’ın elinden aldığı anda kendisini daha rahat hissetmeye başlamıştı bile.

“Bana güvenmiyor musun?” diye sordu Sawyer.

“Kesinlikle hayır,” diye yanıt verdi Chloe.

Sawyer’ın o yumuşacık gülüşü, Chloe’nin sinir uçları üzerinde dans etti ve tüyleri diken diken oldu. Ya da bunun nedeni suyun ardında bıraktığı ürpermeydi. Her koşulda, Sawyer’ın yüzündeki sırıtmayı kaldırmak istiyordu. Chloe nabzını kontrol altına almak için çok çabalıyordu ama belki de buna gerek bile yoktu.

Duş başlığını Sawyer’ın göğsüne tuttu. “Hop,” dedi.

Sawyer, gözlerini kısıp ona bakmaktan başka tepki göstermedi ve doğruca suyun altına girdi. İki saniye geçmeden duş başlığını onun elinden kaptı, Chloe’yi çevirdi, böylece sırtı göğsüne değiyordu. Duş başlığını ondan birkaç santim uzakta tutarken Sawyer, dudaklarını Chloe’nin kulağına bastırdı. “Oyun mu oynuyoruz?” diye sordu.

“Hayır!” diye yanıtladı Chloe ve nefessiz kalmış halde gülerken, tüm gücü ile onunla boğuşuyordu ama Sawyer

onu sıkıca kendisine yaslayıp kontrol altına almıştı. Aslında kötü bir yer değildi yaslandığı yer –sadece göğsü sıkışmasa daha iyiydi çünkü bu bir astım atağının ilk ve en rahatsız edici belirtisiydi bu. Chloe bir an için hiç hareket etmedi ve kendini yokladı.

“Oh, hayır, sakın yapma,” dedi ve onun kollarının arasından kurtulmak için çabaladığını düşünen Sawyer, ona daha sıkı sarıldı, hortumu aşağı indirdi ve onun üstüne tuttu.

Chloe nefessiz kalmıştı fakat içini saran heyecana da karşı koyamıyordu. Sawyer’ın güçlü ve sıcak göğsünde, tamamen onun merhametine kalması ile ilgili söylenecek bir şeyler olmalıydı.

Sawyer’ın bileğinin küçük bir dönüşü ile hortum yukarı kalktı ve su Chloe’nin yüzüne çarptı.

“Hele bir dene,” dedi Chloc.

“Her zaman denerim,” dedi Sawyer ve Chloe’nin kulak memesini dişlerinin arasına aldı. “Ama bana yalvarırsan...”

Yalvarmak mı? Chloe imkânlarının hepsini kullanmamıştı bile. Daha bel altına çalışacaktı ve hiç tereddüt etmeden poposunu Sawyer’ın kasık arasına indirdi.

Sawyer nefessiz kalıp, kollarını az da olsa gevşetti. Chloe’nin bu kolların arasından kurtulması, duş başlığını elinden almak için yeterliydi.

Chloe, suyu tam Sawyer’ın yüzüne tuttu.

Sawyer sadece gözlerini açıp ona baktı. Sakindi. Bedeni tamamen gevşemişti. *Hazırdı.*

Eyvah. “Tamam,” dedi geri çekilerek. “Hevesimi aldım.”

“O zaman sıra bende,” dedi Sawyer.

Kahretsin. Chloe duş başlığını elinden bırakıp kaçmaya yeltendi ama Sawyer, hızlı davranıp onu yakaladı-

ğı gibi duvara sürükledi. Chloe'nin yanağı duvara yapıştı. Sawyer güçlü kasları ile onu orada tutarken, duş başlığını da alıp duvardaki haznesine yerleştirdi. Sonrasında sıcak su üstlerinden akarken, Sawyer, Chloe'yi kendine çevirdi.

Chloe zor nefes alıyordu. “Şu haline bak,” diyebildi. “Şimdi sen de en az benim kadar ıslak ve kirlisin.”

Sawyer kocaman elleri ile Chloe'nin yüzünü tuttu. “Sana söylemiştim, ıslaklığı ve kirlenmeyi severim,” dedi.

Sırılsıklam kıyafetler ve çamur içinde, birbirlerine yapışmış haldeyken bunu söylemesi iyiydi.

“Hâlâ titriyorsun,” dedi Sawyer.

“Soğuktan değil,” dedi Chloe yanıt olarak. Sawyer'ın sertliğini pantolonunun altından hissedebiliyordu. Chloe artık oyunu bırakıp ona sürtünmeye başladı.

“Chloe.” Sawyer'ın seindeki uyarı Chloe'nin ısınmaya başlayan bedenini alevlendirdi.

Yine ona sürtündü. “Sen başlattın,” dedi.

Sawyer'ın koyu renk ve aç gözleri, Chloe'nin gözleri ile buluştu. Çevrelerinden çıkan buharın içinde Sawyer, başını eğdi ve dudaklarını onun boynuna koydu. Sawyer, Chloe'nin her bir sinir ucunu ateşliyordu. “Şimdi beni durdur, durdurabilirsen,” diye fısıldadı Sawyer, Chloe'nin deli gibi atan boyun çukurunu öperken. Sawyer'ın sesi heyecan verici bir şekilde boğuk çıkıyordu ve elleri ile Chloe'nin bileklerini, başının her iki yanında duvara dayayarak, yukarı çekmeye başladı.

Durdurmak mı? Dalga mı geçiyordu? Bunun yerine ona doğru kendisini yay gibi gerildi. Sawyer'ın göğsünden gelen hırıltıyı kendi göğsünde hissetti. “Çok fazla kıyafet var,” dedi.

Buna karşılık Sawyer, önce kendi üstündekileri sonra da Chloe'nin üstündekileri çıkarıp kenara attı. Chloe ona bak-

tı, ciğerlerindeki hava iyice boşalmıştı. Sawyer mükemmel görünüyordu, güçlü kasları ile her zamanki gibi tehlike saçıyordu. Sawyer'ın soğuk elleri memelerini avuçlayıp, parmakları ile yavaş yavaş aşağı doğru inerken, Chloe'nin heyecanı iyice arttı. Chloe düğmesinin açıldığını, fermuarının aşağı doğru indiği ve pantolonunun yavaş yavaş aşağı kaydığını hissetti.

"Çıkarıp, at şunu," dedi Sawyer, kalçalarını avuçlarken. Sawyer onu kendisine doğru çekerken, Chloe bu emre hemen uydu.

"Sen de," dedi nefes nefese, hissettiği belirtilere aldırmadan. Artık tamamen yüz yüzediler.

Çıplak.

Islak.

Sawyer, her zaman serinkanlı, sakin ve son derece kontrollü biriydi ama bu kontrolü test etme zamanı, gelmişti. Sawyer'ın gerginliğini gözlerinde, sıktığı çenesinde ve en çok da Chloe'nin onun bedeninde bir anda en sevdiği haline gelen bölümünde hissetti –onu görünce mutlulukla harekete geçen bölümünde.

Chloe dudaklarını yaladı, bu gerginliğine dair ufak bir işaret. Sawyer yeniden onun adını söyledi, sesi kesinlikle çok gergin çıkıyordu. O polis suratı gitmiş, bedeni sertleşmişti ve bütün gücü ile dalgalanıyordu. Bu da Chloe'nin kendi gücünü ve inanılmaz seksi hissetmesine neden oluyordu. Muhtemelen Sawyer, her kadına kendisini seksi hissettiriyordu ama aynı zamanda güvende de hissettiriyordu.

Geçici, dedi içinden küçük bir ses. Bu *Alacakaranlık Kuşağı*'nda bir mola ve işleri bittip, giyindiklerinde herkes kendi dünyasına dönecek.

Fakat bu daha sonra düşünülmesi gereken bir şeydi.

Şu anda su buharı, çevrelerinden, tıpkı sisli bir gecede

olduğu gibi yükseliyordu. Sawyer'ın bedeni zayıf güneş ışığında parlıyordu, pürüzsüz ve ıslaktı, tıpkı bir savaşçının bedeni gibi gergindi. Chloe, Sawyer'ın çok güzel vücudu olduğunu düşündü ve onu tanımak için dilini kullandı, onu meme ucunda gezdirdi.

Sawyer derin bir nefes alıp, ellerini onun saçlarının arasına geçirdi ve öpmek için başını kaldırdı. Sawyer'ın elleri yanlardan aşağı, önce kalçalarına doğru sonra da arkaya dolaşırken aralarında bir su damlasının geçebileceği kadar bile mesafe kalmamıştı.

Chloe biraz nefes almaya çalıştı ama yapamadı. Kahretsin. *Henüz değil.* Acele etmeleri gerekiyordu çünkü göğsü fazla sıkışmıştı. Nefes yolu şimdiden kapanmıştı. Fazla zamanı olmadığını bildiği için dizlerinin üzerine çöktü. Sawyer her yönü ile iri bir adamdı, Chloe tırnaklarını hafifçe kalçasına geçirirken, dilini uzantısında gezdirdi.

Yukarıda Sawyer sesli bir nefes aldı, parmakları Chloe'nin saçları arasından geçirdi. Kontrolü eline alıp, onu ayaklarının üzerinde doğrulttu ve onu yeniden duvara yapıştırdı.

Sonra Sawyer dizlerinin üzerine çöktü. Chloe şaşkınlıkla, "Bekle. Neden..."

"Önce bayanlar," dedi Sawyer.

Aman tanrım. Sadece Sawyer'ın sesiyle bile gelebilirdi. "Yapamam," diye fısıldadı ama Sawyer dudaklarını, bacaklarının arasındaki sinek kuşu dövmesinin altına bastırıldığına sözcüklerin devamı gelemeydi.

"Kuşlar kadar özgür müsün?" diye fısıldadı gülümseyerek.

Chloe başı ile onaylarken, kalp atışları kulaklarında zonkladı, nefesi kesildi. Bunun hiç de iyiye işaret olmadığını, tehlikeli bir döneme girdiğinin farkındaydı ama al-

dırmadı. Sawyer oradaydı, tam da *yerinde*, ona bakıyordu. Çok beklemişti. Hem de gereğinden fazla... “Sawyer-”

Sawyer cevap verdiyse de kulaklarında duyduğu kan basıncından ve duvara çarpan suyun sesinden anlayamadı. Zaten bunun önemi yoktu çünkü Sawyer’ın elleri, kalçasında onu sıkıca tutuyordu. Başparmakları, Chloe’nin ürpermiş göbeğinin üzerinde dolaşüyor ve sonra yavaşça o dövmeleli tümseğin üzerine iniyordu. “Güzelmış,” diye mırıldandı Sawyer.

Nefes alıp konuşması biraz zaman aldı. “Sadece bacak mısın?” diye sordu Chloe.

Sawyer küçük bir kahkaha attı, sıcak nefesi tenine dokunca Chloe, inledi. Sawyer’ın saçlarını tutup onu kendine çekmeye çalıştı.

“Bacaklarını aç,” dedi Sawyer, sonra o sıcak kocaman elini Chloe’nin bacaklarının arasına soktu. Chloe’nin kalçaları sarsıldı, ayak parmakları kıvrıldı. Kalbi neredeyse göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu. Aman tanrım, hava almaya ihtiyacı vardı. Gözlerinin önünde küçük noktalar dans ediyordu ama öleceğini bilse bile o anı yaşamak istiyordu. Kaçarı yoktu. “Şimdi. Oh, lütfen şimdi,” diye inledi.

Muhtemelen onun sabırsızlandığını düşünmüş olan Sawyer parmağını, onun üzerinde gezdirdi ve ıslaklığından duyduğu keyif ile bir inilti çıkardı. Sonra çok az, gerçekten çok az bir şekilde içine girdi, bu arada Chloe aynı tempoda orgazma ve bir astım atağına doğru gidiyordu.

Ve Sawyer hâlâ sakın bir şekilde hareket ediyordu. Chloe onu öyle bir itti ki Sawyer topuklarının üzerine indi ve Chloe ata biner gibi üzerine oturdu.

“Chloe-”

Chloe istediğini alana kadar kalçalarını ileri geri ittirirken Sawyer’ın ereksiyonu hareketsiz kaldı. “Hap kullanı-

yorum,” dedi Chloe nefes nefese.

Sawyer ellerini onun bedeninde gezdirip memelerine götürdü, sonra doğru açığı bulmak için kalçalarına indirip kendisine çekti. Bu arada çılgınca onu öpüyordu.

İkisi de nefessiz kalmıştı.

Fakat nefes alabilmek önemliydi sonra Sawyer ani bir kalça hareketi ile son noktasına kadar içine girdi ve artık Chloe için nefes almanın bir önemi yoktu.

Arka arkaya gelen bir zevk dalgası içinde nefessiz kaldılar. Büyük bir zevk ile. Sonra Sawyer başparmağını, birleştikleri noktanın tam üzerinde gezdirdi. Chloe kendisini Sawyer üzerinde yay gibi gerdi, sert, hızlı ve ummadık şekilde orgazma ulaştığında ise inledi. Ürpermiş halde onun üzerinde kıvranmaya başladı, bedeni artık tamamen Sawyer’ın kontrolündeydi.

Cennet.

Bir an için kendisini inanılmaz bir cennette buldu ama sonra göğsündeki sıkışma iyice yayıldı ve tamamen soluk borusunu kapattı. Gözlerinin önünde dans eden noktalar yok oldu. Sawyer’ın telaş ve endişeyle “Chloe!” diye seslendiğini duydu ama artık çok geçti. Çoktan bayılmıştı.

On İkinci Bölüm

“Vicdan azabının bir suçlayana ihtiyacı yoktur.”

CHLOE TRAEGER

Sawyer bir sonraki yarım saati alışık olmadığı bir panik içinde geçirdi. Chloe bayıldıktan sonra onu, astım spreyini bulduğu kamyonetine götürmüştü. Onu birkaç kez kullanabilecek kadar Chloe kendisine gelmişti ve artık yolcu koltuğunda oturmuş, iyi olduğu konusunda ısrar ediyordu.

Ona aldırmayan Sawyer kamyoneti kasabaya doğru sürdü, niyeti onu acil servise götürmekti.

“Yapma,” dedi Chloe. Onun tişörtünü giymişti. Sawyer hemen evden kuru kıyafetler getirmişti. “Ben iyiyim.”

“Chloe...”

“Bak, hâlâ acil servise son iki gidişimin faturasını ödüyorum,” dedi Chloe. Sesi sert, çatlak çıkıyordu ve henüz tam olarak kendisine gelmiş gibi görünmüyordu ama elini Sawyer’ın koluna koydu. “Lütfen, Sawyer. Beni sadece eve götür. Portatif bir buhar makinem var ve kendime nefes alma tedavisi yapabilirim.”

Sawyer astım spreyini neden yanına almadığına dair bir şey söyleyecek oldu ama böyle bir kavgayı Chloe’nin hafif

bir rüzgâr ile kışının üzerine devrilmeyecek bir hale gelebileceği zamana erteledi. Sawyer içgüdülerine rağmen onu evine götürdü ve kanepenin üzerine yatırarak, kendisine nefes tedavisi yapışını izledi.

En azından Chloe'nin dudaklarına biraz renk gelmişti. Onların mosmor olduğu ve Chloe'nin boğazını tutarak nefes almaya çalıştığı anı asla unutmuyacaktı. Sawyer bu durum için kendini suçladı.

Onun hatasıydı.

“Bay Magic Eight her zamanki gibi haklı çıktı,” dedi Chloe buhar makinesinin sesi altından.

“Ne?”

Chloe hafif bir kahkaha attı. “The Magic Eight app. Aşk danışmanı, hatırladın mı? Senin yakında sevişemeyeceğini ama benim sevişebileceğimi söylemişti. Elbette ben de tam olarak yapamadım ama yakınlaştım. Yani ben işimi bitirdim ama sen...”

“Lanet olsun, Chloe,” dedi Sawyer.

“Artık bir katır gibi ses çıkarmadığımdan emin olmuşsundur, değil mi?” diye sordu Chloe.

“Nefesin durdu,” dedi Sawyer.

“Sadece bir dakikalığına,” diye karşılık verdi Chloe.

Başı dönen Sawyer, kafasını ellerinin arasına koydu. “Sadece bir dakikalığına,” diye tekrarladı.

“Evet.” Duraksadı. “Kısa mı sürdü?”

Sawyer zihinsel bir işkence içindeydi, oysa Chloe espri yapıyordu. Sawyer parmaklarını kendi saçlarının arasından geçirdi ve onları köklerinden yolmamak için direndi.

“Evet,” diye mırıldandı Chloe. “Kısa sürdü. Üzgünüm. Sawyer, bak bana. Ben iyiyim.”

Sawyer makinenin maskesini Chloe'nin ağzına geri tak-

tı. Neredeyse oksijensizlikten ölecekti ama yine de iyi olduğuna dair onu rahatlamaya çalışıyordu. “Astım spreyin neden yanında değildi?” diye sordu.

“Çünkü yanımda hiçbir şey yoktu. Çıplaktık, hatırlıyor musun?” dedi.

“Lanet olsun, Chloe.”

Mahcup gibi görünmeye çalışıyordu. “Pekâlâ, neler olacağını tam olarak tahmin edemedim ya da ona ihtiyaç duyacağımı. Sana söylemiştim, hayatımda seksi ertelemiştim,” dedi Chloe.

“Hayır, bunu bana kesinlikle söylemedin,” diye karşılık verdi Sawyer.

“Oh.” Yüzünü buruşturdu. “Şey, ertelemeye başlamıştım. Bunu yapamayacağımı sana söylemiştim,” diye tekrarladı Chloe.

Pekâlâ, Chloe bunu söylemişti. Ama Sawyer bunu yanlış anlamış ve bir erkekle orgazma ulaşamayacağını sanmıştı.

Bu da kendisinin bir pislik olduğu anlamına geliyordu. Tam bir pislik.

“Ve teknik olarak, orgazm olmadığımından değil,” dedi Chloe, maskeyi çıkarıp. “Uzmanlar maximum oksijen akışını ölçmeyi ve yanında portatif bir buhar makinesi bulundurmayı tavsiye ediyorlar.”

“Peki, neden öyle yapmadık?” diye sordu Sawyer.

“Şey, birincisi,” dedi, “içinden geldiği gibi ve heyecandan bağıramıyorsun, ikincisi bahçedeki duşunda seks yapmayı planlamamıştım.”

“Bir daha asla, Chloe,” dedi sert bir sesle Sawyer. “Bir daha asla astım spreyini yanından ayırmanı istemiyorum. Beni duyuyor musun?”

Chloe bilgiç bir tavırla Sawyer’a bir selam çaktı. Sawyer gözlerini kısmış ona bakarken bir şey söyleyecekti ki,

ön kapı açıldı ve içeri Tara ve Maddie girdi. Maddie öndeydi ve üzerinde bir kot ve Jax'ın olduğunu tahmin ettiği, bir tişört vardı. Maddie, Chloe'nin yanına otırdı ve ona sarıldı.

“Bu defa acil servise gerek kalmamış,” dedi Maddie sarılırken.

Pek sayılmaz, dedi Sawyer içinden nefretle.

Her zamanki gibi serinkanlı ve sakin olan Tara, Chloe'ye gitmek için Sawyer'ın yanından geçti ve Chloe'yi onun kurtardığını sandığı için hafifçe kolunu okşadı. Eğer gerçeği bilseydi Tara'nın hışmına uğrayacağını çok iyi biliyordu. Kimse korumacı bir anne ayı gibi olan bu Güneyli kadının üstesinden gelemezdi.

Fakat Tara sadece Chloe'ye doğru eğildi ve onu yanağından öptü. “Senin o öfke ile kapıdan çıkmaya izin vermemeliydim. Daha çıkarken bile hırlıyordu göğsün,” dedi.

Chloe maskeyi tekrar ağzına taktı ama kız kardeşleri ona annelik yapmaya devam ettiği için gözlerini devirdi. Bu arada Sawyer, kız kardeşlerinin onun ne kadar güçlü bir olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını düşünüyordu.

“Bize ne olduğunu anlatır mısınız?” diye sordu Chloe'ye. “Ne yapıyordun ve Tanrı aşkına neden çamur içinde olduğunu söyler misin?”

Chloe'nin hafiften yanakları kızardı ve gözlerini Sawyer'a dikti. Konuşabilmek için yavaşça maskeyi ağzından çekti fakat daha bir şey söyleyemedi Tara, maskeyi geri taktı.

“Hayır, konuşma.” Battaniyeyi Chloe'nin bacaklarına örttü. “Bekleyebilir, özellikle eğer bana kaya tırmanışı ya da ona benzer bir şey yaptığını söyleyecekse...”

“O benimleydi,” dedi Sawyer.

Üç çift göz bir anda Sawyer’ın üzerine dikildi. Tara ve Maddie merakla fakat ön yargısız gözlerle bakıyorlardı.

Sawyer’a güveniyorlardı ve onların bu güveninin ağırlığı onun göğsünün üzerine oturmuş bir fil gibiydi. Sawyer kasabadaki insanların saygısını ve güvenini kazanmak için çok çabalamıştı ama şimdi bu olanlar sahtekârlılığın örneği gibiydi. Chloe’ye dokunmak gibi bir niyeti olmasa da dokunmuştu işte.

Coburn, Sawyer’ı uyarmıştı. Daha on sekiz yaşındayken, çizginin dışına atılan bir adımın her şeyi berbat edeceği konusunda onu uyarmıştı. Direksiyona geçmeden önce içilen fazladan bir biranın, umursamadan söylenen tek kelimenin onun, dünyasını karartabileceğini söylemişti. Bunu biliyordu ama iş buraya geldiğine göre hepsini unutmuş olmalıydı.

Chloe gözlerini kısarak ona baktı, açıkça çenesini tutmasını söylüyordu ama Sawyer bunun Chloe’nin hatası olmadığını kanıtlamak istiyordu. “Onu araba ile çamur banyolarından getiriyordum,” dedi.

“Çamur banyoları,” dedi Tara kaşını kaldırarak. “Orası buradan çok uzak. Peki senin evine nasıl geldi? Beni aradığında onu evinden getireceğini söyledin.” Chloe’ye döndü. “Oh, tatlım. Bu defa ne yaptın?”

Chloe maskeyi çekip çıkardı. “Hiçbir şey!” Aslında bağırmamıştı ama nefesi henüz düzene girmediği için sesi öyle çıkmıştı.

Tara maskeyi yeniden onun ağzına taktı. “Ama burada yatmış nefes almak için mücadele ediyorsun,” dedi.

Chloe eli ile buhar makinesinin düğmesine vurdu ve oda bir anda sessizliğe büründü. “Haklısın,” dedi. “Bir şey yaptım. Vespa ile çamur banyolarına gittim ama motor çalış-

mayınca, geri dönmek için, anayola çıkana kadar yürümek zorunda kaldım. Otostop yapmak istedim ama Sawyer tıpkı bir kahraman gibi gelip beni kurtardı.”

“O kadar yürümek,” dedi Maddie, “astım krizini tetiklemiş olmalı.”

Cevap beklediği apaçık olan Tara, Sawyer’a döndü. “Bana neler olduğunu anlat,” dedi.

“Hey,” dedi Chloe, daha Sawyer ağzını açamadan. “Benimle konuş.”

Tara uzanıp buhar makinesinin açma düğmesine bastı. “Ben *ona* soruyorum,” dedi Tara, gözlerini Sawyer’dan ayırmadan. “Onu anayoldan aldın sonra onu evine götürdün ve...”

“Ve ben astım spreyimi unuttum,” dedi Chloe. “Onu kamyonetin koltuğunda bırakmışım.”

“Chloe.” Tara’nın sesi kızgınlık ve şaşkınlık içinde çıktı.

Maddie de en az Tara kadar kızgın görünüyordu.

Sawyer, Chloe’nin gözlerine baktı. Onların Sawyer’ı suçlamasından çok, kendisinin sorumsuz olduğunu düşüncelerini istediği ortadaydı.

Ama Chloe sorumsuz değildi. Umursamazdı belki, evet. Aynı zamanda düşüncesiz.

Ama kesinlikle sorumsuz değildi. O zaman onu mu koruyordu? Bunu hiç beklemiyordu, ama onun korumasına ihtiyacı yoktu. “O iyi,” dedi şüphe içindeki Tara’ya. Kızgınlığının nedeninin kız kardeşi için endişelendiği için olduğunu biliyordu. Bir gün onu hastaneye yetiştirememekten ve astım kriziyle ölmesinden korkuyordu.

Bunun başka bir nedeni de Tara’nın, Chloe’yi sahiplenmesiydi. Ve kimse Tara’nın sahip olduklarına bulaşamaz-

dı, hatta bu sahiplendiği, kendine ait ihtiyaçları ve arzuları olan yetişkin bir kadın da olsa.

“O haklı, Tara,” dedi Chloe. “Ben iyiyim, her zaman olduğu gibi.”

Neyse ki, daha beş dakika geçmeden Sawyer, DEA’nın Birim Şefi Reed Morris tarafından göreve çağrıldı. Yürütükleri uyuşturucu soruşturmasında bir gelişme olmuş ve toplantı için ona ihtiyaç duyulmuştu.

Sawyer’ın toplantıdan sonra hastanenin acil servis doktorlarından biriyle konuşmaya gitmesi gerekiyordu. Bu doktor, sorguya çekmek istedikleri bir şüpheliyi tedavi etmişti ama adam konu ile ilgili yeni bir şey henüz söylememişti. Sawyer, Chloe’yi kontrol etmek için hastaneden ayrılırken onu görünce koşarak gelen bir hemşire gördü.

Mallory Quinn. Sawyer lisede onunla çıkmıştı. Aslında pek çıkma sayılmazdı. Lisedeyken Sawyer’ın İngilizce ödevlerini yapardı, Sawyer da bunun karşılığında onun, matematik ve fen ödevlerini yapardı. Üstelik o zamanlar ona âşıktı ama kız karşılık vermemişti. Canı sıkılınca tutuklanan çocukları tercih etmiyordu.

Artık arkadaşlıklar ve zaman zaman iş gereği karşılaşıyorlardı. Onu gören Mallory, sevinçle aniden durdu ve “Üçüncü bölmede kontrol altına almakta zorlandığımız bir hasta için yardıma ihtiyacımız var,” dedi.

Sawyer soru sorup zaman kaybetmek istemediğinden hemşirenin peşine takıldı. Üçüncü bölümde iki hasta bakıcı yataktaki bir adam ile mücadele ediyordu.

“Paranoid şizofren,” dedi Mallory. “Ve ilaçlarını almıyor.”

Adam bir yetmiş boylarında, yaklaşık altmış kilo ağırlığında, fazla iri olmayan biriydi ama gözlerinde tuhaf

bir ifade vardı, sanki başka bir dünyanın parçasıydı. Mallory'nin yüzüne doğru bir yumruk sallayınca Sawyer onun kolunu yakaladı ve Mallory'nin şırıngayı batırması için, yatağa sabitledi.

On saniye içinde adam kendinden geçmişti.

“Çok eğlenceliydi,” dedi Mallory saçlarını arkaya savurarak. Terliyordu. Herkes terliyordu. “Çok teşekkürler. İşler gerçekten çirkinleşecekti.”

Sawyer parmağını onun bileğinde gezdirdi, adamın tuttuğu yer moraracak gibi görünüyordu. “Oraya buz koy,” dedi.

Kadın güldü. “Koyarım.” Ona gülümsedi ve elini sıktı. “Benim sana yardım edebileceğim bir şey var mı?” diye sordu.

“Acilen kurtarılması gereken bir Vespa var. Muhtemelen yeni bir akü gerekiyor. Erkek kardeşin hâlâ tamircide mi çalışıyor?” diye sordu Sawyer.

“Evet.” Mallory koridora bir göz attı. “Moladayken Joe'yi ararım. Bu, Chloe Traeger'in Vespa'sı olmasın?” dedi.

Şanslı Liman'da hiçbir şey gizli kalmıyordu bu yüzden Sawyer iç geçirip, “Evet,” demekte bir sakınca görmedi.

Kadın biraz alaycı bir şekilde gülümsedi. “Benden daha iyi İngilizce ödevi yapıyor olmalı,” dedi.

Sawyer yüzünü buruşturdu, kadın güldü. “Endişelenme, şerif, istemezsen Lucille'e söylemem,” dedi Mallory.

Sawyer hastaneden çıkıp kamyonetine doğru yürürken meraklandığı için Chloe'yi aradı. Cevap alamadı, bu yüzden B&B'ye doğru yola çıktı. Ford ve Jax ayrı ayrı yirmişer kere mesaj attıkları için yolda Love Shack'e uğradı.

Konu endişelenmek olduğunda kız gibi davranıyorlardı.

Ford barın arkasındaydı. Jax de orada, tezgâhın üzerinde oturmuş, parmakları telefonunun üzerinde uçarak geziniyordu. Her ikisi de beklenti içinde Sawyer'a baktılar.

"Ne?" dedi sawyer.

"Ne olduğunu sen biliyorsun," dedi Jax. "Chloe'nin, üzerinde *senin kıyafetlerin giymiş şekilde* eve dönüş hikâyesi ile başlayabilirsin. Hayır, bekle. Ondan öncesiyle başla."

Onun yanında duran Ford, Sawyer'a büyük bir bardak soda uzatırken ağzını büzüştürerek, "Bu sana iyi gelir," dedi.

Sawyer bardağı tepesine dikti ve bir tane daha istedi.

Ford bardağı tekrar doldurdu. "Dur, sana zaman kazandırayım. Tara ve Maddie sana ateş püskürüyorlar. İşte bildiklerimiz –Todd, Chloe'yi arabasına almış ve onu anayolda Lucille'in yanında bırakıp gitmiş. Bunu, Todd'un buraya gelip, birkaç tek attıktan sonra, kadınların ne kadar aptal olduğuna dair homurdanmasından biliyoruz. Sonra sen ortaya çıkıp lastiği değiştirerek günü kurtarmışsın. Chloe'yi arabana almışsın ve gidip sevişmişsiniz. Sonra Chloe astım krizi geçirmiş. Arkanı kollasan iyi olacak. Kız kardeşler o vahşi kız çocuğu ile yattığın için sana fena halde öfkeli," dedi.

"O bir kız çocuğu değil," dedi Sawyer. "Ve işin içinde sevişme falan da yok."

"İyi," dedi Ford. "Ama bunu kız arkadaşımın yanında dile getirmesen iyi olur."

"Demek istediği," dedi Sawyer dişlerinin arasından, "ben onu –kahretsın. Boş verin."

Jax hafiften bir kahkaha attı. "Onu becermedin mi?" dedi.

“Öyle demedim,” diye karşılık verdi Sawyer.

Jax, Ford’a baktı. “Mızımızlanıyor. İşini bitirememiş,” dedi.

“Hey,” dedi Sawyer. “Ben ölecek diye endişelenmekle meşguldüm.”

“Ah,” dedi Ford bilgiç bir şekilde başını sallayarak. “Haklısın işini bitirememiş. Bu her şeyi açıklıyor.”

Her ikisi de gülünce Sawyer kapıya yürüdü. “Sizler birer pisliksiniz,” dedi.

“Aaa,” diye seslendi Ford ardından. “Dur, hemen tribe girme. Senin durumunda olan biri için bu pek iyi sayılmaz. Orada işler kızışırsa gerçekten zarar görebilirsin,” dedi.

Sawyer arkasına bakmadan dışarı çıktı. Kamyonetini B&B’ye sürdü ve Tara’nın arabası ile Joe’nin tamir ettiği Chloe’nin Vespa’sının arasına koydu.

Kapıyı Tara açtı, neyseki bakarak öldüremiyordu yoksa Sawyer içeri girmeye fırsat bulamayacaktı. “İyi mi?” diye sordu lafı dolandırmadan.

“Evet,” diye yanıtladı onu Tara.

Kendisini saran gerginliği yavaş yavaş çözülyordu. “Onu görmek istiyorum,” dedi.

“Uyuyor,” dedi Tara kızgın bir şekilde.

Aralarında sessiz bir irade savaşı başlamaktaydı ve Tara bu konuda hayli başarılıydı. Otuz beş yaşında olan insanlara sadece bakarak bile, onları yıldırma tecrübesi vardı ama Sawyer da bu konuda iyiydi ve Tara’nın karşısındayken iradesini hiç kaybetmedi.

Tara iç geçirdi ve başını sallayarak onun yolundan çekildi.

Sawyer, Chloe’ye bakmak için içeri girecekti ki Tara’nın koluna elini koyması, onu durdurdu. “Chloe kendini, gerçekten inatçı ve kararlı biri sanıyor,” dedi.

“Öyle,” dedi Sawyer.

“Söz konusu sen olduğunda değil,” dedi Tara.

Sawyer onun gözlerine baktı. “Bu da ne demek?” diye sordu.

“Bunu kendin anlamak zorundasın. Seni severim, Sawyer. Hem de çok severim ama onu incitirsen ben de seni incitirim,” diye yanıtladı onu Tara.

Sawyer bir an durup onun otuz üç kiloluk bedenine baktı ve kaşını kaldırdı.

“Pekâlâ,” dedi Tara. “Bunun sana komik geldiğini biliyorum ama ben çok ciddiyim.”

“İkimiz de aynı taraftayız,” dedi.

“Hayır. Ben her zaman onun yanındayım. Sen buradasın çünkü ikinizin arasında fiziksel ve kontrolden çıktığı belli olan bir şeyler var. Ama bu iş bittiğinde...”

Sawyer onun ne söyleyeceğini tahmin etti. Sawyer, Chloe’nin hayatında geçiciydi ama Tara kalıcı. “Ben sadece onu görmek istiyorum,” dedi Sawyer. “Onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyorum.”

Sawyer omzunu kenara yaslayarak, Chloe’nin kapısının eşliğinde durdu. Oda karanlıktı fakat kulak verince onun nefes alıp verişini duyuyordu ve bu Sawyer’ın içini rahatlatıyordu. Birkaç saniye sonra gerginliğinin bedenini tamamen terk ettiğini hissetti.

Daha önce birlikte duştayken, aynen bu şekilde nefes alıp veriyordu fakat sonra onun için yanıp tutuşmaya başladığında bu durum değişmişti. Buna bayılmıştı, durmaması için onu sıkıca tutup, daha fazlasını isterken nefesinin kesilmesine bayılmıştı. Ne alkolün ne de bir uyuşturucunun yapamayacağı şekilde başını döndürmüştü.

Ve sonra Chloe nefes alamamaktan boğulacak hale gel-

diğinde, onun için nefes alabilmeyi dilemişti Sawyer. Hâlâ o çaresizliğin buruk tadını hissedebiliyordu. Chloe'nin acı çekmesinden *nefret* etmişti. Nerdeyse ölecek olmasından da nefret etmişti.

Chloe'nin yatağının yanında bir sandalye vardı, Sawyer kararsız bir şekilde, sendeleyerek sandalyeye oturdu. Gözlerini karanlığa alıştırmaya çalışarak ayışığını yardımı ile onu görmeye çalıştı.

Chloe yan tarafına yatmış, bir elini yanağının altına koymuştu. Dudakları artık mor değildi. Sawyer o görüntüyü acaba kafasından silebilecek miydi?

Kâbus gibiydi.

Yatak örtüsü Chloe'nin beline kadar inmişti. İnce bir gecelik giymişti, omzundan aşağı düşen askısı neredeyse memesini açığa çıkarıyordu. İncecik kumaş meme ucuna takılmıştı, bu görüntü Sawyer'ın ağzını sulandırdı.

Yatak örtüsünün eteği Chloe'nin kalçasında toplanmıştı, pürüzsüz teni açıktaydı. Karnının inip kalktığını izledi, rahat nefes alıyordu. Hırlaması yoktu.

Chloe duş almıştı. Sawyer, şampuanın ve sabunun kokusunu alabiliyordu, daha iyi koklamak için biraz eğildi. Evet, kokusunu başını döndürüyordu.

Chloe'yi uyandırmamaya dikkat ederek, Sawyer parmağını kolu üzerinde gezdirdi ve geceliğin askısını yerine koydu. Fakat uykusunda homurdanan Chloe sırtüstü döndü ve bir kolu ile gözlerini kapattı.

Bir memesi geceliğinden çıktı ve ucu akşam serinliğinde dikleşti.

Sawyer bir inilti çıkarmamak için kendini zor tuttu. Bakmama çalışması işe yaramadı, ayağa kalktı ve örtüyü Chloe'nin çenesine kadar çekip, onu kendi bakışlarından

kaçırdı. Sonra sandalyeye geri oturdu ve Tara'nın geldiğini duyana kadar yerinden kıpırdamadı. Daha sonra da arkasına bakmadan çıkıp gitti.

On Üçüncü Bölüm

*“Gülümse. Bu senin dudakların ile yapabileceğin
ikinci güzel şey.”*

CHLOE TRAEGER

Komodinin üzerinde duran telefonunun titreşmesi ile uyanan Chloe yatağında doğrulup, oturdu. “Sawyer?” diye fısıldadı. Akşam yatarken kapadığı gölgeliklerden içeri güneş sızıyordu.

Ama odada yalnızdı. Sawyer yoktu. Bu tuhaftı çünkü onun varlığını *hissetmişti*. Nefesini bırakarak arkasına yaslandı ve telefonunu aldı. “Alo?”

Yetişememişti. Gözlerini kısarak mesajlarına girdi ve sadece nefes sesleri olan bir mesaj dinledi. Sildi. Bir sonraki mesaj da aynı şekildeydi.

Sildi.

Üçüncü mesajda nihayet bir ses vardı. “Hey, tatlı şey.” Todd. “Konuşmamız gerekiyor,” diyordu.

Hayır, gerekmiyordu. Sildi. Chloe iyice doğruldu ve etrafta Sawyer’ı aradı. Elbette yoktu. Neden burada olsun ki? Sırf dün...

Sakin bunu düşünme.

Kasabanın istenmeyen kraliçesi olmaktan dolayı, mutlu

bir şekilde, dönüp karnının üstüne yattı fakat yeniden uymak yerine dün olanları gözlerini önüne getirdi. Sawyer'ın onu arabasına alışı, Lucille'in lastiğini değiştirmek için durması, lastiği değiştirirken tişörtünün kasları üzerinde gerilmesi.

Hmmm, şu kaslar. Aslında onu daha fazla etkileyen şey Lucille'e yardımcı olmasıydı. Chloe'ye sert bir çocuk gibi görünmeye çalışıyordu ama aslında o, Lucille'in söylediği gibi iyi bir çocuktü. Hatta Chloe gibiler için, fazla iyiydi. Sawyer'ın dünyası siyah beyazdı ve ne zaman gri bir şey çıksa onu engelliyordu.

Chloe'nin hayatının büyük bir bölümü gri geçmişti. Yasal olmayan bir şey yoktu. En azından fazla yasal olmayan. Çoğu çocuk gibi yetiştirilmemişti ama Phoebe ona doğru sebepler için doğru şeyler yapmayı öğretmişti. O öyle biriydi. En azından öyle biri olmaya çalışmıştı.

Ve öyle biri olduğundan dolayı sevmek istiyordu.

Chloe oyunu, istediği kadar Sawyer ile birlikte oynayabilirdi ama birbirlerinden çok farklıydılar ve eninde sonunda araları bozulurdu. Sawyer onun astım krizlerine kartlansa bile, Chloe'nin taktik planı uygulamadan seks yapamayacağı düşünülürse bu çok ciddiye alınacak bir şeydi, uzun vadede mesleki ahlak kurallarını bir yana koyması mümkün değildi.

Sawyer görevlerine bağlı biriydi. Sawyer, kendisini ve Lance'i, köpekleri özgürlüklerine kavuşturduklarında ya da izinsiz araziye girmekten ya da "gri" bölgeye giren şeyleri yaptıklarında onları tutuklamamıştı ama ya tutuklasaydı? Bir gün Sawyer kanunlar ile Chloe arasında bir karar vermek zorunda kalırsa, ne yapardı acaba?

Chloe uyuyamayacağını anlayınca, yatak örtüsünü attı ve kendini yataktan çıkmaya zorladı. Ona daha fazla şey-

ler hatırlatan uzun ve sıcak bir duş aldıktan sonra giyinip, dışarı çıktı.

Ve Vespa'sı ile karşılaştı.

Kafası karışmış halde cep telefonunu çıkardı ve Lance'i aradı. "Hey, iyi misin?" dedi.

"Bunu benim sormam gerekiyor, bebeğim," dedi Lance, tıpkı dün kendisinde olduğu gibi hırslayarak konuşuyordu. Kalbi hızla çarptı. Lance geçen ay uzun süre hastanede kalmıştı ve henüz tamamiyle iyileşememişti. Doktorları, ciddi anlamda bir ciğer naklini tartışmaya başlamışlardı. "Ben ciddiylim, Lance," dedi Chloe.

"Ben de," dedi güçlkle nefes alırken. "Ben iyiyim. Daha iyiyim."

Çaresizce buna inanmak istedi. "Vespa'mı tamir edip eve getiren sen misin?" diye sordu Chloe.

"Hayır, Sawyer halledeceğini söylemişti," dedi Lance. Demek *buradaydı*...

"Chloe? Orada mısın?" dedi Lance.

"Evet," diye yanıtladı onu Chloe. Vespa'sının arızalandığını hatırlayıp, birine tamir ettirecek kadar ilgilenmesine şaşırmıştı. "Sonra yemek yiyelim mi? Sana Tara'nın lezzetli yemeklerinden ve şu burun tıkanıklığı merheminden getiririm."

"Tabii. Hey, sen gerçekten çamur banyosu yaptın mı?" diye sordu Lance.

"Yaptım sayılır," dedi Chloe.

"Bunu görmek isterdim," dedi hevesle. "Arka bahçemde bizim için bir çamur havuzu hazırlamama ne dersin?"

Chloe telefonu kapatırken hâlâ gülüyordu ve sonra gözleri Vespa'sına takıldı. Sawyer onun içi buraya gelmişti. Yine. Göğsündeki, astım ile hiç ilgisi olmayan ağrıyı sıvazladı ve B&B'ye girdi. Tara'yı yemek yapıp, bir yan-

dan da tarif panosuna bir şeyler yazarken buldu. Maddie de masada bir sürü kağıt yığını ile oturuyordu, muhtemelen envanter çıkarıyor ve hem B&B hem de kendi düğünü için organizasyon yapıyordu. Masanın üzerinde duran düğün dergileri, bunun bir kanıtıydı.

“Hey,” dedi Maddie gülümseyerek. “Uyanmışsın.”

Tara ocağın altını kapattı ve Chloe’yi bir sandalyeye oturtuttuktan sonra önüne yemek tabağını koydu. “Daha iyi misin?”

Chloe ağzına peynirli bir şeyler tıktırdı ve peynirin lezzetinden bir inilti çıkardı. “İyiyim dersem, dün için bana bağırmaya başlayacak mısınız?” dedi.

“Kimse sana bağırmayacak,” dedi Maddie, Tara’ya sert bir şekilde bakarak.

Chloe, Sawyer’ın kahve almak için gelip gelmediğini sormak istedi. O kahve makinesine bakarken kız kardeşleri de birbirlerine baktılar.

“Dur da işini kolaylaştırayım,” dedi Maddie. “Şerif henüz gelmedi.”

“Hayır,” dedi Tara. “Henüz gelmedi. Elindeki spatulayı sıkıca kavramıştı, sanki Sawyer içeri girse spatulayı kafasına indirecekmiş gibi görünüyordu.”

Maddie, Chloe’nin önüne açık bir dergiyi itti. “Bu elbise için ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Uzun kollu, ancak babaannelerin giyeceği tarzda şifon bir elbiseydi. “”Hmmm.” Chloe bir taktik düşündü. “Senin daha geleneksel bir gelinlik giymek istediğini sanıyordum,” dedi.

“Bu senin için,” dedi Maddie, gözleri parlıyordu. “Gelinin nedimesi olarak.”

Chloe gözlerini kırptırdı ve yardım istercesine Tara’ya baktı.

“Beğenmedin mi?” diye sordu Tara masum bir şekilde. “Çünkü senin için sipariş ettik bile. Şapkasını da görmelisin.”

Chloe dudaklarını ısırıp söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken Maddie, nihayet bir kahkaha patlattı. Gülmemek için kendisini tutmaktan yüzü morarmıştı. “Pekâlâ,” dedi Chloe. “Çok acımasızsınız.”

“Affedersin,” dedi Maddie. “Ben sadece seni bizi dün korkuttuğun gibi korkutmak istedim.”

Chloe parmağını o iğrenç elbisenin üzerinde gezdirdi ve silkelenerek rahatladı. “Evet, başardın say,” dedi.

Maddie sayfayı çevirdi. “*Bu* aslında senin için düşündüğüm şey,” dedi.

Bu, spagettiye benzer askıları olan, mükemmel bir yaz günündeki gökyüzünü andıran, çok güzel bir yazlık elbiseydi.

“Bu elbise içinde seni iskelede yürürken hayal ediyorum,” dedi Maddie gözleri parlayarak.

Düğün B&B’nin iskelesinde yapılacaktı, tam suyun üstünde, pansiyonun içinde de resepsiyon verilecekti. Nikâhı da Lucille kıyacaktı.

Chloe, Maddie ve Tara elbiseye bakarak çeşitli memnuniyet sesleri çıkardıktan sonra Tara ocağına, Maddie de kâğıtlarına döndü. Chloe de hem yemeğini yedi, hem de onları izledi. Kız kardeşleri Şanslı Liman’da olmaktan ve hayatları için bir şeyler yapmaktan ötürü mutluydu. O da kendi mutluluğunu bulmak istiyordu. Eğer bunu burada yapamayacaksa, bilmeliydi. “Dün söylediklerimde ciddiydim,” dedi. “Burada sadece başkalarının işine bakmaktan fazlasını yapmak istiyorum.”

“Elbette istiyorsun,” dedi Maddie.

“O zaman bana bir fırsat verin. Bakın, yıllardır bir so-

rumluluk ya da güvenilirlik modeli olmamış olabilirim ama düzeldiğimi kabul etmelisiniz. Ağırdan alıp, haftada birkaç seansla başlayabiliriz. Nasıl gittiğine bakarız,” dedi, Maddie’nin elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Ve ocağı kapatarak Tara’nın da elini tuttu.

Onları güneş odasına götürdü ve duvara dizili pencereleri gösterdi. “İşte, spa yatağını buraya koyacağım, böylece müşteriler yüz maskesi ya da bunun gibi şeyler yaptırırken dışarı bakabilirler. Zen anlayışındaki en önemli şeylerden biri denize bakmaktır ve bizim burada müthiş bir manzaramız var. Ve şuraya da bir koltuk koyarım,” dedi Chloe köşeyi işaret ederek. “Manikür ve pedikür için. Ve müşterilerimizin, sevgili şefimizin elinden çıkan lezzetli yemekleri yemeleri içi bir masa...” Taraya gülümsedi. “Bunun sonu yok. Düğün partileri verebiliriz, kadın toplantıları ya da hafta sonu kız partileri düzenleyebiliriz. Tüm bunlar gerçek hayatın karmaşasından uzak bir dinlenceyi vaad ediyor. Anlamıyor musunuz?” dedi.

“Anlıyorum,” dedi Maddie ve Tara’ya baktı.

“Bir soru sormak istiyorum,” dedi Tara yavaşça, “yine sinirlenip çıkıp gidecek ve yine şerif ile çamur içinde yurulanacak mısın?”

“Ahh, tanrım!” diye iç geçirdi Chloe.

“Senin önerdiğin şey bizim pazarlama ve planlama stratejimizde büyük bir değişiklik yapmamız demek. Bu aynı zamanda senin günlük angaryanı da değiştirecek, hem de önemli ölçüde,” dedi Tara. Chloe ağzını açmaya kalkınca elini kaldırdı. “Potansiyeli yok, demiyorum,” dedi. “Çünkü var, ama bilmeliyim. Eğer bunu yaparsak, yatırım yapıp, bu işe girersek, kendini burada gerçekten mutlu hissedecek misin? Çünkü tek bir yere bağlı kalacaksın, Chloe.

Haftada sadece birkaç gün olsa bile, *her* hafta olacak. Bu-
raya tıkılıp kalacaksın. Bu bir yere demir atmak demek,
tatlım –ki sen böyle bir şeyden vebadan kaçır gibi kaçır-
sın. Bu senin için büyük bir şey. Biz de sana bağılı kalmak
zorunda olacağız.”

“Biliyorum,” dedi Chloe. “Ve evet. Kendimi bu işi
yaparken görebiliyorum.” kendini savunur gibi görün-
meden kararlılığını korumaya çalıştı. “Bunu ayakları-
mın üstüne dökülmüş bir çimento olarak görmüyorum.
Bu, kendime göre uyarlayacağım bir çalışma progra-
mı.”

“Tonlarca para yatıracaksak, öyle değil,” dedi Tara.
“Eğer bunu yaparsak, müşteriler önceliğin olmalı, senin
ihtiyaçların ya da başka şeyler değil.”

Chloe yutkundu, sakın olmaya çalıştı. “Gerekli yenilik
ve pazarlama için parayı ben öderim,” dedi. Tara bundan
etkilenmemiş görünüyordu. Çünkü B&B’nin yenilenme-
si sırasında Chloe, kız kardeşleri kadar para koymamıştı.
Ama artık para kazanmaya başlamıştı ve bunu telafi etmek
istiyordu.

“Neden bir plan çıkarıp, bu odanın hazır hale gelmesi-
nin ne kadara mal olacağını hesaplamıyoruz?” diye öneride
bulundu Maddie her zamanki arabulucu yeteneği ile. “Ve
her zaman yaptığımız gibi kararları birlikte alırız. Önemli
kararları.”

Tara başını sallayarak onayladı. “Benim için uygun, Ch-
loe?”

Başka bir seçeneği olmadığını gören Chloe de başını
salladı. Kız kardeşleri mutfığa geri döndü ve Chloe güneş
odasında kalıp burada yapabileceklerini gözünün önüne
getirdi. Hayal ettiği şeyler, pencereden görünen okyanus
kadar netleştğinde, köşeye oturdu ve planlarını çizmeye

başladı. Sonra cep telefonunu çıkardı ve tanıdığı tek müteahhiti aradı. “Jax, dedi. “Bir sorum var.”

“Önce ben. Bugün nefes alabiliyor musun?” diye sordu Jax.

Güldü. “Evet,” diye yanıtladı Chloe.

“İyi. Böyle devam et,” dedi Jax.

“İnan bana, ben de istiyorum,” dedi. “Sana yeni bir müşteri buldum.”

“Yeni müşterilere bayılırım. Kimmiş?” diye sordu Jax.

“Ben,” dedi Chloe.

Jax bir süre sessiz kaldı. “Neden başım derde girecekmiş gibi hissediyorum?”

“Derde girmeyecek. Pansiyondaki güneş odasını günlük spa merkezine dönüştürmek istiyorum. Konforlu bir yatak, çok işlevli bir lavabo, gizlenmiş kolonlar, bir duvar çeşmesi ve meşeden bir dolabın kaç patlayacağını bilmek istiyorum. Oh! Bir de jakuzi, vücut maskelerinden arınmak için bir duş ve bunun gibi şeyler var. Bu işi ne kadar hızlı ve kaç paraya yapacağını öğrenmek istiyorum,” dedi.

Jax bunun üzerine, en kısa zamanda onu arayacağını söyledi. Chloe en azından ilk adımı atmış olmaktan mutlu bir şekilde arka kapıya doğru yürüdü.

Chloe ve kız kardeşlerinin sahip olduğu arazi, yaklaşık bir dönümdü, işlek bir yol üzerinde değildi fakat okyanusa bakıyordu. Gerçekten olağanüstü bir yerdi ve Chloe geçen yılın annesinin ölümü ve ortaya çıkan vasiyetiyle nasıl şok olduğunu hâlâ çok iyi hatırlıyordu.

Çocukluğunda Phoebe ile yaşamış olan Chloe, onun tek

bir dolar birikimi olmadığına dair hayatı üzerine yemin edebilirdi. Sonuçta çocukluğunun çoğunu çadırlarda, arkadaşlarının kanepesinde ya da arabalarında geçirmişlerdi. Her zaman Phoebe'nin özgür olma gereksiniminin merhametine kalmışlardı.

Chloe geriye baktığında güzel anıları olduğunu hatırlıyordu ve lüksten uzak yaşamış olmaları ona asla bir işkence gibi gelmemişti yine de zor günleri de olmuştu. Bu yüzden Chloe'de bir dargınlık vardı. Bunu yüksek sesle hiç dile getirmemişti. Çünkü bunu yapmak sadakatsizlik olurdu. Ama bazen bu dargınlık hiç olmadık yerlerde ortaya çıkıyordu.

Neden annesi onu burada, Şanslı Liman'da yetiştirmemişti?

Buraya iki kez, kısa süreliğine gelmişlerdi fakat Chloe buranın, annesinin ailesine ait bir yer olduğunu anlamayacak kadar küçük bir yaştaydı. Bütün hatırlayabildiği kocaman rahat bir yatak ve yiyebileceğinden de fazla yemekti. İlk dişini burada düşürmüştü. Diş perisi uyuduğu odada onu bulmuş ve yastığını altına gıcır gıcır bir dolar koymuştu. Ondan sonra bir daha yastığının altında dolar falan görmemişti ve çocuk aklıyla, diş perisinin onun izini kaybettiğini düşünmüştü.

Chloe içinden geçen karmakarışık duyguları nedeniyle derin bir iç geçirdi. Araziye baktı, yapmak istediği şeyin doğru olmasını ve bunu çocukluğunun bir özlemi etkisinde kalmadan yapmayı ümit etti. Sadece çocukluğunda buraya bir iki kere gelip kendisini burada güvende hissetmiş olması, yapacağı şeyin doğru olduğu anlamına gelmiyordu. O her zaman kendi güvenliğini sağlamış, kendi yolunu bulmuştu.

Buna rağmen gerçekte fazla tanımadığı kız kardeşleriyle

yaşamak, kendisini iyi hissettiriyordu.

Tabii tapuda kendi isminin yazması da.

Böyle bir şeye sahip olmak geçen yıl ona bir şey ifade etmemişti. Buraya geldiklerinde pansiyon ipotekliydi ve çok bakımsızdı.

Burayı onardılar ve büyük bir borcun altına girdiler çünkü burası onların eviydi.

Ev.

Chloe hayret içinde başını salladı. Arazinin sonunda sekiz tekne kızağı ve bir de tek odalı, depo olarak kullanılan, küçük liman binasının bulunduğu bir yat limanı vardı. Depoda kayıklar, kanolar ve çeşitli liman gereçleri duruyordu ve Maddie'nin mutfakta düğün dergilerine bakmadığı zamanlarda çalıştığı küçük bir alan vardı.

Limanı yürüyüp küçük binanın kapısına geldiğinde aniden durdu. Kapı her zaman şifreli bir kilitle kapalı tutuldu. Fakat kilit kırılmıştı ve kapı yarı açıktı.

Chloe bir adım geriledi ve binanın köşesinden iskeleye baktı. Normalde balıkçı teknesini, pansiyon ile birlikte onlara kalan tekne evi ve Ford'un orada tuttuğu iki tekneyi görürdü.

Fakat şu anda hiçbirisi yoktu. Kalbi sıkışmış halde Chloe cep telefonuna sarıldı.

Aralarında Sawyer'ın da bulunduğu bir polis ekibi geldi. Dört tekne de kıyıdan on mil açıktaki ciddi hasar görmüş biçimde bulundu.

Birileri teknelerin iplerini çözmüştü.

Binada kapı kilidinin kırılması dışında başka bir hasar

yoktu, bu Chloe'yi rahatlattı ama yine de sinirleri bozulmuştu.

“Çocuklar,” dedi polislerden biri.

Tara başını salladı. “Daha önce hiç sorun yaşamadık.”

“Bu kişisel bir şeye benziyor,” diye mırıldandı Maddie.

Sawyer onun bu fikrine katıldıysa bile Chloe, onun yüz ifadesinden bunu anlayamadı. Diğer üniformalı polisler giderken Sawyer orada kaldı.

“Buraya fazladan devriye koyarız,” dedi Sawyer. “Ama güvenliği biraz arttırmanız gerekecek. Bir alarm ya da bir köpek işe yarayabilir.”

“Bir bekçi köpeğinin müşterileri korkutmasını istemem,” diye itiraz etti Tara.

“Güvenlik, başkalarının ne hissedeceği konusunda endişelenmekten daha önemli,” dedi Sawyer.

“Haklısın, tabii.” Tara kız kardeşlerine baktı. “Hem alarm hem de köpek konusunu düşünüyoruz.”

“Jax'den Izzy'yi ödünç alabiliriz,” dedi Maddie.

“Tabii,” dedi Tara. “O dişi köpek gelen adamları yalayarak öldürür.”

Tara ile Maddie, Sawyer ve Chloe'yi başbaşa bıraktıklarında Chloe ona baktı ve “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Seni nefes alırken görmeyi sevdiğimi. Kendini nasıl hissediyorsun?” dedi Sawyer.

“İyi. Konuyu saptırma sence tüm bunlar bir çocuğun yarattığı bir vandalizm mi?”

Sawyer ona cevap veremeden cep telefonu titredi. Hemen ardından arabasına koşup, telsizin başına geçti. Lanet okudu ve Chloe'ye baktı.

“Gitmen gerekiyor,” dedi Chloe.

“Chloe.” Elini onun çenesine koydu ve başını kaldırarak gözlerine baktı.

“Ben iyiyim,” dedi tekrar. “Sana ihtiyaçları var. Git.”

Chloe, o gidene kadar bekledi ve sonra liman bina-sına girdi. evresine bakındı, birilerinin özel bölgesine izinsiz girmiş olması onu rahatsız etti. Maddie’nin ma-sasına oturdu ve bilgisayarını açtı. Bu vandalizmi kafa-sından atıp onun yerine kuracağı spa merkezini düşün-meye başladı.

Chloe’nin broşürlere, bir sosyal ağı planına ve bir prog-rama ihtiyacı vardı. Birkaç saat çalıştı, websitelerini bile güncelledi ve kaç kişinin pansiyona, spa için geleceklerini öğrenebilmek için bir anket koydu.

Chloe, Lance’in burun tıkanıklığı merhemi ile birlik-te Tara’nın *Büyük Annenizin Şehriyeli Tavuk Çorbasına Benzemez* ve *Sadece Kızarmış Peynirli Bir Sandviç De-yip Geçmeyin* yemeklerini de alıp çıktı. Chloe, merhemi kullanması ve yemek yemesi için Lance’i zorladı. Onu bu kadar zayıf görmek hiç hoşuna gitmiyordu. “Lan-ce...”

“Ben iyiyim,” dedi, kanepede arkasına yaslanırken. Er-kek kardeşi Tucker ile birlikte iki odalı kiralık bir evde yaşıyordu ve dekor 90’lardan kalma okul çocuklarına öz-güydü. Todd ve Jamie evin diğerk bölümünde yaşıyordu. Tucker ile birlikte hepsinin işte olması Chloe’yi rahatlat-mıştı. Todd, onun hâlâ kendisine borçlu olduğunu hatırla-tan birkaç mesaj bırakmıştı.

Kapı çaldı ve Lance kapıyı elinde bir tabak brownie olan minyon bir sarışına açtı. Kız gözleri paralayarak Lance’e baktı ve uzanıp yanağından öptü. “Selam, bebek.”

Bebek mi? Chloe yüzü kızarmış olan Lance’e baktı. “Renee, bu Chloe.”

“En iyi arkadaşın!” Renee Chloe’ye gülümsedi. “Senin hakkında çok şey duydum,” dedi.

“Renee bir hemşire ve doktorumun muayenehanesinde çalışıyor,” dedi Lance.

Haa, şimdi her şey anlaşıldı. Lance’in utangaçlığının verdiği keyifle Chloe tabaktan bir brownie aldı ve onları yalnız bıraktı.

Limandaki binaya geri döndü ve güzel bir sürprizle karşılaştı. Websitesindeki ankete çok sayıda kişi katılmış ve hepsi olumlu görüş bildirerek spa hizmetleri ile ilgili daha detaylı bilgi istemişlerdi. Kapı açıldığında Chloe, onlara cevap vermekle uğraşıyordu.

“Neyin peşindesin?” diye sordu Maddie, masum bir tavırla.

Maddie fazla masumdu. Chloe ona baktı ama kafasından neler geçtiğini anlayamadı. “Florida’da bir bataklık satma peşindeyim,” dedi.

“Ya da?” diye sordu Maddie.

“Noel Baba’nın muzır hediye listesini hazırlama peşindeyim,” dedi Chloe.

Maddie güldü. “Ya da?”

“Pekâlâ, hadi farklı bir oyun oynayalım.” Chloe arkasına yaslandı. “Sen bana ne duymak istediğini söyle oyunu.”

“Pekâlâ, şuna ne dersin –güneş odasının yenilenmesi için Jax’i tuttuğunu ne zaman söyleyecektin?” diye sordu Maddie.

“Hemen yumurtlamış,” diye söylendi Chloe.

“Sözünü etti,” dedi Maddie.

“Bu adam boş boğazın teki,” dedi Chloe.

“Tatlım, her gece yattığım adamdan sana yardım etmesini istemişsin,” dedi Maddie. “Elbette bana söyleyecek. Bu işi bir ekip olarak yapacağımızı sanıyordum.”

“Yapacağız. Ve ben onu tutmadım. Tam bir iş planı çıkarmadan önce kaç patlayacağını bilmek istedi. Spa mer-

keziyle kaç kişinin ilgileneceğini öğrenmek için websitesi- ne kısa bir anket koydum.” Serinkanlı ve sakin davranmak için zorluyordu kendisini. “İnsanlar günlük spa terapisi için rezervasyon yaptırıp yaptıramayacaklarını soruyor. Bir iki tanesi de tam konaklamalı rezervasyon yaptırmak istiyor,” dedi.

“Bu tam konaklama işi hoşuma gitti,” dedi Maddie.

“Eminim, Tara’nın daha çok hoşuna gidecektir,” dedi Chloe.

“Gidip bir şeyler yiyelim hem onunla da konuşuruz,” diye karşılık verdi Maddie.

“Tara yemek mi yapıyor?” diye sordu Chloe umutla.

“Hayır. Bu akşam müşterimiz yok, biz de *Eat Me*’ye gitmeyi düşündük,” dedi Maddie.

Eat Me Cafe, B&B yenilenme aşamasındayken Tara’nın çalıştığı bir restorandı. Orası hâlâ yemek yemek için hemen gidebilecekleri bir yerdi, gerçi son zamanlarda Chloe, Maddie ve Tara birlikte yemek için fazla yoğundular. Aslında Tara ve Maddie kendi hayatları konusunda çok yoğunluk yaşıyorlardı. Chloe için aynı şey söylenemezdi. “Neyi kutluyoruz?” diye sordu.

“Hiçbir şeyi. Sadece birlikte yemek yiyeceğiz. Ve belki...” Chloe’yi tutup ayağa kaldırdı. “Şey, kız kardeşlerden özellikle bir tanesi daha fazla anlayışlı olması gerektiğini düşünüyor ama fazla Güneyli, inatçı biri olduğundan bunu itiraf edemiyor ve o yüzden de yemek ısmarlamak istiyor,” dedi.

“Hmmm, Tara’nın kendisini suçlu hissetmesine bayılıyorum,” dedi Chloe ve çantasını kaptı.

Chloe, Maddie ve Tara tam yemek siparişlerini vermişlerdi ki, bir grup erkek içeri büyük bir gürültüyle daldı ve bu nedenle restoranda bir sessizlik oldu. Bunlar Todd, Jamie, Dan ve Mitch'di. İşten geldikleri tepeden tırnağa pislik içinde olmalarından anlaşılıyordu ama Chloe'yi asıl rahatsız eden şey o değildi.

Sarhoş olduğu gözlerinden anlaşılan Jamie'ydi. Mitch de öyleydi. Neyse ki, Lance ve Tucker onlarla birlikte değildi.

Restorandaki rahatsızlıktan doğan sessizlik Jamie'nin kollarını açarak insanları selamlamasına kadar sürdü. Mitch kahkaha atmaya başladı.

"Oturun," dedi Todd onlara endişeli bir şekilde, bir yandan da Chloe'ye bakıyordu.

Kolları hâlâ açık bir şekilde duran Jamie kolunu indirirken yanındaki masaya çarptı ve bardakları yere indirdi. "Hoppla!"

O masada Lucille ve mavi saçlı kankası oturuyordu. Lucille ellerini masaya koyarak ayağa kalktı, sımsıkı topuzu bile titriyordu. "Jamie Robinson," dedi sert bir şekilde. Tepesindeki saç kulesine rağmen bir buçuk metreden uzun değildi ama parmağını sallayarak Jamie'nin üzerine doğru yürüdü. "Senin sorun çıkarmaya hakkın yok, beni duyuyor musun? Siz pislikler hemen buradan gidin ve adam oluncaya kadar dönmeyin," dedi ve sonra Tood'a sert bir şekilde baktı. "Ve sen. Sen de kendinden utanmalısın. İnsanlar hayatını toparlaman için çırpınıyor."

Hepsi kadına sanki uzaylıymış gibi baktılar ve sonra Mitch yeni bir kahkaha patlatırken boş bir masaya oturdular.

Vardiyadaki garson Amy'ydi ve Şanslı Liman'ın yaban-

cısıydı. Yirmili yaşlarında uzun boylu, uzun bacaklı, erkeksi ama güzel bir kızdı. Unlu mamüller tezgâhının arkasında Mitch'e bakıyordu ve onu görmekten hoşlanmadığı belli oluyordu.

Lucille cep telefonunu çıkardı. Chloe muhtemelen polis çağıracağını düşündü. Sawyer'ın görevde olup olmadığını merak etti. Bu aptal sarhoşları görse ne yapardı acaba?

"Jan onlara servis vermeyi reddetmeliydi," diye söylendi Tara. Jan restoranın sahibiydi ve ticarete aşırı toleranslıydı. "Çok sarhoşlar ve Maddie'yi rahatsız ettiler."

"Ben iyiyim," dedi Maddie. Yalandı. Sinirden titriyordu. Ve bunun için iyi bir nedeni vardı. Chloe'ye eski erkek arkadaşının, tıpkı Jamie ve Mitch gibi tam bir zorba olduğundan söz etmişti. Dışardan sakin ve çekici gibi görünen ama içinde zehirli bir yılan barındıran bir tipti.

Mutfakta aşçı zile vurdu. Birilerinin yemeği hazırды ve Amy tepsisini doldurdu. Çocukların oturduğu masanın yanından geçerken, Mitch uzandı ve poposunu okşadı. "Hey, bebeğim. Beni özledin mi?"

Amy ona "bok-ye-geber" bakışı attı ve "Elini kıcımdan çek," dedi sinirle.

Mitch çakalca gibi güldü. "Yoksa?" dedi.

Amy elindeki tepsiyi kafasına geçirdi. Mitch'in tepesinde aşağı çorba aktı, şehriyeler tişörtüne yapıştı. "Kahretsin, çok sıcakmış!" diye bağırdı ve telaşla tişörtünü çıkardı. Amy eğilip yerdeki tabakları toplarken diğerlerine de dik dik baktı. Chloe ayağa kalkıp ona yardım etmeye gitti, arka masadaki bir adam da aynı şeyi yaptı.

"Seni pislik!" Mitch, Amy'nin yanında diz çöken adama böğürerek bağırdı. "Kız arkadaşımın uzak dur."

“Amy ayağa kalktı. “Sen dalga mı geçiyorsun? Hemen git buradan, Mitch,” dedi.

Gözleri tamamen ifadesiz olan Mitch sırtıtmaya çalıştı. “Çıkar beni,” dedi.

On Dördüncü Bölüm

*“Para konuşur, derler, benim tüm param her zaman ‘
Hoşça kal, keriz’ der.”*

CHLOE TRAEGER

O sabah Sawyer ciddi anlamda tüm gün yataktan çıkmamayı düşünmüştü. Yorgundu ve masasının üstünde, onu dağ gibi evrak işinin beklediğini biliyordu. Evrak işlerinden olduğu kadar kendisine yemek yapmak ve babasının çimlerini biçmek gibi angarya işlerden de nefret ederdi –iyi hatırlamıştı, birkaç günde bir yaptığı gibi babasının yanına gitmesi gerekiyordu.

Sawyer, babasına aldığı yiyecekleri yiyip yemediğini merak etti. Nolan Thompson muhtemelen onun aldıklarını olduğu gibi çöpe atıyor ve kendisine pizza sipariş ediyordu.

Aslında Sawyer da pizza severdi. Bütün gün pizza yemeyi düşünmüştü ve işten çıkmadan beş dakika önce tam da şöyle kalın hamurlu, iyi kızarmış bir pizza hayal ederken, ağzına kadar tıka basa dolu olan bir restorandan çağrı gelmişti. Pizza yemeği hayal ederken pizza satan bir restorana görev icabı gidişinin ardından ne çıkacağını merak etti.

Pek iyi şeyler çıkmayacağını restorana adım atar atmaz anladı.

“Hangi lanet olası bu domuzları çağırdı!” Mitch bu defa Sawyer’ın suratına böğürüyordu. Yumruğunu savurduğu gibi fırın vitrininin camını kırdı.

Cam melodik bir sesle yere düşüp dağıldı.

Mitch yeni bir yumruk atmak için kolunu çekti, omzundan bileğine kadar kan akıyordu. Yumruktan vazgeçip kolunu şaşkınlık içindeki Amy’nin boynuna doladı ve kendisine çekti. “Kim yaptı bunu? Kim aradı? Sen mi?” diye sordu Amy’ye, onu sarsarak. “Sen mi?”

“Hayır,” dedi Chloe, tabakları toplamak için çömeldiği yerden kalktı. “Ben aradım. Polisi ben çağırdım. Ona zarar verme.”

“Chloe.” Gözlerini Mitch’den ayırmadan, Sawyer ona yerine oturmasını işaret etti. “Mitch, bırak onu,” dedi.

Mitch başını salladı ve Amy’yi daha sıkı kavradı. “Amy sana bir şey yapmadı,” dedi Chloe, yerine oturmadan önce.

“Chloe, lanet olsun,” dedi Sawyer. “Yerine otur.”

Mitch, Chloe’ye bakıyordu, onu da sarmaya yetecek kadar kolu olmasını dilediği belliydi.

Lucille gelip Chloe’nin yanında durdu. “Mitchell Tyson, o kıza zarar verirsen, seni annene söylerim. Beni duyuyor musun?” dedi.

Hay lanet olası. Sawyer silahına davranmamak için kendisini zor tutuyordu. Ama bunu yapamazdı, restoran çok kalabalıktı ve böyle bir durumda kimin nasıl bir tepki göstereceğini anlamak mümkün değildi.

Chloe’nin de bunu bilmesi gerekiyordu. Sağduyulu olsa bu işi Sawyer’ın halletmesine izin verirdi. Fakat Sawyer, panik anında herkesin gereken sağduyuyu gösteremediğini, deneyimlerinden biliyordu.

Ve Sawyer, orada bulunan herkesin panik içinde olduğunu biliyordu, bunun kokusunu alıyordu. İçlerinde en panik içinde olanı da Mitch'di. Sawyer kolundan bileğine doğru akan kanın yere damlamasını izledi. Eğer şansları varsa kan kaybından bayılırdı. "Onu bırak, Mitch," dedi bir kez daha.

"Asla, bırakmam. O polis gösterilerini çok izledim. Benim gibi adamlara neler olduğunu biliyorum," dedi Mitch.

Sawyer restoranı hızlı ve sessiz bir şekilde boşaltabilirdi ama Şanslı Liman'da kimse hızlı ya da sessiz hareket edemezdi. "Onu bırakırsan sana bir şey olmayacak," dedi ve öne doğru birkaç adım attı ama Mitch kızı nefes almasını engelleyecek şekilde sıkınca, durdu.

Amy çaresizce ellerini Mitch'in kanlı koluna geçirmişti.

"Kes şunu," diye bağırdı Chloe. "Onu boğacaksın. Kes!"

Mitch ön kapıya baktı ama önünde Sawyer engeli vardı. "Bırak onu," dedi Sawyer. "Elini kolunu sallayarak buradan gitmene izin vereceğim." Bu yalanı gözünü kırpmadan söylemişti.

"İyi." Mitch Amy'yi sert bir şekilde, Sawyer'a doğru itti ama kaçmasına fırsat kalmadan Chloe onun bacak arasına bir döner tekme savurdu.

Mitch acıyla bağırsa da yere yığılmadı. Chloe'ye uzandı ama Sawyer araya girmişti bile. Önündeki masanın üzerinden sıçrayarak Mitch'in sırtına atladı. Birlikte Chloe'nin masasının ortasına düştüler. Formika masa kırıldı ve parçalanarak onları sert bir şekilde yere düşürdü.

Sawyer, Mitch'in ellerini arkasında kavuşturdu ve ön kapı açılırken onu kelepçeledi.

Herkes merakla kafasını uzattı.

Matt Bowers içeri girdi. Üzerinde üniforması ve silahı olduğu halde oldukça rahat görünüyor ve elindeki Starbu-

cks kahvesini yudumluyordu. Keskin gözlerle etrafı kolağan etti. “Aaa,” dedi Sawyer’a, kahvesinden bir yudum daha alırken. “Bütün eğlenceyi kaçırmışım.”

Chloe, Maddie ve Tara, restoranı temizleyen Jan ve Amy’ye yardım ettiler. Chloe’nin gözü Mitch’i sürükleyerek dışarı çıkaran Sawyer’ın üstündeydi.

Dışarıdaki park yeri polis merkezine dönmüştü. Chloe Sawyer’ı yandan görüyordu, Mitch’i ambulansa doğru götürürken Sawyer’ın, yüzünde her zamanki sert ve duygusuz ifade vardı. Bir adamın onda bu kadar farklı duygular uyandırması tuhaftı. Arzu, örneğin. Oh, evet, hem de sık sık. Enseline bir tokat atma isteği? Evet, bu da sıklıkla hissettiği bir şeydi. Şevkat? Buna hayır diyebilirdi. Onun şefkatine ihtiyacı yoktu, zaten kasabadaki herkes ona hayranlık duyuyor ve seviyordu. Sawyer, Chloe’nin hayatında gördüğü en sakin, kendine güvenen ve en becerikli adamdı.

Ama yine de şu anda kuşkuyla yaklaştığı bir şevkat hissediyordu içinde ve bu yüzden kendi kendine başını salladı.

Todd, Jamie ve diğer herif de dışarıdaydı, kaldırımın kenarına oturtulmuş, sorgulanıyorlardı. Restoranın içinde her şey neredeyse eski haline dönmüştü ama Chloe, Sawyer’ın Mitch’e bakarken ki ifadesini asla unutamayacaktı. Sabırlı şerifi her zamanki gibi yine sakin ve serinkanlıydı ama her şeye hazırlıklıydı.

Hayatını memnuniyetle riske atmaya hazırdı.

Sawyer’ın bu gönüllülüğü işinin gerçeğini ortaya çıkarıyordu. İş oyuna gelmeyecek bir işti, onun dağ tırmanışı ya da yamaç paraşütü yapması gibi bir şey değildi.

İş gerçektir. Ve ölümcül olma potansiyeli vardı.

Mitch Amy'nin boğazını sıkarken, ciğerlerindeki son nefesle kız tiz bir ses çıkarmıştı. Bu en korkunç anlardan biriydi. Dehşet. Chloe bu dehşetin ne demek olduğu herkesten iyi biliyordu ve kendisini hiç o kadar çaresiz hissetmemişti, bu yüzden araya girmişti. Sawyer'ın yardım etmekte geç kalacağından korkmuştu.

İşleri berbat etmişti ama Sawyer olayı kontrol altına almayı becermişti. Karşısında korkmuş bir sürü insan vardı. Buna rağmen Sawyer durumu, en az hasarla çözmüştü.

Amy Chloe'nin yanına geldi.

"Eve gitmelisin," dedi Chloe usulca.

Amy erkeksi kişiliğiyle başını salladı. "Burada kalıp kendimi oyalamayı tercih ederim. Üstelik polisler birkaç dakika sonra bazı soruları yanıtlamamı istiyor. Yardımın için sana teşekkür etmek istedim. Müşteriler şimdiden akmaya başladı. Lucille olanları hemen Facebook'a koymuş olmalı," dedi.

Aşçının zili yine çaldı ve gergin bir gülümsemeyle Amy işine geri döndü.

Chloe pencerenin önünde durdu. Görmese de kız kardeşlerini saldırıya geçmek üzere yanına geldiklerini hissetmişti. Bir buçuk yıl önce birbirlerine tamamen yabancıydılar. Şimdiyse bakmadan bile Tara'nın endişeyle kaşını çatmış olduğunu, Maddie'nin ise ona sarılmak için uygun zamanı beklediğini biliyordu. Bu Maddie'nin tarzıydı, sürekli sarılmak. Öpüşmek. Etrafa sevgi saçmak.

Üçü de, duygularını farklı şekilde ifade eden, farklı insanlardı. Kendisi duygularını davranışlarıyla gösteriyordu. Onların yanında kalıp buraya kök salması bunun örneklerinden biriydi. Bunu kendisi için yapmamıştı. En azından ilk zamanlarında.

“Son zamanlarda hareketli günler geçiriyorsun,” dedi Tara.

“Ben iyiyim,” diye yanıtladı onu Chloe.

“Hep öyle söylüyorsun,” dedi Tara.

“Ama doğru,” dedi Chloe sakince.

Tara başını salladı. “Çok dayanıklısın,” diyerek onu onayladı. “Ama biz yine de endişeleniyoruz.”

Hep birlikte pencereden Sawyer’a baktılar ama aralarında, kaslı bedenini saran üniformasıyla onu görünce heyecanlanan sadece Chloe’ydi.

“Hadi, eve dönelim,” dedi Maddie bir süre sonra, her iki kız kardeşinin koluna girerken.

Tara başıyla onayladı.

“Ben daha sonra gelirim,” dedi Chloe.

“Tamam,” dedi Maddie ve sarılarak onu yanağından öptü. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni,” dedi Chloe, bakışlarını Sawyer’dan ayırmamasına rağmen, Maddie’nin gözlerini devirdiğini düşündü.

Tara ona sarılmadı bunun yerine Chloe ona bakana kadar bekledi. “Beni de seviyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Elbette,” dedi Chloe. Hey, bu yeterince açık değil miydi?

“Birgün bunu bana söyleyeceksin ama ben seni duymayacak kadar yaşlanmış olacağım,” dedi Tara.

“Sen zaten çok yaşlısın,” dedi Chloe.

Tara iç geçirdi. “Pansiyonda görüşürüz,” dedi.

“Hı-hı.” Chloe ambulansın içini görebiliyordu. Sawyer’ın kontrolü altında Mitch’in kolu, sarılıyordu. Mitch’in en ufak hareketi Sawyer’ın elini omzuna koymasıyla engelleniyordu.

Sawyer’ın, şüphelileri hizaya getirme becerisine sahip,

kocaman elleri vardı. Aynı şekilde Chloe'yi kendinden geçirme yeteneğine de.

"Hey," diye seslendi Amy, Chloe'nin yanından elinde ağır bir tepsiyle geçerken. "Salyaların akıyor."

Sawyer arabasıyla acil servise gitti. Avucunda ve sol kaşının üzerinde birer kesik vardı. İşi bir saat bile sürmedi. Dikiş bile atılmadı sadece, formaliteler uzun sürdü. Acil servisten çıkmak üzereyken bir Vespa'nın yaklaştığını gördü. Uygunsuz bir şekilde park edip, içeri giren Chloe'ye baktı.

"Merhaba," dedi Sawyer. "Burada ne..." Chloe kollarını ona dolayıp sıkıca sarılınca, Sawyer çok şaşırdı.

Chloe restoranda araya girince Sawyer'ın beyni, korku ve öfkeyle ikiye bölünmüştü. Onun güvenliği ile ilgili korkusu gidince öfkeye daha çok yer açılmıştı.

"Yaralandığınızı duydum," dedi Chloe.

"Ben iyiyim, Chloe..."

Chloe uzanıp kaşının üzerindeki banda dokundu.

Sawyer onun bileğinden tuttu. "Konuşmamız gerek," dedi.

"Pekâlâ, yapmamam gerektiği halde burnumu soktum," dedi Chloe.

"Evet, doğru, sokmaman gerekiyordu," dedi Sawyer.

Chloe korku dolu gözlerle ona baktı. "Kızın canını yakıyordu. Ve ben daha yakındım." Gözleri yara bandına takılmıştı. "Yaralanmana üzüldüm," dedi.

"Önemli değil. Sen daha fazla yaralanabilirdin," dedi Sawyer.

"Silahın vardı," dedi Chloe.

Sawyer yutkundu. “Restoran kalabalıktı, silahımı çekemezdim. Kurallar var,” dedi.

“O Amy’nin canını yakıyordu!” dedi Chloe. Bu defa yaralı eline baktı.

“Ben iyiyim.” Tüm bu olanlar birbirlerinden ne kadar farklı olduğunun bir kanıtı değilse, neydi? Daha önce bir kadınla işi arasında bir seçim yapması gerekmemişti ve bunu hiç istemezdi. Gözlerini kapadı ve ona sarılma isteğine karşı koyamadı.

“Çok korktum,” diye fısıldadı Chloe.

“Artık güvendesin,” dedi Sawyer.

“Kendim için değil! Senin için!” dedi ve derin bir nefes aldı Chloe. “Ama bu senin işin. İşinin senin bir parçan olduğunu anlayabiliyorum. Bunu kimse benden daha iyi anlayamaz.”

Sawyer son kız arkadaşından, işi yüzünden ayrılmıştı. Ondan öncekinden de öyle. Sawyer onu hiçbir kadının anlayamayacağına karar vermişti.

Chloe diğer kadınlardan farklıydı.

“Sanırım, endişeyle başa çıkmayı öğrenmek zaman alıyor,” dedi Chloe.

Sawyer dudaklarının alaycı bir şekilde kıvrıldığını fark etti. “Hayatında seni endişelendiren biriyle nasıl başa çıkılacağına dair bir ders ister misin?” diye sordu.

Chloe gözlerini ona dikti. Sonra gülümsedi. “Benim için çok mu endişeleniyorsun?” dedi.

“Yedi gün, yirmi dört saat,” diye yanıtladı onu Sawyer.

Chloe’nin dudakları sıcacık bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bir kulüp kurabiliriz.” Sawyerın elindeki bandı buldu, elini kendi elinin içine alıp inceledi.

“Sadece bir çizik,” dedi Sawyer.

Chloe başını salladı ve bandın üstünde kalan teni öptü.

Sawyer, Chloe'nin onu kışkırtmaktan hoşlandığını biliyordu. Kızdırmaktan hoşlandığını da biliyordu. Üstelik cinsel olarak çekici bulduğunu da biliyordu.

Bütün bunlar karşılıklıydı.

Ama bu, daha farklı bir şeydi. Bu daha önce hissetmediği bir ilgiydi.

Sawyer acil servise kısa ziyaretinin ardından evrak işlerini bitirmek üzere, karakola gitti. Sonrasında da evine geçti.

Evine. Sawyer bu evi neden satın aldığını bilmiyordu ama Jax, kirada oturması yerine bir ev satın alması için yıllar boyunca yakasından düşmemişti.

Sawyer kirada oturmaktan hoşlanıyordu, ev sorumluluğundan hoşlanmıyordu. Ama evi satın alıp, *mortgage*'ın altına imza attıktan sonra ona alışmaya başlamıştı. Üstelik bir ev sahibi olmanın ona beklenmedik bir istikrar ve saygınlık kazandırdığını itiraf etmeliydi. Onu, pervasız olmaktan bir adım daha uzaklaştırmıştı. Mitch gibi. Todd gibi. Ya da babasının düşündüğü gibi, eninde sonunda hapse girecek bir haydut gibi.

Ama Sawyer öyle olmamıştı. Direkten dönmüştü. Ve lanet olsun, bunu kanıtlamak için bir ev satın almıştı.

Sawyer'ın satın aldığı ev bir hayli tamirat gerektiriyordu. Eskiydi, 1970'lerde inşa edilmişti. Evin renk planı Partridge ailesi tarafından yapılmıştı. Bir ay önce, oturma odası, yemek odası ve mutfak için boya almıştı ve boyalar o günden beri garajda duruyordu. Kendi *garajında*. En azından beyaz bahçe çitleri ve çocukları yoktu.

Sawyer evi satın aldığı, babasına ilk söylediğinde yaşlı adam kaşlarını çatmıştı. “Bakımını yapabilecek misin?” diye de sormuştu.

Yok, Sawyer 250.000 doları ev çürüyüp gitsin diye vermişti. Sawyer babasının bezelye yeşili gözlerine aldırmandan, yüzünü ekşiterek doğruca mutfağa gitti. Buzdolabında bira, tarihi değeri yüksek bir galon süt, eskiden peynir olduğunu tahmin ettiği bir şeyler vardı.

Midesi guruldarken bir bira aldı ve cep telefonunu çıkardı ve *Eat Me Cafe*’yi aradı. Telefona çıkan Amy’nin neli sesi onu şaşırttı.

“Amy, ben Sawyer,” dedi. “Öyle bir akşam geçirdikten sonra evine gitmeliydin.”

“Şaka mı yapıyorsun? Olayı tekrar tekrar anlatmak bana yüklüce bahşiş kazandırdı. Yemek mi istiyorsun, şerif?” diye sordu Amy.

“Evet. Sipariş getirecek birileri var mı?” dedi Sawyer.

“Senin için, evet. Dur, tahmin edeyim; domuz pastırmalı burger, iyi kızarmış, patates kızartması ve domatezsiz salata çünkü domatesler sebzedir ve sen o boyuna rağmen, küçük bir erkek çocuğu kadar mızmızsın,” dedi Amy.

“Hey,” dedi Sawyer. “Salata da sebze.”

“Sayılır,” diye yanıtladı onu Amy.

“İyi o zaman, salatayı iptal et. Burgerler iki olsun, patates kızartması da duble,” diye siparişini verdi Sawyer.

Sawyer akşam yemeğini beklerken garaja gitti ve boya kovalarına baktı. Lanet okuduktan sonra bir tanesini alıp yemek odasına götürdü. “Hazır mısınız?” diye sordu duvarlara.

Galiba duvarların herhangi bir fikri yoktu.

Sawyer ikinci birayı da açtı ve ruloyla duvara iki ekru çizgi atarken kapı çaldı. Sawyer kapıyı açarken bir yandan

sipariş gertiren çocuğa vermek için cebinden para çıkarmaya da çalıştı.

Fakat gelen başkasıydı.

Gelen Chloe'ydi. Kısa bir kot etek, omzunu ve ipek bir askıyı açıkta bırakan siyah, angora bir kazak giymişti. Chloe bu haliyle göz kamaştırıyordu.

“Merhaba,” dedi.

Sawyer da boğazını temizledikten sonra, “Merhaba,” dedi.

“Hastanede Vespa'mı geri getirdiğin için sana teşekkür etmeyi unuttum,” dedi Chloe.

“Ben de sana düşümde ölmediğin için teşekkür ederim,” dedi Sawyer gülümseyerek.

Chloe güldü. “Sen sadece bunu Tara'ya açıklamak zorunda kalmadığın için şükrediyorsun,” dedi.

Chloe'nin bu sözleri Sawyer'ın midesine kramp soktu.

“Şaka yapıyorum.” gülümsedi. Neşelen biraz, şerif, yoksa hayatın tadını çıkaramazsın,” dedi.

Chloe bir günah abidesi gibi restorandan aldığı paketleri tutan ellerini havaya kaldırdı. “Maddie ve Tara'ya yiyecek bir şeyler almak için restorana geri dönmüştüm ve Amy'yi senin siparişini hazırlarken buldum. Pansiyona başkasını, beni de iki normal insana yetecek yiyeceklerle buraya gönderdi. Ya da açlıktan ölmek üzere olan bir şerife yetecek kadar,” dedi. İçeri girmeye çalışırken Sawyer onu durdurdu.

“Astım spreyi?” diye sordu.

“Cebimde, efendim,” dedi ve bir de selam çaktı. “Artık içeri girebilir miyim?”

Bu çok kötü bir fikirdi elbette ama Chloe, mini eteğinin içindeki o güzel poposunu tahrik edici bir şekilde oyanatarak içeri girdi ve yemek odasına geçti.

Sawyer'ın duvara ruloyla attığı iki çizgiye baktı. "Haya-
ta yeniden dönüyoruz galiba," dedi.

"Çok meşguldüm," dedi Sawyer.

Aslında Sawyer, Chloe'nin de çok meşgul olduğunu bi-
liyordu. Kasabadaki herkes onun her hareketini kendisine
iletmekte geç kalmamıştı. Lance ile ilgilenmişti, çeşitli
otellerin spa merkezlerinde çalışmıştı, Matt'in stüdyosun-
da Lucille ve arkadaşları için geriatrik yoga dersleri ver-
mişti ve son günlerde pansiyonda bir günlük spa merkezi
kurmak için güneş odasını yeniliyordu.

Bu arada yasalara aykırı bir şeyler yapmışsa da duyma-
mıştı. Belki de yapmamıştı. Sawyer'ın açıklayamadığı bir
şekilde Chloe'yi cazip kılan serseri ruhu hâlâ taşıyor oldu-
ğuna kuşku yoktu. Ama son birkaç aydır çok değişmişti.
Chloe durulmamıştı belki ama daha farklı bir şey yapmıştı.

Ait olabileceği bir yer bulmuştu.

Sawyer bunun Chloe'nin de farkında olup olmadığını
merak etti. Sormasa iyi olurdu. Onu burada gereğinden
fazla tutmamak en iyisiydi, çünkü yan yana geldiklerinde
kendilerini kontrol edemedikleri apaçık ortadaydı.

Ya da bu sadece Sawyer için geçerliydi. Ellerini ondan
uzak tutmak için ceplerine sokma zorunda kalmadığı za-
manlarda, kendini kontrol edemiyordu. Onunla neden bir-
likte olmaması gerektiğini hatırlamakta zorluk çekiyordu.

Çünkü o senin tam zıttın biri. Çılgın, ne yapacağı belli
olmayan, doğal...

Pekâlâ, tüm bunlar saçmalıktı. Chloe, Sawyer'ın bastır-
maya çalıştığı bir yanına hitap ediyordu. İşte bu yüzden
birlikte olmaları kötü bir fikirdi. O asla Chloe'nin istedi-
ği ya da ihtiyacı olan bir adam olmayacaktı. Sırf heyecan
olsun diye dağdan planörle uçan, duygularını çekinmeden
dile getiren ya da birkaç köpeğin hayatını kurtarmak için

dikenli tellerin altında sürünerek geçen biri olamayacaktı.

Sawyer, bu tarz bir adam değildi. O kendisini, işinin ve otoritenin gerekliliklerine adamıştı. Bu yüzden kapının eşiğinde durup, onun yiyecekleri masaya koyup girmesini bekledi.

Bunun yerine Chloe gülümseyerek ona döndü. “Benim bu özelliğimi bilmiyor olabilirsin,” dedi. “Ama ben boya fırçaları konusunda mükemmelimdir.”

Lanet olsun. Şimdi işi bitmişti.

On Beşinci Bölüm

*“Asla koruyucu meleğinin uçabileceğinden
daha hızlı gitme.”*

CHLOE TRAEGER

Sawyer başını salladı. “Senden bana boya konusunda yardım etmeni istemeyeceğim,” dedi.

“Sen istemesen de ben teklif ediyorum,” dedi Chloe. Ardından neredeyse hepsi boş olan yemek odası, oturma odası ve mutfığa baktı.

Sawyer onun neler gördüğünü tahmin edebiliyordu. Kendi gördüklerini görüyordu. Burada sıcak bir ev havası yoktu. “Boya kokuları astımını azdırmadan gitsen iyi olacak,” dedi.

Gidip pencereleri ve tavan havalandırmalarını açtı.

“Bunlar yetecek mi?” diye sordu Sawyer.

“Şimdilik yeter. İyi bir hava akımı var,” dedi Chloe ve masanın üzerindeki yemek paketlerini alıp yemek odasının ortasında diz çöktü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu, sesi öyle boğuk çıkmıştı ki, Chloe’nin dönüp ona bakmasına neden oldu. Ama elinde değildi, aynı hareketi duşta yaptığını hatırladı.

“Sana piknik hazırlıyorum,” Yiyecekleri çıkarmak için eğildi. “Hadi,” dedi.

Yerinden bile kıpırdamadı, eteğinin yukarı çıkarak kalça sınırlarını zorlaması ona yerine çivilemişti.

“Eğer gelip, oturmazsan,” dedi Chloe ona bakmadan. “Bütün bunların hepsini kendi başıma yerim. Ve inan bana, bunu yapabilirim. Çok acıktım.”

Sawyer da oturdu. Chloe ona burgerlerin ve patates kızartmalarının bulunduğu tabağı uzattı ve sonra da çantasının içinden bir şişe şarap çıkardı.

“Güçlü bir silah,” dedi Sawyer.

“Hayır, güçlü silah votkadır. Ben seni rahatlatmak istiyorum, kullanılmaz hale getirmek değil. Gerçi sen insanı çıldırtacak kadar acıya dayanıklı birisin, rahatlamaya ihtiyacın olup olmadığını bile söylemek zor. Seni hiçbir şey altüst edemez gibi görünüyor,” dedi Chloe.

Sawyer güldü. “Beni hiçbir şeyin altüst edemeyeceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu.

Chloe de güldü. “Şey, beni çıplak görmem dışında. O zaman epey bir altüst oluyorsun,” dedi.

Sawyer başını salladı.

“Hayır mı?” diye sordu Chloe.

“Evet.” *Kahretsin, evet.* “Ama sadece bu değil,” dedi Sawyer.

“Başka ne peki?” diye sordu Chloe.

“Senin nefes alamadığını görmek,” dedi. “Bu beni tamamen altüst ediyor.”

Chloe buna gülemedi. “Biliyorum. Bunu izlemenin berbat bir şey olduğunu daha önce de söylediler. Özür dileirim,” dedi.

“Dileme,” dedi Sawyer ve başını salladı. “Tanrım. Bunun için özür dileme.” duraksadı. “Kız kardeşlerinle aran düzeldi mi?”

“Oh. Evet,” dedi Chloe ve omuz silkti. “Düzeldi. Zaten

benim hatamdı. Yıllardır çılgınlıklar yapıyorum ve sonra insanlar bana güvenmediğinde çılgına dönüyorum.” Başını salladı. “Bu konu üzerine çalışıyorum ama sorun şu ki insanlar sana model olarak en kötü halini yakıştırıyor.”

Evet. Bunu Sawyer da biliyordu. Hem de çok iyi.

“Ne yazık ki, bu konuda yapabileceğim fazla bir şey yok,” dedi bilmişçe omuz silkerek. “Onlara yanıldıklarını kanıtlamak dışında.” Şişeyi bacaklarının arasına koydu ve çantasının gizemli derinliklerinde tirbuşonu aradı. Şişenin üzerine eğilince yine eteği Sawyer’ın yüreğini hoplatacak kadar yukarı çıktı –eteğinin de altındaki de kesinlikle siyahtı. Tirbuşon yerinden kaydı, Chloe sıkıntılı bir ses çıkararak yerini ayarlamak için parmağını şişenin ucunda gezdirdi.

“Öyle yapmaya devam et,” dedi büyülenmiş halde. “Mantar zaten kendiliğinden atar.”

Chloe güldü ve şişeyi ona verdi. Sawyer mantarı çıkarınca Chloe şişeyi geri aldı ve ona bir kadeh doldurdu.

Sawyer artık eskisi kadar içmiyordu ve zaten iki bira içmişti ama Chloe çok güzel gülümsüyordu. Bir de şu kazağının ortada bıraktığı ipeksi omzu vardı. Bunların üstüne bir de çok güzel koktuğu ve içinde siyah iç çamaşırları olduğunu düşününce Sawyer’ın beyni çalışma hızını kesmişti.

Huzur veren bir sessizlik içinde yemek yiyip, içki içtiler. Bir süre sonra Chloe yerde duran boş tabağa gülerек baktı. “Daha iyi misin?” diye sordu.

Sawyer bütün o güzel havayı içine çekti. Sonunda doymuştu ve *kesinlikle* daha iyi hissediyordu. “Teşekkürler,” dedi.

“Oh, bunun nedeni ben değilim,” dedi Chloe ve şarabın kalanını onun kadehine doldurdu. “Yemek ve şarap.”

Sawyer nedenin o olduğunu biliyordu ama bir şey söylemedi ama Chloe çantasından başka bir şişe çıkarınca başını salladı. “O bavulun içinde başka neler var?” diye sordu merakla.

“Her şey,” dedi.

“Kayda değer bir şey? Örneğin, bir boyacı gibi?” diye sordu Sawyer.

“Senin yeni boyacın benim,” dedi Chloe ikinci şarabı açmak için tirbuşona uzandı.

Sawyer onu durdurdu. “Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?” dedi.

Chloe başını kaldırıp onu inceledi. “Bu mümkün mü?” diye sordu merakla.

“Hayır.” Chloe eğilince, Sawyer omzunda görünen ipek askının küçücük, siyah bir sutyene ait olduğunu gördü. Kuruyan ağzını kadehinde kalan şarapla ıslattı ve çakır keyif olduğunu hissetti.

“Ben gerçekten boyayabilirim, biliyorsun,” dedi Chloe. “Eğer pencereleri açarsak ve bir maske takarsam.”

“Olmaz,” dedi Sawyer.

“Olmaz mı?” diye sordu şaşkınlıkla. “Sen bana ne yapıp, ne yapmayacağımı söyleyemezsin, Sawyer.”

Sawyer iç geçirdi ve elini yüzünden geçirdi. Bu kendi hatasıydı. Boyaları satın alırken yanında verilen kâğıt maskeleri buldu.

Chloe’nin ağzını burnunu kapatan maskeyi iyice yüzüne yerleştirdikten sonra ona baktı. “Endişelendiğini ve baskıcı bir olmamaya çalıştığını biliyorum,” dedi maskenin arkasından.

“Biliyor musun?” diye sordu Sawyer gülerek. Çok güzel ve şirin görünüyordu.

Ve de seksi.

“Evet ben yetişkin bir kızım,” dedi Chloe.

Sorun da bu değil miydi zaten?

Gözlerinin kenarı kırışınca Sawyer, onun gülümsediğini anladı ve birlikte boya yapmaya başladılar.

“Baban nasıl?” diye sordu Chloe.

Sawyer, Chloe’nin elindeki ruloyla yukarıları boyamak için uzanışını izledi. “Her zamanki gibi huysuz,” dedi, gözlerini onun çıplak bacaklarına dikmişti.

“Yaşlanınca öyle olduklarını duymuştum,” dedi Chloe.

Sawyer buna güldü. “O zaman o hep yaşlıydı,” dedi.

“Senin de bazen huysuzlukların oluyor, biliyorsun,” dedi Chloe.

Sawyer duraksadı. “Ona benzediğimi mi söylüyorsun?” diye sordu.

“Ben sadece kalıtımın bazen sıkıcı olduğunu söylüyorum,” dedi.

Ona özel bir ilgi göstermeden Chloe boya yapmaya devam ediyordu. Sawyer bununla Phoebe’yi ve kendisine dayatılan göçebe yaşamı mı yoksa asla görmediği babasını mı kastettiğini merak etti.

Ruloyu boya tepsisine dikkatli bir şekilde batırdı. “Bazen babamdan ne aldığımı merak ediyorum. Acaba zor biri miydi? Benim gibi,” dedi.

Sawyer, Phoebe’yi severdi, gerçekten severdi ama bazen onu boğmak için hayata geri dönmesini istiyordu. Chloe’ye babası ile ilgili nasıl bir şey anlatmazdı, onun kalıtımının diğer yarısıyla ilgili nasıl bilgi vermezdi –Chloe’nin babası ile ilgili ne bir bilgisi, ne de anısı vardı.

Sawyer da babasına, annesi ile ilgili fazla bir şey sormamıştı. Onu terk etmiş olması yeterince canını yakmıştı ve annesinin gidişinin nedeni olarak kendi olduğunu düşünmüştü. Ama bu farklıydı. Chloe’nin babası başından beri

onun yanında olmamıştı. “Sen zor bir değilsin,” dedi ve bunda çok ciddiymi ama Chloe bir kahkaha patlatınca o da güldü. “Tamam, belki biraz zor birisin, ama bundan hoşlanıyorum.”

“Hoşlanmıyorsun. Kimse zor insanlardan hoşlanmaz. Ben kolay katlanılacak biri değilim,” dedi Chloe.

Sawyer’ın ona cevap vermesi biraz zaman aldı çünkü boğazı yanıyordu. “Eğer ben sana ne yapacağımı söyleyemezsem sen de bana ne hissedeceğimi söyleyemezsin,” dedi ve Chloe’nin yine göz kenarlarının kıvrıştığını gördü.

Sonra Chloe burnunun direğini kaşdı, orada ve sol gözünün altında boya lekeleri bıraktı. Sonrasında sessizce işinin başına döndü.

Beş dakika boyunca tam bir sessizlik içinde boya yaptılar.

“Sence benim yetişkinliğimi görmek hoşuna gider miydi?” diye sordu Chloe gelişigüzel bir şekilde. “Babamın yani.”

Lanet olsun

Bu kadın Sawyer’ı öldürecekti. “Bence seninle gurur duyardı, kişiliğinle ve ruhunla, hayatı yaşayış biçiminle. Her şeyinle.”

Chloe ona baktı. “Hiç düşünmeden atladığım işler de dâhil mi?” diye sordu.

“Gurur duyardı,” diye tekrarladı Sawyer.

“Teşekkürler.” Aynı anda boya tepsisine eğilince Chloe onu kalçasıyla dürttü. “Eminim, senin baban da seninle gurur duyuyordur,” dedi.

Şimdi gülme sırası Sawyer’daydı.

“Yani içinde bir yerlerde,” dedi Chloe, kendinden emin-di.

Belki çok derinlerde bir yerde ama Sawyer bundan bile kuşkuluydu.

“En azından hayatta,” dedi Chloe yumuşak bir tonda. “Onu görebiliyorsun.” Omuz silkti. “Huysuz bir ihtiyar olabilir. Ama hayat kısa, Sawyer. Bazen hayattan alabildiğin kadarını alıp, onunla mutlu olman gerekir.”

Bu bilge açıklamadan sonra Chloe rulosunu tekrar tepsiye batırmak için eğildi ve o siyah sutyenini yeniden göstererek Sawyer’ın ilgisini dağıttı.

Sawyer bir süre sonra ruloyu bıraktı ve şarap şişesine doğru gitti. Acaba şarap astımını etkilemiyor muydu ama bunu ona sorarsa ağzının payını alırdı. “Sen onu açmadan söyleyeyim, dolapta bira var. Ben şarap yerine bira içeceğim,” dedi.

Chloe ona baktı. Yüzünde muzır bir ifade vardı. Acaba beynini mi okuyordu? Onunla ilgili kesin bir şey söylemek imkânsızdı. Ama Chloe şişeyi açmadan bıraktı. “Ben de iyi bir içici sayılmam. Belki seninle bir bira paylaşısam daha iyi olacak,” dedi.

“Elbette,” dedi Sawyer ve dolaptan bir bira çıkardı ve ilk yudumu Chloe’ye ikram etti.

Chloe iyi bir içici olmadığını söylerken ciddiydi anlaşılan. İki buçuk kadeh şarap içtikten sonra artık ayakta duramıyordu. Ama o gelmeden önce iki bira ve şarabın da büyük bir bölümünü içen Sawyer’m da fazla sağlam durduğu söylenemezdi.

Yemek odasına gidip, yaptıkları işe baktılar.

“Hah,” dedi Chloe, çenesindeki boya lekesini ovuştururken.

“Ne?” Sawyer onun kendi kendine özel bir sohbet içinde başını sallamasını seyretti. Chloe güldü.

Sawyer da güldü. Çünkü boyadıkları iki duvar güzel ve pürüzsüz görünüyordu.

Sawyer’ın boyadığı duvarlar.

Chloe'nin boyadığı diğer iki duvar gelişigüzel ve düzensiz darbelerle boyanmış görünüyordu. "Senin boyadığın yerler düzgün olmamış," dedi Sawyer bilmiş bir tavırla.

"Senin evin yüzünden. Duvarları yamuk," dedi Chloe yüzündeki saç tutamını üflerken. Her tarafında boya lekeleri vardı terlemişti ve çok seksi görünüyordu.

Sawyer ona gülümsedi. "Sensin yamuk," deyince Chloe bir kahkaha patlatıp kendini yere attı.

"Belki de sen bu durumdayken boyaya devam etmemeliyiz," diyebildi Chloe sonunda.

"Senin durumun benimkinden beter," dedi Sawyer.

"Bunu kim söylüyor?" diye sordu Chloe.

"Ben bir polisim. Bu tür şeyleri bilirim. Başka bildiğim şeyler de var. Boya işini bırakıyoruz," dedi.

"Öyle mi? Kafanda başka bir şey mi var, şerif?" diye sordu Chloe.

"Evet," diye yanıtladı onu Sawyer.

Chloe uzun bir süre ona baktı ve biraya uzandı. Sawyer birayı onun elinden aldı ve kafasına dikip iki koca yudumda bitirdi.

"Sarhoş musun?" diye sordu Chloe fısıldayarak.

"İstemediğim kadar çakırkeyif," diye yanıt verdi fısıldayarak. "Sen?"

"Bilmiyorum." Dikkatle kollarını açtı. "Bana ayıklık testi yapı Seksi Polis," dedi Chloe.

Sawyer sırıttı. "Seksi mi?" dedi.

"Evet ama böyle düşündüğümü kendine söyleme. Pekâlâ, testi geçmek için ne yapmalıyım?" diye sordu Chloe.

"Düz bir çizgide yürü," dedi Sawyer.

Manken gibi yürümeye çalışan Chloe ayağa kalkıp ona doğru gitti ve ayakları birbirine dolandı. "Hoop," dedi Chloe, Sawyer onu yakalayıp kendisine çekince. Chloe'nin

gözleri ıslıl ıslıldı ve dudaklarını aralamıştı.

Sawyer'ın elleri ister istemez onun kalçalarına gitti. "Üzgünüm," diye mırıldandı Chloe. "Sanırım, testi geçemedim. Beni kelepçelemelisin," dedi.

Sawyer bunu yapmayı çok isterdi. Onu yatağına kelepçeleyip kendisini içine gömmek isterdi. "Chloe..."

"Eyvah. Seni korkuttum mu, Seksi Şerfi? Çenem düştü. Aslında..." derken, Sawyer parmağını onun dudaklarının üzerine koydu, Chloe gülümsedi. "Kafam iyi olunca çenem düşüyor," diye itiraf etti.

"Sadece kafan iyiyken mi?" diye sordu Sawyer.

"Hey, ben sadece seni çözmeye çalışıyorum, o kadar," diye yanıtladı onu Chloe.

"Neyimi?" diye sordu.

"Şey, bazen kötü kurt kılığına bürünüyorsun," dedi Chloe.

"Kötü kurt mu?" diye sordu Sawyer.

"Evet. Ama sonra gidip yaşlı bir kadının alarına pil takıyorsun, bir kadını çamur banyolarından kurtarıyorsun ve bir market soyguncusunu tek başına yakalıyorsun," dedi Chloe.

"Sonra ev boyuyorum," dedi.

"Gördün mü? Çok yeteneklisin," dedi Chloe. Yetenek kelimesini üç kez denedikten sonra söyleyebildi.

Sawyer güldü ve onu bıraktı. "Pekâlâ, artık sana kahve yapmanın zamanı geldi. Buralarda bir yerde bir kahve makinesi olacaktı..."

Kahve makinesi aslında Tara'nın ev hediyesiydi. Sawyer makineyi hiç kullanmamış, kahve için B&B'ye gitmeyi tercih etmişti. Bunun nedenini hiç sorgulamamıştı ve şimdi de sorgulamaya niyeti yoktu.

"Hayır, henüz değil," diye itiraz etti Chloe. "Bu kafadan

hoşlanıyorum. Böylece kötü rüyalar görmüyorum.” Dönüp bira ve şarap şişelerini toplamaya başladı.

“Ne tür kötü rüyalar görüyorsun?” diye sordu Sawyer.

“Hı?”

Sawyer onu durdurup, elindeki şişeleri aldı ve onları çöpe attı. Sonra onun ellerini tuttu. “Rüyalar,” dedi.

“Oh,” dedi Chloe, boyadıkları duvarlara bakarken. “Aptalca şeyler, gerçekten. Kâbus ya da korkunç şeyler değil. Daha çok rahatsız edici,” dedi. Chloe, Sawyer’ın ellerinden kurtuldu ve boya kutusunun yanına çömeli kalan boyaya baktı.

Sawyer da onun yanına çömeldi. “Anlat bana,” dedi.

“Bazen koşuyorum ve çok yoruluyorum. Ya da bir arabanın içinde oluyorum ve benzinim bitiyor. Ya da bir uçakta oluyorum ve uçak kalkamıyor... Bunun gibi şeyler. Bir yerlere gitmem gerektiğini biliyorum ama her zaman önüme bir engel çıkıyor. Ama işin en aptalca tarafı, rüyalarımnda nereye gitmem gerektiğini bilmiyorum, sadece ya geç kalıyorum ya da bir şeyleri kaçıyorum ya da...” Başını salladı. “Açıklaması zor ama hayal kırıklığı ve öfkeyle uyanıyorum. Ve çaresizlik içinde.” Sustu ve parmağını boyanın içinde gezdirdi. “Aptalca,” diye fısıldadı.

“Bana aptalca gelmedi,” dedi Sawyer ve onu ayağa kaldırdı, ikisinin de sendelemesi onu şaşırttı. Chloe iç geçirerek ona sokuldu. Sawyer bunu dengesini sağladığı için mi yoksa az önce olduğu gibi kalçalarını okşaması için mi yaptığını anlamadı. “Kahve,” diye tekrarladı ve birbirlerinden ayrıldılar.

Sawyer kahve makinesine koyacak kahvesi olmadığını fark etti. “Bir sipariş daha vermem gerekecek,” dedi.

Chloe dudak büktü. “Bu pek iyi bir fikir değil,” dedi.

“Neden?” diye sordu Sawyer.

“Seni kimse görmemeli,” dedi ve yüzünü buruşturdu. “Çünkü popona boya sürdüm. Bilerek.”

“Evet, biliyorum. Merak etme bunun bedelini ödeyeceksin,” dedi Sawyer.

“Eyvah!” Hem endişeli, hem de kafası karışmış görünüyordu. “Ceza ne?” diye sordu Chloe.

Sawyer bunun düşünüyormuş gibi yaparak ona doğru girdince Chloe, geriledi ve kalçalarını tutarak duvara yaslandı. “Sapıkça işlerin içine girmem,” dedi ve duraksadı. “En azından girmeyeceğimi sanıyorum. Kafanda ne vardı?”

Sawyer ona gülümserken nefes almakta zorlandığını fark etti.

“Astım spreyini çıkar, Chloe,” dedi.

Chloe spreyden bir nefes çekti. Sonra tekrar duvara yaslanarak beklenti içinde Sawyer’a baktı. “Hazırım,” dedi.

Çok sevimliydi. Sevimli ve seksi.

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Chloe, nefes nefese.

“Nefes almaya devam etmeni. Tek yapman gereken bu, anladın mı?” dedi Sawyer.

Chloe ciddi bir şekilde başını salladı. “Anladım,” dedi.

“İyi.” Elleriyle göğüslerini kavradığında Chloe nefesini tuttu. Başparmaklarıyla meme uçlarını okşayınca Chloe’den titrek bir inilti çıktı ve başını duvara attı. Bacakları yavaş yavaş çözüldü ve kayarak yere indi. Sonunda her ikise de kendilerini dizlerinin üzerinde birbirlerine bakıyor, buldular.

“Sen iyi misin?” diye sordu Sawyer.

“Evet.” Chloe utangaç bir şekilde gülümsedi. “Sanırım fazla hoşuma gitti.”

Sawyer güldü. “Ama bunlar pek hoşuna gitmeyecek,” dedi.

Chloe gözlerini göğsüne indirdi ve memelerinin üzerindeki kocaman el izlerini gördü. “Hey, bu kazağı Tara’dan ödünç aldım! Ödünç aldım derken tabii ki çaldım demek istiyorum.” Ayağa kalkarak boya kutusunun içine elini soktu.

“Bunu aklından bile geçirme,” diye uyardı Sawyer.

“Bir erkek gibi hak ettiğin cezayı kabullen, Şerif,” dedi Chloe.

“O eli nereye koyacağına bağlı,” dedi Sawyer karşılık olarak.

Eliyle Sawyer’ın ereksiyonu avuçlayıp, sıkınca Sawyer hafifçe inledi. “Fiziki mala zarar verdin,” dedi.

İkisi de eğilip el izine baktılar.

“Bunun cezası ne?” diye fısıldadı.

“Senin bu cezalarla ne alıp veremediğin var?” diye sordu.

Sırıttı. “Bilmem. Sanırım, kelepçelerinle ilgili. Onları düşünmeden edemiyorum. Sana daha fazla zarar verebilir miyim?” dedi Chloe.

“Bu iyiliğini karşılığını vereceksem, neden olmasın?” diye yanıtladı onu Sawyer.

Chloe yine sıırıttı. “Çok sarhoşuz,” dedi.

“Bu doğru bir açıklama,” dedi Sawyer ciddi bir biçimde. Chloe yeni bir kahkaha patlatırken kendini sırtüstü yere bıraktı. Tavanda dönen pervaneye baktı ve “Bence boyaya devam etmeliyiz,” dedi.

“Bu kötü bir fikir,” dedi Sawyer.

“Neden?” diye sordu Chloe. “Daha önce sarhoşken hiçbir şey yapmadın mı?”

“Yaptım tabii, ama gençken,” dedi Sawyer.

“İçinde köpek boku olan kese kâğıtlarını tutuşturmadan önce mi sonra mı?” diye sordu Chloe.

“Sonra,” diye yanıtladı Sawyer.

Sırıttı. “Buna inanmak zor. Sen çok...”

“Eğer *tatlısın*, dersen, kelepçeleri çıkarırım,” dedi Sawyer.

Chloe yine güldü. Sawyer onu kucağına oturttu.

Kalçalarını kavradı ve eteğin yumuşacık kumaşının, boyayı emdiğini hissetti. “Umarım bu eteği de çalmamışsındır,” dedi.

Chloe kıkırdarken, eteğin ucu da iyice yukarı çıktı ve siyah ipek külodunu ortaya çıkardı. Tam elini külodun içine kaydıracakken Chloe’den gelen hırıltıyı duydu. “Chloe.”

“İyiyim,” dedi.

Kafasını toparlayıp yavaşça altından kayıp çıktı. “Hayır, değilsin,” dedi Sawyer endişeyle.

“Lanet olsun! Bir kere astım krizi geçirdim diye artık benden korkuyorsun,” dedi Chloe ve ayağa kalktı, sendeleyerek mutfığa gitti. Elinde iki şişe birayla geri döndü.

Sawyer ona baktı, Chloe’nin bu dikbaşlılığının altındaki rahatsızlığı fark etti. Ne söylerse söylesin, nasıl davranırsa davranırsın, o da şansını zorlamak için fazla hevesli değildi.

“Birayı paylaştığımızı sanıyordum,” dedi Sawyer ve elindeki şişeleri aldı, birini dolaba geri koydu. Chloe kalan şişeyi onun elinden aldı ve açtı. Bir yudum alır almaz Sawyer şişeyi alıp, o içmesin diye, neredeyse tek yudumda yarısını içti.

Bununla birlikte kafalar iyice yükseldi.

Chloe, pansiyonda müşteri olmadığı için kendisini daha özgür hissetti. Bu yüzden kız kardeşlerine mesaj atarak kamp yaptığını ve sabaha kadar dönmeyeceğini bildirdi. Birlikte boya yapmaya devam ettilerse de fazla bir iş çıkaramadılar.

Bunun olası neden, Chloe’nin, ona dokunmak için sık sık ara vermesiydi.

Ya da Sawyer ona sık sık dokunuyordu.

Evet, muhtemelen ona dokunmak isteyen kendisiydi. Buna engel olamıyordu. Oto kontrolüyle ünlü Sawyer, kendine engel olamıyor ve olmak da istemiyordu.

On Altıncı Bölüm

*“Çok şey istemek birçok şeyi
aynı anda mahvetmek anlamına gelebilir.”*

CHLOE TRAEGER

Chloe'nin tek hatırladığı, gözünden uyku aktığı halde duvarları boyarken, bir anda, kendisini oturma odasının yeğâne eşyası olan kanepede bulduğuydu –kocaman ve son derece rahat kanepesinde. Sawyer uzunlamasına yatmıştı, Chloe de sanki oraya ait bir battaniye gibi üzerine yayılmıştı.

Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu ama dışarısı hâlâ karanlıktı. Başını kaldırdı ve Sawyer'ın bakışlarıyla karşılaştı. Bu, insanın hiç bitmesini istemediği anlardan biriydi. Sawyer elleriyle onun kalçalarını kavramış ve parmaklarını o oyuğun arasında gezdiriyor olmasaydı belki daha romantik olabilirdi fakat Chloe de hiç o kadar klasik bir tip olmamıştı.

Yüzleri birbirine o kadar yakındı ki, burunlarının ucu birbirine dokunuyordu. Çok kötü görüldüğünden emin olduğu için Sawyer'ın yakını iyi görmemesini diledi.

“Çok güzelsin,” dedi aklını okumuş gibi.

Chloe eğilip, başını omun göğsüne gömdü ama Sawyer

onu saçlarından tutup başını kaldırdı ve ona bakmasını sağladı. “Öylesin,” dedi.

Aslında güzel olan Sawyer’dı. Güzel çocuk tarzında değil, sert ve yıpranmış haliyle güzel olmaktan çok uzaktı. Her zaman nazik ve sakın hareket ediyordu ve bu Chloe’nin onun ne kadar iri bir adam olduğunu unutmasına neden oluyordu.

Fakat bu akşam Sawyer’ın sert halinden eser kalmamıştı. Onu rahatlatmıştı. Chloe başarısına güldü. “Bence evinin tamamını boyayana kadar her gece badana partisi vermeliyiz,” dedi.

Sawyer duvarlara göz gezdirdi, şaşırmış gibiydi. Onun her zamanki sakın haline karşı yüzündeki şaşkınlık, Chloe’yi daha çok şaşırtmıştı. “Sana da duvarların bazı bölümleri boyanmamış gibi görünüyor mu?” diye sordu.

Sawyer önce ona, sonra da kendisine baktı. “Sanırım o bölümler bizim üstümüzde,” dedi.

“Seni daha önce hiç bu kadar şaşkın görmemiştim,” dedi Chloe.

“Şaşkın değilim,” diye yanıtladı onu Sawyer.

Ama öyleydi. Belki Chloe’nin elinden ya da belki başka bir şekilde bulaşmış boya, saçlarının yer yer dikleşmesine neden olmuştu. O güçlü çenesinde bir günlük sakal vardı. Ve gözleri, o büyüleyici, çikolata renkli gözleri ışıldıyordu. Yüzünde seksi bir gülücük vardı. Yüzünü tutu ve onu öptü. “Çok sevimlisin,” dedi.

“Sevimli.” Ne demek olduğunu anlamaya çalışır gibi tekrarladı.

“Çok sevimlisin,” dedi bir kez daha.

“Sözünü geri al,” dedi Sawyer.

Sawyer boyalı saçlarıyla çok ciddi görünüyordu ve Chloe gülmek için kendini zor tuttu. “Yapamam, memur

bey çünkü çok sevimlisiniz,” dedi.

Sawyer ona daha sıkı sarıldı ve alt dudağını hafifçe ısırıldı. Chloe bir inleme duydu fakat daha sonra bunun kendisinden çıktığını fark etti. Elini saçlarının arasına soktu ve onu kendisine çekti.

“Bunu yapamayız,” dedi Sawyer.

“Neden?” diye sordu Chloe.

“Sarhoşuz,” diye yanıtladı onu Sawyer.

“O kadar da sarhoş değiliz,” dedi Chloe.

“Beni ezdiğini farkında değilsin, değil mi?” diye sordu.

Chloe bir an için hareketsiz kaldı. Sonra doğrulup üzerinden kalktı. Dengesini sağlaması birkaç saniyesini aldı.

“Hey,” dedi Sawyer. “Geri dön.” Bu bir emirdi. Chloe emirlerden nefret ediyordu ama bu, hoşuna gitmişti. Önce orada üstü çıplak, kotu kalçalarına kadar inmiş olan Sawyer’a uzun bir süre baktı.

Chloe, Sawyer’ın kendisi için yanlış adam olduğunu hatırladı. Ama şu anda bunun nedenini hatırlayamıyordu. “Az önce sarhoşken sevişemeyeceğimizi söyledin,” dedi.

Sawyer onu yakalayıp tekrar üstüne çekti. “Sarhoşken sevişmenin bir sakıncası yok,” dedi. “Hatta sevişilmesi gerekir.”

Sawyer onu öperken Chloe gülümsüyordu. Sawyer’ın paylaştıkları bira gibi tadı vardı ve ayrıca boya kokuyordu. Bunlar Chloe’nin şimdiye dek tattığı en güzel öpücüklerdi. Nefes almak için ara verdiklerinde Chloe başını onun göğsüne koydu. Kulaklarında yine kalbinin atışını duymaya başladı. Sesler kesildiğinde iç geçirdi ve ona iyice sokuldu...

Sonra kapının açıldığı duyuldu. Başını kaldırdığında kapı eşiğinde Jax ve Ford’u gördü.

Ve onların arkasındaki gün ışığını.

Bu biraz kafasını karıştırdı. Evinde değildi. Hâlâ Sawyer'ın evinde ve kanepesinde ona sarılmış haldeydi.

Ve tamamen boya içindeydi.

Sawyer da öyle. Gözlerini bile açmadı Sawyer ama daha sıkı sarıldı.

"Sizin burada ne işiniz var?" dedi Sawyer, onlara bakmadan. "Haneme izinsiz giriyorsunuz."

"Girdiğimiz doğru ama izinsiz değil," dedi Ford gülerek.

"Denize gitmek için sekizde buluşacaktık," dedi Jax. "Ama sen telefonuna cevap vermeyince..."

Sawyer iç geçirdi ve tek gözünü açıp Chloe'ye baktı. "İyi misin?" diye sordu.

Chloe başıyla onayladı ve sendeleyerek ayağa kalktı. Kendisini topladığında şaşkınlıkla tepeden tırnağa Sawyer'a baktı.

Sawyer da başını kaldırıp kendisine baktı. Her tarafında el izleri vardı. Karnından aşağı dümdüz bir çizgi iniyordu.

Bacak arasında da bir el izi vardı.

Chloe gülmemek için eliyle ağzını kapadı. Onun da üstünde el izleri vardı. Kocaman el izleri özellikle memelerinin üzerinde belirgindi.

Ford pis pis sırtıyordu. Jax gülmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyordu, sonunda patlasa da ama öksürmüş gibi yaptı.

Sawyer doğrulup, oturdu.

Jax akıllılık edip geriledi.

Ama Ford yerinden kıpırdamadı. Cep telefonunu çıkardı, Sawyer'ın bacak arasına doğrulttu. "Kıpırdama, dostum," dedi.

Sawyer ayağa kalktı ve Jax'i kapıdan dışarı çıkardı sonra hayatını riske atıp bacak arasındaki el izinin resmini çe-

ken Ford'a döndü. "Sanırım bizimle gelemeyeceksin..." Ford lafını bitirmeden Sawyer onu çoktan dışarı atıp kapıyı kapatmıştı.

Kapıyı kilitleyen Sawyer, Chloe'ye döndü.

"Bu aptallar adına özür dilerim," dedi.

"Evet ama tek aptal onlar değiller," dedi Chloe ve kontrol etmek için elini başına koydu. Neyse ki hâlâ yerindeydi. İyi. Kendisini yokladı. Her şey yolunda gibiydi. Sawyer'a baktı. "Pantolonun hâlâ üzerinde olduğuna göre seni okşamaktan öteye gidememişim. Değil mi?" diye sordu.

Sawyer ciddileşti. "Dün geceyi hatırlamıyor musun?" dedi.

"Şansım pek yaver gitmedi sanırım. Yoksa astım krizi mi geçirdim?" diye sordu ve güldü.

Ama Sawyer gülmedi. "Senden faydalandım," dedi. Sesi bundan hiç hoşnutmuş gibi çıkmıyordu.

"Eğer birinden faydalanan biri varsa o da ben olmalıyım, Sawyer. Şu haline baksana," dedi Chloe.

İkisi de Sawyer'ın vücuduna baktılar, özellikle de bacak arasındaki el izine. Sawyer gülümsedi. "Sen hayır denmeyecek kadar güzel bir kadınsın," dedi.

Chloe çantasını ve astım spreyini almak için eğildi. "Ama insanlar bunu yapmayı beceriyorlar," dedi. Lanet olsun, çenesinin beyninden bağımsız hareket etmesinden nefret ediyordu. Ayakkabılarını giydi ve kapıya doğru gitti.

"Chloe."

Chloe ona bakmadı. Bakamadı. Sawyer'ın sesindeki ciddiyet, göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Vay, saate bakar mısın? Kız kardeşlerim seni arayıp, peşime bir arama ekibi takmanı istemeden gitsem iyi olacak. Senin evindeyken bu çok tuhaf olur," dedi ve kapıya uzandı. "Üstelik bugün Garden Society'ye yüz maskesi yapmaya gideceğim

ve yaşlanma karşıtı karışımlarımı hazırlamam gerekiyor.” Çenesinin ayarı iyice kaçmıştı. Chloe eliyle dudaklarını bastırdı ve kendisine susmasını ve bir an önce buradan çıkmasını söyledi ama kapıyı açmaya çalıştığında başının üzerinden, Sawyer’ın elinin uzanıp, kapıya yaslandığını gördü.

Başını kapıya yaslayarak, arkasında duran Sawyer’ın sıcaklığını hissetmemeye çalıştı ama Sawyer onu kendisine çevirdi.

Kendisini duşta hissettiğinden daha çıplak hissetti. “Gerçekten gitmem gerek,” diye fısıldadı.

“Birazdan gidersin,” dedi Sawyer ve parmağını onun çenesinde gezdirdi. “Boyaya yardım ettin ve berbat geceme neşe kattın. Her şey için teşekkürler.”

Chloe güldü. “Seni neşelendirmekten fazlasını yaptığım için teşekkür edebilirdin şu anda,” dedi.

Sawyer onun gözlerine baktı. “Ama öyle olsaydı sen hatırlamıyor olacaktın,” dedi ve ona doğru uzanınca Chloe onun kendisini öpeceğini anladı. Dehşetle elini ağzına kapatıp onu engelledi. “Sabah nefesi!”

Sawyer hayal kırıklığı ve neşeyle karışık bir ifadeyle ona baktı. “Buradan ayrılma,” diye emir verdi ve mutfığa gitti. Birkaç saniye sonra elinde bir sakız paketiyle geri döndü. Ağzına bir tane atıp çiğnedi. Tekrar Chloe’ye doğru eğildiğinde Chloe bu defa elini göğsüne koyarak onu durdurdu. “Senin değil, benim nefesim,” dedi.

Bu da onu yıldırmadı. Chloe’nin ağzına bir sakız tıktı. “Çiğne,” dedi.

Chloe gözlerini kısarak emre uydu. “Bayağı emir yağıdırıyorsun,” dedi.

“Evet. Ve işte bir tane daha. Artık ikimizin de nefesi nane koktuğuna göre öp beni,” dedi Sawyer.

Chloe gülerek ağzındaki sakızı çıkardı, Sawyer da. Parmak uçlarının üzerinde yükselerek dudaklarına bir öpücük kondurdu. Sawyer başını ellerinin arasına aldı. “Bir tane daha,” dedi. Bu da bir emirdi ama Chloe aldırmadı.

Chloe’nin dudaklarının şu andaki dokunuşu hafifti ama kararsız değildi. Kesinlikle kararsız değildi. Kendini zor tuttuğunu, arzusunu bastırmaya çalıştığını hissedebiliyordu fakat şimdilik tek yaptığı dudaklarını dokundurmaktı. Chloe parmaklarını onun kollarına geçirdi ve kendi iniltisini duydu.

Sawyer dudaklarını iyice bastırdı ve dilini onun ağzının içinde ateşli bir şekilde dolandırmaya başlayınca, Chloe kendisini yere yığılacak gibi hissetti. Birbirlerinden ayrıldıklarında Chloe onun da kendisi gibi nefes nefese kalmış olmasına sevindi. “Tamam, o zaman,” dedi ve gitmek için döndü.

Kapıya doğru gitti.

Sawyer da peşinden geldi ve Chloe’nin kollarını tuttuğunda, tişörtüne yapıştırdığı sakızını ona geri verdi. Sonra kendininkini de ağzına attıp sırttı ve ona kapıyı açtı.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Chloe ve kapıdan çıktı. İki dakika sonra başında kaskıyla yola çıkmıştı. Beyin hücrelerini yeniden çalıştırmaya çalıştı. “Sakin, ona âşık olma,” diye emretti ve yan aynadan kendisine baktı.

Chloe’nin görüntüsü mesajı aldığına dair bir cevap vermedi ama kendisinde değişik bir şey vardı. Kahretsin. “Maddie ışıltısı!”

Oh, tanrım, bu kötüydü. Sawyer’a âşık olmak çok aptalca bir şey olurdu. Sawyer onu istiyordu. Ama Chloe onu çılgına çeviriyordu. Onun için uygun bir kadın değildi ve her ne kadar Chloe’yi olduğu gibi beğendiğini söylese de, Sawyer’ın ihtiyaç duyduğu gibi bir kadın olması için, de-

ğişmesi gerektiği konusunda kafasında en ufak bir şüphe bile yoktu.

Değiş ve kabul edilebilir biri ol. Değiş ve kendine bir adam bul. Değiş ve... Bu sözcükler lanet olası bir şarkı gibi Chloe'nin kafasında dönüp duruyordu.

Ve Chloe bu şarkıdan gerçekten çok sıkılmıştı.

Peki, Sawyer da ona âşık olur muydu? O bunu yapmayacak kadar akıllıydı. Sawyer her şeyi enine boyuna düşünür, yanlış bir adım atmazdı, kendini çok iyi kontrol edebiliyordu.

Tabii, dün akşam hariç. Chloe onu sarhoş etmişti. Bu yüzden onu suçlamamasını ümit etti. Gerçi niye suçlamasın ki? Bu onun suçuydu. *Her zaman* Sawyer suçluydu.

Sawyer duvarları yeniden boyamak zorunda kalacaktı. Belki de boyamazdı. Orayı sıcak bir eve dönüştürmek için fazla çaba göstermemişti. Kendisinin de bir yeri sıcak eve dönüştürmek konusunda fazla bir deneyimi yoktu, fakat bunu çok iyi becerebilen kız kardeşleri vardı. Kulübesi darmadağın bir yerdi ama sadece kendi eşyalarıyla doluydu. Kendini orada rahat hissetmesinin nedeni de buydu. Bu oraya ait olduğunun somut kanıtıydı. Kremleri için en sevdiği cam kavanozları sırt çantasına tıktırtmak yerine çekmecesinin üzerine dizmek bile onu mutlu ediyordu.

Ama Sawyer'ın evde kendisine ait bir şeyi yoktu, kötü boyanmış duvarları dışında... İtiraf etmeliydi ki, bu bir başlangıçtı. Sawyer, en azından deniyordu. Ve ona bu konuda yardımcı olacak kız kardeşleri yoktu. Muhtemelen kız kardeşleri de olsun, istemiyordu. Aynı sebeple sıcak bir evi de. Hiçbir fikri yoktu. Sawyer tam bir bilmeceydi.

Bildiği tek şey Sawyer'ın onun bedenini istediği idi.

Ve bu da karşılıklıydı.

Birkaç gün boyunca Chloe kendini oyaladı. Bu konuda pek de zorlanmadı. Yoga dersi verdi, çamurdan olan bir yüz maskesi üzerinde çalıştı, düğün hazırlıklarıyla uğraşan Maddie'nin ve mutfak konusunda bir seminere katılan Tara'nın, pansiyondaki boşluğunu doldurdu.

Chloe, Bir gün Sawyer için karakola, Tai yemeklerinden oluşan piknik sepeti götürdü. Sawyer'ı bilgisayara gömülmüş halde buldu. Sawyer, Chloe'nin kendisine yemek getirmiş olmasına o kadar şaşırdı ki, Chloe'nin kalbi kırıldı.

Chloe'nin bu yaptığı inanılmaz bir budalalıktı, bunun altından kalkması iki gününü aldı ve bir daha böyle bir şey yapmamaya karar verdi. Eğer bir daha böyle bir şey yaparsa hayatını canlı ve neşeli bi şekilde geçiremeyeceği belliydi.

Chloe, o günlerde gelecek ay için dört tane günlük spa rezervasyonu aldı -henüz neredeyse ortada olmayan spa merkezi için. Tara ve Maddie'nin hışımından kurtulmak için de potansiyel müşterilere spa merkezinde tam bir hizmet verecek durumda olmadıklarını da söyledi. Ve sonra Jax', aradı. "Sadece bir ayımız kaldı," dedi.

Jax duraksadı. "Maddie ve Tara'nın bundan haberi var mı?" diye sordu.

"Olacak," diye yanıtladı Chloe.

"Kahretsin, Chloe," dedi Jax sinirli bir şekilde.

"Senden bir mucize istemiyorum. Sadece orayı sıcak ve davetkâr bir yere dönüştürecek temel eşyaları istiyorum. Maddie ve Tara'ya söyleyeceğim, yemin ederim, ama bunu ne zaman bitirebileceğini öğrenmem gerek," dedi Chloe.

“Ben sana dönerim,” dedi Jax.

“Teşekkürler,” dedi Chloe ve telefonu kapattı sonrasında da işlerinin başına döndü. Sawyer’ı düşünmek için fazla meşguldü, en azından kendisine böyle söylüyordu. Ama bu doğru değildi. Onu çok fazla ve her zaman olduğundan daha farklı bir şekilde düşünüyordu. Bir zamanlar ona asla dokunamayacağını düşünürken bir anda, bacak arasında boyalı bir el izi bırakmıştı. Artık onun başka bir yönünü daha görmüş, geçmiş ile ilgili biraz daha fazla şey öğrenmişti.

Sawyer artık dokunulmaz değildi. Hatta son derece dokunulur biriydi.

Şanslı Liman’da ertesi gece büyük bir fırtına koptu ve elektrikler kesildi. Hafta sonu olmasaydı ve üç oda rezerve edilmemiş olsaydı, bu durum Chloe’yi pek rahatsız etmezdi ama müşterilerin iyi vakit geçirmesini istiyordu.

Elektrik olmadan mı?

Maddie her tarafa mumlar koyup, pansiyonun müşterilere daha sıcak görünmesini sağladı. Chloe’nin astımını azdırmamak için bitki özlü mumlar kullandı. Tara duman çıkarmayan kocaman, yeni mangallarında ızgara yaptı. “Bu mangal dağlar kadar eski ve onlar kadar dumanlı,” demişti eski mangallarıyla ilgili olarak, fakat Chloe’nin sağlığı için bu yeni mangala bir ton para saydığını hepsi biliyordu.

Maddie kumsala kocaman bir kum havuzu kazdı ve herkesi dışarı çıkardı. Chloe ona, dışarıda ateş yakmak için izin almak gerektiğini hatırlattı ve Maddie de ona bu işin halledildiğini söyledi. Sonra da Chloe’ye güldü, çünkü kuralları kafasına takmayan tek kişi oydu. Maddie’nin kendisiyle bu kadar eğlenmesi Chloe’yi biraz rahatsız etmişti. Chloe ne zamandan beri kuralları kafasına takıyordu ki?

“Kamp ateşinin çevresinde otursam hırıldamaya başlarım,” dedi sonra.

Maddie ona, Sawyer’ın evinde kullandığı türden bir maske verdi. “Hastanede Mallory’den bir düzine aldım,” dedi kız kardeşi, gururla. “Bakalım işe yarayacak mı?”

Maske şaşırtıcı bir şekilde işe yaramıştı. Müşterileri; Kanada’nın kıyılarını gezen, orta yaşlı üç çiftten oluşan, bir arkadaş grubuydu. Ateş çevresinde hoş vakit geçirdiler, müşteriler odalarına giderken Tara ateşi besledi, Maddie de Love Shack’i aradı. On dakika içinde ikisinin de erkek arkadaşları gelmişti.

Ford ve Jax tabi ki.

Ve Sawyer.

Chloe ateşin üstünden ona baktı. Bugün üzerinde üniforması yerine yıpranmış bir kot ve tişört vardı. Sawyer’ın gözlerinden ne düşündüğü belli olmuyordu.

Ford yanında bira getirmişti ve Chloe ile Sawyer dışındakilere birer tane dağıttı. “Siz ikiniz geçen gece sınırlarınızı aştınız,” dedi.

Sawyer ona dik dik baktı. “Bunu kafayı bulup da Tara’nın numarasını bir türlü çeviremeyen adam mı söylüyor?” diye sordu.

Ford ona göz kırptı ve bir bira uzattı ama Sawyer almadı. Chloe, Sawyer’m bunu neden yaptığını anlayamadı. Tek bildiği şey Tara ve Maddie’nin gözlerini ona dikmiş olduğuydu. Chloe, kız kardeşlerine kamp yaptığını söyleyip, aslında geceyi Sawyer’da geçirdiği için şaşkınlıkla ona bakıyorlardı.

“Bize Lance ile birlikte olduğunu söylemiştin,” dedi Tara.

Sawyer alaycı bir şekilde kaşını kaldırıp ona baktı.

Bir anda o maske, Chloe’nin ifadesini gizlediğinden

onun en iyi dostu oluvermişti. “Ben size Lance ile birlikte olduğumu söylemedim ki,” dedi.

“Bir arkadaşınla olduğunu söyledin,” dedi Maddie. “Biz de onunla olduğunu sandık.”

“Lance son günlerde çok yoğun,” dedi Chloe. “Yeni kız arkadaşı hemşire Renee ile birlikte. Kız gerçekten ona iyi geldi, hayatına yeni bir soluk getirdi ve...”

“Kes şunu,” dedi Tara, Lance’in hayatında olup bitenlerle ilgilenmediği ortadaydı. O Chloe’nin hayatıyla ilgileniyordu. “Demek sen ve Sawyer...” diyerek parmağını salladı.

“Hayır,” dediler aynı anda.

Chloe, Sawyer’a baktı. Zaten kendi adına “hayır” demek bile hoşuna gitmemişti ama onun da aynı cevabı vermesinden nefret etti.

“Pekâlâ, siz ikiniz ne zamandan beri arkadaşsınız?” diye sordu Tara. “Ne zamandır birbirlerinin evinde yatan iki arkadaş oldunuz?”

“Bu çeşit arkadaşlıklara bayılırım,” dedi Ford.

“Bu o türde arkadaş değiliz,” dedi ve Chloe yüzündeki maskeyi çıkardı, yüzündeki ifadeyi sessizlik içinde oturan Sawyer’ın görmesini istiyordu. “Ne zaman istersen bir adım öne çıkıp, onurumu koruyabilirsin.”

“Chloe haklı,” dedi Sawyer, gözlerini ondan ayırmadan. “Biz arkadaş değiliz.” Ateşli gözlerle Chloe’ye bakıyordu ama bunun hiçbir faydası yoktu.

Tara’nın durumdan hoşlanmadığı apaçık belliydi. “Sizin aranızda ne olup bitiyor?” diye sordu.

“Hiçbir şey!” dedi Chloe.

“Geçen sabah Ford ile eve girdiğimizde ikisi de giyinikti,” dedi Jax, yardımcı olmak adına. “Şey, aslında Chloe giyinikti. Bu çocuğun üzerinde tişört yoktu. Ve Chloe’nin

teği üzerinde el zileri vardı ama...”

Sawyer gözlerini Jax’e dikti ama Jax omuz silkti.

Maddie müstakbel kocasına baktı. “Ve sen bunu bana söylemedin?” dedi.

Ford onaylamadığını belirtmek istercesine cıkcıkladı. “Çok çaylakça bir hata,” diye fısıldadı Tara’ya.

“Tanrı aşkına,” dedi Chloe ve ayağa kalktı. Sawyer’ın koca kafasına vurmak istediği sopayı aldı ama bu akşam tutuklanmak istemediği için onunla sadece ateşi karıştırdı ve iPhone’unu çıkardı. Magic Eight uygulamasına girdi. “Kız kardeşlerim için,” dedi telefona, “kayıtlara geçmesi için, hayatımı nasıl yaşayacağıma benim karar verebileceğimi söyler misin?”

Cevap kısa ve güzeldi.

Hiç kuşkusuz.

“Hah!” Haklı zaferiyle Chloe plaj koltuğuna oturdu. “Her zaman olduğu gibi yüz de yüz doğru,” dedi.

“Aslında istatikselsel olarak konuşmak gerekirse,” dedi Jax, altı yıldır yapmadığı avukat tavrıyla, “yüzde elli olması gerekir.”

Ford, Chloe’dan iPhone’u aldı. “Magic Eight, Jax bir gün her şeyi bilmediğini öğrenecek mi?” diye sordu.

Pek güvenme.

Maddie’yi çekiştirerek kucağına oturmaya çalışan, ama başarılı olamayan Jax dışında, herkes güldü. O da telefonu Ford’dan aldı. “Hey,” dedi. “Gelecek ay evleneceğim, değil mi?”

Olasılık yüksek.

Jax rahatlamış halde nefesini bıraktı. Maddie hafiften bir kahkaha attı ve onun kendisini kucağına oturtmasına izin verdi. “Bu konuda şüphen mi vardı?” diye sordu.

“Sadece emin olmak istedim,” diye yanıtladı Jax.

“Gördün mü?” dedi Chloe kibirle. “Her zaman doğru.”

“Kolay şeyler sorduğun için,” dedi Tara. “Günün birinden durulup durulmayacağını sor.”

“Ben zaten bunun cevabını biliyorum,” dedi Chloe “Yaşlandığımda. *Çooooook* yaşlandığımda,” diye ekledi, Sawyer’ın bilmiş gözlerine bakarken. “Örneğin otuz beşime geldiğimde.”

Otuz beş yaşındaki Sawyer güldü ama zokayı yutmadı.

Ama otuz beş yaşındaki Tara, tehditkâr bir şekilde kaşını kaldırdı. “Sor bakalım, günün birinde gerçekten aklından geçenleri söyleyebilecek miymişsin?” dedi.

Herkes buna güldü çünkü hepsi Chloe’nin *her zaman* aklından geçenleri söylediğini biliyordu.

“Hey, bunu her zaman yapmıyor,” diye düzeltti Maddie. “Asla ‘Seni seviyorum’ demiyor.”

“Belki sevmiyordumdur.” Chloe bunu dalga geçer gibi söylemişti ama bu oyun birden ciddiye dönmüştü. Etraflarında onları seven ve koruyan erkek arkadaşları varken, kız kardeşleri için bunun söylemenin kolay olduğunu düşündü.

Fakat onun gibi korunmayı ve seilmeyi deneyimlememiş biri için bu, o kadar da kolay değildi.

“Belki de *gerçek* soru budur,” dedi Tara ve telefonu aldı. “Magic Eight Ball, kız kardeşim günü birinde ‘Seni seviyorum’ diyecek mi?”

Tuhaftı bir şekilde Chloe nefesini tuttu ve ekrana gelecek sözcükleri bekledi. Aslında uyduruk bir uygulamanın

vereceği cevaba ihtiyacı yoktu ama buna rağmen cevap ekrana geldi.

Kesinlikle evet.

On Yedinci Bölüm

*“İyi şeyler onları bekleyen insanları bulur
–ama o iyi şeyler daha önceki insanların artıklarıdır.”*

CHLOE TRAEGER

Sawyer, Chloe’nin ekranı okurken ki tepkisini inceledi. Bu hemen asık bir suratın ve alaycı gülüşün ardına saklanan bir rahatlamaydı.

“Bu cevap hoşuma gitti,” dedi Tara.

“Hemen heyecanlanma,” dedi Chloe. “Çünkü nihayet başardık. Bay Magic Eight Ball’un tamamen yanıldığını kanıtladık.”

“Bunu nereden bilebilirsin ki?” diye sordu Maddie.

“Çünkü kendimle ilgili lanet olası herhangi bir şeyi değiştirmek istemiyorum. Bu da demektir ki, bu halimle bana âşık olacak birini bulamayacağım anlamına geliyor.”

Sawyer’ın kalbi sıkıştı.

“Aslında,” dedi Maddie, sesi tıpkı Sawyer gibi kalbi kırılmışçasına çıkmıştı. “Tara ve bana bunu söylemeni kastetmiştim. Ama yine de yanıldığını düşünüyorum.” Bunu kibarca, parlayan gözlerle söylemişti. “Senin için de uygun biri olduğuna eminim. Bunu biliyorum,” dedi.

“Ben de,” dedi Tara. Bu arada bunlar söylenirken *kimse-*

nin kendisine bakmadığı, Sawyer'ın dikkatinden kaçmadı. Anlaşılan kız kardeşlerin kafasındaki o *biri* kendisi değildi. Aslında bu bildiği ve onu rahatsız eden bir şeydi. Sawyer bir sokak serserisi değil, şerifti.

Chloe hiç umursamıyormuş gibi omuz silkti. Çevresindeki insanlar tarafından nasıl sevildiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ve Sawyer'ın da, Chloe'nin neden aşktan bu kadar korktuğuna dair bir fikri yoktu. Chloe bunu, o cesaretinin ardına saklamayı çok iyi biliyordu. Kendi duygularını da ifade etmekten pek hoşlanmayan biri olarak aslında Chloe'yi anlayabiliyordu.

Ford yeniden telefonu aldı. "Hey, Magic Eight," dedi. "Madem her şeyi doğru biliyorsun, söyle bakalım, Tara hiç şu Kama Sutra pozisyonlarından birini deneyecek mi?"

Herkes gülme krizine girerken Tara, onu dirseğiyle dürttü. Ford durumu kurtarmak için elinden geleni yaptı.

"Sıra sende," diyerek Sawyer'a döndü Ford ve telefonu ona verdi.

"Oh hayır," dedi beklenti içinde ona bakanlara. "Kesinlikle hayır. Benim alacağım tek cevap, *daha sonra tekrar deneyin*, olacaktır."

"Yalancı. Bu telefon Chloe'nin de dediği gibi her zaman doğruları söylüyor," dedi Jax ve telefona sordu. "Magic Eight Ball, peki ya şu bizim şerif? Kendine bir kadın bulmayı ve onu elinde tutmayı başaracak mı?"

Maddie ona keskin gözlerle baktı, Sawyer da onu öyle bir dürttü ki, Jax oturduğu kalasın üstünden, yere düştü. Ama Magic Eight App.'in cevabı fazla gecikmedi:

Daha sonra tekrar deneyin.

Jax dışında herkes güldü. “Aşk danışmanı ne cevap verdi,” diye sordu sırtının üstünden kalkmaya çalışırken. Sawyer tam onun bira şişesini başından boca etmeyi aklından geçirirken, ormanın derinliklerinde bir alev yükseldi. En azından alev gibi görünüyordu.

“O da neydi?” diye sordu Tara ayağa kalkarak.

“Ben gidip bakayım,” dedi Sawyer. Zaten çoktan ayağa kalkmıştı. Harekete geçerken Chloe’ye baktı.

“Sakın,” diye uyardı Chloe onu. “Sakın bana, burada kal, deme...”

“*Burada kal,*” dedi sert bir şekilde.

“Lanet olsun, Sawyer. Bir ‘lütfen’ seni öldürmez,” dedi Chloe.

Sawyer arabasına gitti ve el fenerini aldı. Onların ateşi denize yakındı, ormana ise oldukça uzaktı. Ama o alev... Yağmur mevsiminde değillerdi. Bir kıvılcımın bile büyük bir felakete dönüşmesi an meselesiydi. Sawyer yanında Ford ve Jax ile ormanın içlerine doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra Sawyer’ın çok iyi bildiği açık bir alana geldiler. O aptal gençlik yıllarında buraya kafayı bulmak için gelirlerdi. Geldikleri alanda, aceleyle yakılmış bir ateş, birkaç boş bira kutusu ve iki sigara izmariti vardı.

Üç erkek ateşin söndüğünden emin olduktan sora kumsala geri döndü. Chloe ateşin arkasından gözlerini kısarak ormana bakıyordu. Üç erkeğin geri dönmelerini endişeyle bekliyordu.

Özellikle onun için endişeleniyordu.

Bu farklı bir durumdu. İnsanlarla ilgilenmek her zaman onun işi olmuştu ama şimdi diğer tarafta olmak farklıydı. Ve bunu apaçık görebiliyordu. Ne kadar katı gibi görünse de Chloe, bu endişesini gösteriyordu.

Sawyer o konuda Chloe kadar başarılı değildi. O hissettiği her şeyi kendine saklardı. Bazen saklayacağı bir duygusu olup olmadığını bile bilmiyordu.

Sawyer'ın bunu anlaması için yapması gereken tek şey Chloe'ye bakmaktı. Ona her baktığında Sawyer farklı duyguları aynı anda yaşıyordu. Bir başkasının onun içine bu kadar girmesine izin vermeyeli çok uzun zaman olmuştu ve Chloe bunu başarmıştı. Hatta Chloe için hissettikleri, hayatına sahip olmuştu.

Aşk zayıflıktı.

Aşk bir erkeği yumuşatıyordu.

Ve yumuşamak demek hata yapmak anlamına geliyordu. Ama Chloe orada durmuş kendisine bakıyordu. Sawyer bu duygularla ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Ya da Chloe ile.

Birkaç gün sonra Chloe, bir yandan pansiyonun salonunu süpürürken, diğer yandan da televizyondaki *Dostlar* dizisinin tekrarını izliyordu.

Lance ona seslendi. “Çok mu çalışıyorsun?”

Chloe televizyonu işaret ederek, “Hem de nasıl,” dedi.

“Bu *Dostlar* mı?” diye sordu Lance.

Chloe kumandayı aldı ve sesi kıstı. “Eğer sesinden bile anlıyorsan diziyi çok iyi biliyorsun, demektir,” dedi yanıt olarak.

“Hangi sezon?” diye sordu.

“Chandler gizlice Monica’yı beceriyor, demek ki, beşinci sezon,” dedi Chloe.

Lance güldü. “Kaçınıcı sezon olduğunu biliyorsan diziyi çok iyi biliyorsun, demektir,” dedi.

Chloe de güldü. “PS3’e bağımlı olmaktan iyidir. Günlerdir görünmüyorsun,” dedi Lance’e.

“Meşguldüm ama PS3 ile değil,” diye yanıtladı onu Lance.

Sesindeki ukalalık Chloe’ye uyandırdı. “Oh, şu senin hemşire nasıl?”

“İyi. Çok iyi,” dedi Lance.

“Hiç birlikte dışarı çıkmayacak mıyız?” diye sordu Chloe.

“Kesinlikle hayır,” dedi Lance.

“Ona sırlarını verip, kaçırmamdan mı korkuyorsun?” diye takıldı.

“Evet, kesinlikle. Dinle, bu hafta sonu gelecekler var ve iki oda istiyorlar. Uygun musunuz?” diye sordu Lance.

“Bakalım,” dedi Chloe ve ön masaya gitti, bilgisayarda B&B’nin programına baktı. “Normal insanlar mı?”

“Normal derken?” dedi Lance.

“Kredi kartına güvenilir, Tucker’ın o aptal arkadaşlarından olmayan,” dedi Chloe.

“Şanslısın. Onlar aslında benim vaftiz ailem ve genç çocukları. İyi insanlardır. Ve faturalarını öderler,” dedi Lance.

“Peki, o zaman. Onlara yer ayırıyorum,” dedi.

“Teşekkürler. Facebook’te sen ve Sawyer’ın çıktığına dair dolaşan söylentilerden bahsetsene bana,” dedi Lance.

“Ne?” Chloe neredeyse oturduğu sandalyeden düşecekti. Kendisini toparladı ve Facebook sayfasını açtı. Yakışıklı bir çocuğun market alışverişinden başka haber yoktu. Pahalı bir biftek satın alırken yakalanmıştı ve insanlar onun hangi kadın için yemek yapacağını merak ediyorlardı. “Bunu sen uydurdun!” dedi.

“Evet,” dedi Lance gülerek. “Ne zaman bu kadar yakınlaştınız?”

“Sen ne zaman bu kadar acımasız oldun?” diye sordu.

“Aaa, bilirsin, seni severim.” Yüzündeki neşe gitmişti. “Todd’un birine âşık olduğunu sana söylemeliyim,” dedi Lance.

“Tanrım. Amy onun gibi tiplerle ilgilenmez. Sadece güzel ve buralarda yeni olduğu için...”

“Sana,” dedi Lance. “Sana âşık oldu.”

“Onun adına üzıldüm,” dedi Chloe.

“Evet, ama dikkatli ol,” diye uyardı Lance.

“Ben onun icabına bakarım,” dedi. Chloe bunu, onu görmezden gelerek yapıyordu ama daha fazlasını yapmak gerekecekti.

“Geçen gece sarhoş oldu, Chloe,” dedi Lance. “Seni Sawyer’ın elinden alacağına dair şeyler zırvaladı.”

Şahane. “Ben...”

Kapıdan içeri bir kadın seslendi. “Gitmem gerek,” diye fısıldadı Chloe ve ayağa kalktı. “Merhaba,” dedi gülümseyerek, bir yandan da Todd konusunu kafasından atmaya çalışıyordu. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Imm, evet. Umarım. Rezervasyonum yok. Şu anda uygun odanız var mı?” diye sordu, yirmili yaşlarında, sarışın ve güzel bir kız. Ve son derece heyecanlıydı. Ellerini göğsünün üzerinde kenetlediğinde parmakları titriyordu.

“Odamız var,” dedi Chloe. “Sadece siz misiniz?”

“E-evet.” Dudaklarını sıktı. “Sadece ben,” dedi.

Chloe bilgisayarda kayıt dosyasını açtı. “Pekâlâ adınız?”

“Imm.” Kız gözlerini televizyondaki *Dostlar* dizisine çevirdi. “Monica,” dedi.

Chloe duraksadı. “Soyadınız?”

“Buna gerek var mı?” diye sordu kız.

“Sürücü belgenizi ve kredi kartınızı da isteyeceğim,” diye yanıt verdi Chloe.

“Oh ama ben nakit ödeyeceğim,” dedi kız, sanki kabul edilmemesinden korkar gibi baktı. “O zaman kimliğe gerek yok, değil mi?”

“Aslında yine de kimlik istiyoruz,” dedi Chloe ve “Monica”nın çantasına baktı –bu Seattle’daki lüks bir mağazaya ait bir elbise çantasıydı ve yanında kırışmış iki plastik torba daha vardı. Oldukça çelişkili görünüyordu bu çantalar. Başka bir çelişkiyse “Monica”nın mükemmel yapılmış makyajı, bir profesyonelin elinden çıktığı belli Fransız topuzu ve üzerindeki çuval gibi sarkan eşofmanlardı. Göğsünün sol tarafında siyah harfle S yazan beden etiketi çıkarılmamıştı.

Kızın içinde bulunduğu panik apaçık ortadaydı ve Chloe bir an için onun yere yığılacağını düşündü. Tara mutfaktan başını uzattı. “Marketten aldıklarımı yerleştirmemiz gerekiyor- ooo, pardon,” dedi.

“Bana biraz izin verin,” dedi Chloe, Monica’ya ve mutfaka gitti. Maddie de arka kapıdan girmek üzereydi.

“Bir sorunumuz var,” dedi Chloe usulca. “Kimliğini göstermek istemeyen bir müşterimiz var.”

“Kayıt tutmamız gerekiyor,” dedi Tara.

“Birilerinden kaçıyor olmalı,” dedi Chloe, mutfak kapısını hafifçe aralayarak, salonu adımlamakta olan müşterilerine baktı. “Onun burada kalmasına izin vermek istiyorum.”

“Bunu istiyor musun yoksa söylüyor musun?” diye sordu Tara.

Chloe, Tara’ya baktı.

“Kimliğini almalıyız,” diye itiraz etti Tara.

“Ya da... Neyse,” dedi Maddie usulca. “Eğer zavallı kadın birilerinden kaçıyorsa ona yardım etmeliyiz.”

Chloe başını sallayarak ona katıldı. “Korkmuş. Ben geri

dönüyorum,” dedi. Salona döndüğünde müşteriye rahatlatmak biçimde gülümsedi. “Sadece bir gece mi?”

“Evet. Yarın sabah şafak sökmeden yola çıkmam gerekiyor,” diye yanıt verdi kız.

“Tabii.” Chloe yeniden bilgisayara doğru eğildi. “Nereye gidiyorsunuz?”

Kız dudağını ısırıldı. “Los Angeles’a?” dedi.

Chloe başını ekrandan kaldırdı. “Tamam, ama yarın akşam başka bir pansiyonun masasının önünde durup bunu soru işaretiyle söyleme,” dedi.

Kadın yüzünü buruşturdu. “Oh, tanrım. Haklısın,” dedi. Kız Chloe’nin üzerine düşecek gibi oldu. “Ve aslında ben yarın başka bir pansiyona gitmek istemiyorum. Seattle’den geliyorum ve şimdiden araba kullanmaktan yoruldum. Bir haftalığa bir oda tutsam ve siz de ben yokmuşum gibi davransanız, olmaz mı?”

“Kredi kartın olmadan bir hafta daha burada kalmakla şansını fazla zorlarsın,” diye yanıtladı onu Chloe.

“Monica” geriledi ve kanepeye kendini bıraktı. Eşofmanlarının altına beyaz ayakkabı giymişti.

Beyaz gelin ayakkabısı.

“Nasıl görüldüğünü biliyorum,” dedi kız. “Tımarhane-den kaçmış bir deli gibi görünüyorum ama değilim.”

“Çünkü sen düğününden kaçan bir gelinsin, değil mi?” diye sordu Chloe kibarca.

Kız doğruldu ve dehşetle Chloe’ye baktı. “Hayır – yani...” Dudağını ısırıldı. “Ben sadece beyaz ayakkabıları çok severim. Ve elbette, ben kaçak bir gelin değilim. Kendi düğününden kaçarsam berbat biri olduğumu göstermiş olurum.” Elleriyle yüzünü kapadı. “Ben berbat bir insanım. Nereden bildin?” dedi üzgün bir şekilde.

“Çuval gibi duran eşofmanların altına gelin ayakkabı-

sı giymekle kendini yeterince ele veriyorsun,” dedi Chloe, masanın etrafından dolaşıp onun yanına gelirken. “Monice Geller’in adını çalmakla da öyle.” Durdu. “İyi misin?” dedi.

“Elbette. Ailemin, arkadaşlarımla ve on yaşından beri tanıdığım ve şu an kocam olan adamın kalbini kırdım sadece. Bunun dışında harikayım,” dedi ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

Chloe elini onun omzuna koydu ve tıpkı çok yakın arkadaşmış gibi ona sarıldı ve onu yatıştırdı.

Chloe beceriksizce kızın sırtını okşarken mutfak kapısına baktı. Şu sarılmaya bayılan Maddie ihtiyacı olduğunda neden ortalıkta olmazdı ki? “Hmm... Senin için aileni arayayım mı? Onlara güvende olduğunu söyleyebilirim. Nerede olduğunu bilmelerine gerek yok ama seni çok merak ettiklerine eminim,” dedi Chloe.

Sonunda Maddie elinde çay, Tara da küçük keklerle mutfaktan geldi. Kadın burnunu silerken onlar da kanepeye oturdular. “Adım Allie,” dedi kız.

“Kek ister misin, tatlım?” diye sordu Maddie kibarca.

Allie başını sallayarak her iki eline birer küçük kek aldı. “Tara bunlara tatlı acı kekler adını veriyor,” dedi Chloe. “Erkek arkadaşına sinirliyken yaptı.”

“Öyle mi?” Allie kekin tamamını ağzına attı ve hıçkırıklar içinde burnunu silmeye devam etti. “Erkek arkadaşı ne yapmış?” diye sordu.

“Oh, bize anlatmıyor,” dedi Chloe. “Bu sabah neler olduysa ağzını bıçak açmıyor. Muhtemelen donunu yerde bırakmıştır. Tara bu tür durumlarda obsesif kompulsif bozukluğu yaşar. Ne olursa olsun, ben Ford’un don giyiyor olmasına bile seviniyorum.” Chloe, Tara’nın keskin bakışlarına rağmen sırtıttı. Hey, olgunlaşacağına dair söz vermiş

olabilirdi ama bu kız kardeşlerine takılmayacağı anlamına gelmiyordu.

“Maddie, onun en lezzetli böğürtlenli turtasından izinsiz, bir dilim aldığını düşünüyor ama turta dilimini alan o değildi.” Kendisini işaret etti ve “bendim,” dedi Chloe.

Allie, Tara’ya merakla baktı. “Sen çok üzgün görünüyorsun. Çamaşırını yerde bırakmaktan daha büyük bir şey yapmış olmalı, değil mi?” diye sordu.

Tara, Chloe’ye manidar bir bakış attı ama bir şey söylemedi. Demir Manolya konuşmayacaktı.

“Ona nasıl görüldüğünü sorduğunda, gözlerini televizyondan ayırmadan ‘iyi’ mi dedi?” diye sordu Allie. “Ya da marketteki dondurma reyonunun önünde durduğu için, memeleri dikleşen kadına baktığı için mi? Sana hiç annenin bir baş belası olduğunu söyledi mi?”

“Hayır,” dedi Tara ve duraksadı. “Teknesiyle beni Yunan Adaları’na kaçırmak istiyor.”

“Pislik,” dedi Allie burnunu çekerek. Bu arada Chloe ve Maddie, Tara’ya şaşkınlık içinde bakıyordu.

“Ne?” diye sordu Maddie fısıltıyla, elini kalbinin üstüne koymuş, dudağında bir gülücük oluşmuştu. “Bunu gerçekten istedi mi?”

“Evet,” dedi sakin görünen Tara ve kendinden hoşnut bir tavırla bir kek aldı. “Kumsalda ateş yaktığımız gece.”

Allie üçüncü ve dördüncü kekleri de midesine gönderirken rimeli, yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Bu büyük bir baskı, değil mi?” dedi, sanki bir haftadır yemek yemiyormuş gibi keklerin tadını çıkarıyordu bir yandan.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Chloe.

“Ben bir köprüden aşağı atlayabilirim,” dedi Allie, dramatik bir şekilde. “Ya da bir süre lezbiyen olarak takılabilirim.”

“Köprüden atlamak yok,” dedi Chloe sert bir şekilde. “Lezbiyen olmak da. Adet öncesi sendromlarını rahatlıkla atlatabilirsin. Ama ben kardeşime sormuştum.” Tara’ya baktı. “Gezegendeki en seksi erkekle birlikte kaçacak mısın?”

“Hey,” dedi Maddie. “Benim erkeğim de seksi.”

Tara, Maddie’nin elini okşadı ve Allie gibi o da kekleri yemeğe başladı. “Sanırım, kaçmam gerekecek,” dedi.

“Hayır,” dedi Allie gözleri ıslıl ıslıl. “Hiçbir şey yapmana gerek yok. Sen de buraya kaçabilirsin.” güldü. “Odamı seninle paylaşırım. Şu lezbiyen işine birlikte gireriz.”

Tara başını salladı. “Ben o işi okul yıllarında bıraktım, üzgünüm,” dedi.

Maddie neredeyse ağzındakileri püskürtüyordu ama Chloe sadece sırıttı. “Bir de bana *çılgın* diyorlar,” dedi.

Telefon çaldı ve Chloe cevaplamak için yerinden fırladı. Arayan kendisi ve kız kardeşleri için hafta sonuna rezervasyon yaptırmak isteyen bir kadındı.

“Kaç oda istersiniz?” diye sordu Chloe.

“Hepsini,” dedi kadın.

Chloe gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Tüm pansiyonu kendimiz için kapatmak istiyoruz. Bu bir birleşme partisi. Kardeşlerimden biriyle deniz aşırı askeri görevdeydik, bir diğeri doktorasını bitirdi, en küçüğümüz de evlenecek. Sekiz kız kardeş beş yıldır birbirimizi göremiyorduk,” dedi kadın.

“Tüm pansiyonu mu?” Chloe şaşkınlıkla tekrarladı.

“Evet, en azından dört günlüğüne. Umarım sorun olmaz. Spayı da kullanmak istiyoruz. Oh, bir de, yoga dersiniz var mı?” diye sordu.

“Evet.” Ya da olacak... Chloe boğazını temizledi. “Ne zaman gelmeyi düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Pansiyonun uygun olduğu en kısa sürede,” diye yanıtladı kadın.

“Biraz bekler misiniz?” Heyecandan başı dönmüş haldeyken Chloe, telefonun ahizesini kapadı ve Maddie ve Tara’ya doğru döndü.

“Sorun mu var?” diye sordu Tara, Chloe’nin yüzünde gördüğü şaşkınlıkla ayağa kalktı.

“Hayır. Evet. Bilmiyorum.” Chloe güldü. “Pansiyonun tamamını kapatmak ve günlük spadan yararlanmak isteyen sekiz kız kardeş için rezervasyon yaptırmak isteyen biri var. Hem de en kısa sürede,” dedi.

Tara ve Madie ona baktılar. “Tatlım,” dedi Maddie kibarca, “spa henüz açılmadı.”

“Açılmadı,” dedi Chloe. “Ama açılacak.” *Düşüncesiz davranma*, dercesine bakan Tara’ya rağmen Chloe, telefondaki kadına döndü. Ve sakın bir şekilde ona spanın sınırlı hizmetleriyle iki hafta içinde, tamamen açılmasının da bir ay içinde olacağını söyledi. Kadının rezervasyonunu aldı, sınırlı hizmetlerden faydalanmak istemesi Chloe’yi mutsuz etmemişti. “Endişelenmeye gerek yok,” dedi kız kardeşlerine, telefonu kapattıktan sonra. “Jax halledeceğine söz verdi.”

Allie iç geçirdi. “Hep halledeceklerini sanırlar. Bu arada burada spa mı var?” diye sordu.

Yarım saat sonra Chloe, Allie’ye odasını göstermiş sonra da Tara ve Maddie’nin bulunduğu güneş odasına gitmişti. “Allie yakında düzelir,” dedi.

“Ona çok iyi davrandın,” dedi Tara. “Ben olsam ona odanın anahtarını verir ve olaydan uzak dururdum.”

“Hayır, durmazdın,” dedi Maddie. “Ben kaçıp gitmek istediğimde beni yoldan ilk çeviren sen olmuştun, hatırladın mı?” Tara’ya sarıldı, sonra uzanıp Chloe’nin elini tuttu ve onu da çekti. “Jax’i aradım. Rezervasyonumuz olduğunu ve burayı bir an önce bitiremesi gerektiğini söyledim. Maliyetine yapacağını ve işçilik için daha sonra ödeme yapabileceğimi söyledi.”

“Ben öderim,” dedi Chloe, kabalaşmadan bu kucaklama içinde ne kadar kalması gerektiğini hesaplamaya çalışıyordu. “Ne kadar tutarsa.”

“Ben hallederim,” dedi Maddie. “Endişelenme.”

“Hayır, ben...”

“Chloe,” dedi Tara kuru bir sesle. “İşçiliğin parayla ödenecek bir şey olmadığından eminim.”

Maddie tepeden tırnağa kadar kızardı.

“Aaa. Anladım.” Chloe güldü. “O zaman ödeme için teşekkürler, kardeşim,” dedi.

Maddie gözlerini devirdi ve onlara tekrar sarıldı. Lanet. Chloe ikisinin arasında sandviç gibi olmuştu. “Pekâlâ... Yapmam gereken işler var,” dedi.

“Ne zaman duygusallaşsak, yapacak işlerin çıkıyor,” dedi Tara ve onu bırakmadı.

Kahretsin. “Ciddi misin?” diye sordu Chloe. “Maddie nişanlanmadan önce de duygusallaşmıştık ve ben henüz onun etkisinden kurtulamadım.”

“O bir yıl önceydi,” dedi Maddie. “Şimdiyse Tara nişanlanıyor. Duygusallaşma zamanı.”

Tara başını salladı. “Hayır, şimdi başka bir şey yüzünden duygusallaşmamız gerekiyor.” Chloe’ye baktı. “Sana bir özür borçluyuz,” dedi.

“Vaay. Tekrarlar mısınız?” dedi Chloe.

Tara iç geçirdi. “En küçüğümüz olabilirsin ama bebek

değilsin. Gerçekten değiştin, Chloe. Olgunlaştın,” dedi.

“Tamam, teşekkürler. Artık beni bırakır mısınız?” dedi Chloe.

“Hayır,” dedi Maddie, onu daha çok sıkarak. Chloe küfredince bıraktı.

“Farketmemiz uzun sürdüğü için üzgün olduğumuzu söylemeye çalışıyoruz,” dedi Tara. “Başka tellerden çalışıyor olabilirsin ama çok başarılısın.”

“Hatta bazen bizden daha başarılı,” diye devam etti Maddie.

Chloe gözlerini kıstı. “Tamam, ne istiyorsunuz benden? İkiniz de hafta sonunda âşıklarınızla bir yerlere gideceksiniz ve beni burada yalnız bırakacaksınız. Değil mi?” diye sordu.

Maddie güldü. “Hayır. Seni seviyoruz, Chloe. O kadar,” dedi.

“Oh, tanrıya şükür,” dedi Chloe ve başını eğip, Maddie’nin omuzlarına vuruyor gibi yaptı.

Kız kardeşleri güldü ama bu şaka Chloe’yi pek güldürmemişti. Annesi özgür ruhlu bir kadındı ve sevgi sözcüğünü her yerde herkese kullanırdı. Öyle ki çoğu zaman sözcük anlamını yitirirdi. Ve bir de televizyon dizileri ve filmleri vardı, insanlar oradaki sevginin de gerçek olmadığını bilirdi. Ailen sana ihanet mi etti? Seni seviyorum. Her şey düzelir. Bir adam kalbini mi yaraladı? Seni seviyorum. Mükemmel bir yara bandı. Dünyanın sonu geliyor ve sen küçük kızını bir öksüz olarak bırakıp başaka bir gezegene mi gidiyorsun? Seni seviyorum. Keyifler yerine gelir.

Hayır, Chloe’ye göre insanlar “seni seviyorum” ya da “özür dilerim” dediklerinde aslında “benim nasıl bir gerizekâlı olduğumu unutabilir miyiz?” demek istiyorlar-

dı. Bir yara bandı gibi kullanılabilecek sözcükler yoktu. Tıpkı Phoebe'nin Chloe'yi yedi yaşındayken bir yabancı-
nın evinde dört gün bıraktığında ve bütün parasını sevgilisine hediye almak için harcadığında, Chloe'nin kendisini daha iyi hissettirecek sözcükler yoktu.

Chloe, dünyanın en zeki çocuğu olmayabilirdi ama bu iki sözcüğün gücü olduğunu, çok erken yaşta öğrenmişti. Bu gücün boşa harcanmasına asla izin veremezdi. Bu, kutsal şeylere sadakatsizlik olurdu. Kız kardeşleri istedikleri kadar onunla dalga geçebilirlerdi ama Chloe, bu sözcükleri ne zaman söylemesi gerektiğini biliyordu. Söylemesi için kozmik bir işaret bekliyordu. Sorun sadece Chloe'nin, kozmik alıcısının arızalı olup olmadığıydı.

Acaba Jax bunu çözebilecek bir müteahhit tanıyor muydu?

Her neyse, Maddie ve Tara ile aralarındaki ilişkiden memnundu. Hatta onların tahmin edebileceğinden daha çok memnundu. Onlar onun sabitleyici güçleriydi. Kan bağı olan iki insandı.

Chloe bu konuda fazla kafa yorduğunda kendini üzgün hissediyordu.

Yalnız.

Bu yüzden de fazla kafa yormuyordu.

Sadece onların, hayatında olmasının keyfini çıkarıyordu. Ve bir yıl önce kendisini ne kadar pansiyondaki işe verirse bu keyfin o kadar uzun süreceğini anlamıştı.

"Kendisini hazır hissettiğinde söyleyecek," dedi Maddie, Tara'ya. "Ve biz de onunla dalga geçmeyeceğiz. Chloe, tatlım, rengin soldu. İyi misin? Nefes almakta güçlük çekiyor musun?"

"Beynim patlamak üzere olduğu için sanırım kan ba-

sıncım düşüyor,” dedi Chloe ve ellerini cebine soktu. O sırada kız kardeşlerinin kendisine endişeyle baktığını gördü. “Herkes sizin gibi duygulardan bahsetmekten hoşlanmayabilir. Herkesin sizinki gibi ilişkiler de olmayabilir,” dedi.

Sessizlik oldu ve Chloe yüzünü buruşturdu. Çenesini kapamayı ne zaman öğrenecekti?

“Tatlım!” Tara’nın gözleri merhametle doluydu ve hiç olmadığı kadar yumuşak bakıyordu. “Sorun bizim yakın zamanda evlenecek olmamız mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Chloe. “Elbette hayır. Ben sizin için heyecanlanıyorum.”

“Senin de mi bir ilişkin olsun istiyorsun?” diye sordu Maddie.

“Bir ilişki isteseydim olurdu,” diye yanıt verdi Chloe.

“Sawyer’la mı ilgili bir şey?” diye sordu Tara. “Ona âşık mı oldun?”

Evet.

Hayır.

Lanet olsun. Hiçbir fikri yoktu. Tüm seçeneklere cevap vermeyi umarak başını salladı. “Bu çok aptalca olurdu,” dedi.

Tara derin bir nefes aldı ve onaylarcasına başını salladı. Ve bu da Chloe’yi savunmaya geçirdi. “Neden başını salladın?” diye sordu.

Tara, Maddie’ye baktı ve sonra Chloe’ye döndü. “Çünkü,” dedi dikkatle, “bunu kendin söyledin.”

“Evet, söylediğimi biliyorum ama sen neden söylüyorsun?” dedi.

“Onun bir polis olması ve senin de otoriteye karşı olman yeterli değil mi? Ve...”

Maddie elini Chloe’nin koluna koydu. “Canım, Tara’nın

söylemek istediği şey, senin kurallara uymak gibi bir derdin yok ve Sawyer'ın hayatı da o kurallar, anlıyor musun?" dedi.

Evet, anlıyordu. Çok iyi anlıyordu. Ve tek sorun da bu değildi.

On Sekizinci Bölüm

“Seks hava gibidir; alamadığın zaman önemli hale gelir.”

CHLOE TRAEGER

Sawyer çok yorucu bir hafta geçirmişti. İş arkadaşı Tony Sanchez yeni doğan ikizleri nedeniyle fazla izin kullandığı için Sawyer, iki katı mesai yapmıştı. İşte bu yüzden eve gitmek yerine, serserilerin peşine gönderilirken morali, hiç de yerinde değildi. Olay yerine gittiğinde ağaçların altında tuhaf bir şekilde duran bir araba gördü. Sawyer kontrol etmek için arabasından çıkınca arabanın motoru, gürleyerek çalıştı, tekerlekleri patinaj yaparak hareket etti ve neredeyse yoldan geçen iki araca çarpacaktı.

Sawyer yeniden arabasına bindi, tepe lambasını çalıştırdı ve peşlerine düşüp onların kenara çekmesini sağladı.

Ön tarafta iki adam oturuyordu. Sawyer arabada şüpheli bir durum görmedi, bu yüzden dikkatsiz araba kullanmaktan dolayı onlara, ceza yazdı. Sürücü mızımızlandı sonra yine patinaj yaparak ve yine neredeyse başka bir arabaya çarparak hareket etti.

Sawyer peşine takılıp yine onu kenara çekmek zorunda kaldı ve ikinci kez ceza kesti.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” diye bağırdı sürücü. “Yine mi ceza?” Arabayı vitesine geçirdi.

“Dikkat et,” diye uyardı Sawyer onu. “Bütün gece nöbetteyim.”

Adam usulca “Pislik!” diye söylendi ama bu defa yola daha dikkatli çıktı.

Sawyer oradan bir trafik görevine çağrıldı. Onarım ekipleri kasabadaki ana yol üzerinde çalışıyordu ve yolu kapatmıştı. Bütün hafta boyunca uyarı işaretleri yanıp durmuştu ve ekipler yolu yer yer barikatlarla kapatmış, servis yolu işaretlerinin yanısıra uyarı işaretleri de koymuşlardı. Buna rağmen bazı sürücüler barikatların etrafından dolaşmaya çalışmış, çıkmayınca da Sawyer’a sinirlenmişlerdi.

“Bu çok saçma!” diye bağırdı bir kadın. “Buradan bir türlü kurtulamıyorum. Hepiniz pisliksiniz!”

Kadın barikatlardan kurtulmak için ters yöne girmişti – ama *pislik* olan Sawyer’dı. “Şu görmezden geldiğiniz ve etrafından döndüğünüz barikatı görüyor musunuz?” diye sordu kadına. “Şimdi geldiğiniz yoldan geri dönün. Görmezden geldiğiniz tüm yol kapalı işaretlerinin yanından geçin –sanırım üç tane– sonra da servis yolu işaretlerini takip edin.”

Kadın, Sawyer’a sinirlenerek, geldiği yoldan geri döndü.

Barikatları geçip gelen başka biri daha vardı, –oh, şahane– Todd. Todd restoran olayından sonra doğal olarak sorguya alınmıştı ve elbette bu Todd’un hiç hoşuna gitmemişti. Kasabada dolaşıp onu dinleyen herkese Sawyer’ın otoritesini kötüye kullandığını ve kendisinin de ona bunun bedelini ödeteceğini söylemişti. Adam kavga istiyordu ama Sawyer ona istediğini vermeyecekti. Ona işini tehlikeye at-

masını ve masum insanlara gözünü korkutma fırsatını vermeyecekti. Yıllar geçmişti: Todd'un kendisini toplarlaması ve hayatını yoluna koyması gerekiyordu. Ne yazık ki Sawyer insanlara yapmak istemediği şeyleri yaptıramayacağını herkesten iyi biliyordu. Babasının saygısını kazanamayacağını bildiği kadar Todd'u da kurtaramayacağını biliyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Todd. “Yol kapalı. Siz mikroplar neden bu işi daha uygun bir zamanda yapmıyorsunuz?”

Sawyer yol çalışmasının kendisiyle bir ilgisi olmadığı gerçeğini dile getirmeye bile gerek duymadı. Sadece kendisini tahrik etmeye çalıştığını farkındaydı. Üstelik yol çalışması için geceden daha uygun bir zaman var mıydı?

“Bu lanet olası yerden nasıl çıkacağım?” diye sordu Todd.

Sawyer, belli bir niyetle gelen Todd'un, kamyonetinde açıkta bir şey bulamayacağını bildiği halde el fenerini içeri tuttu. “Sana şöyle söyleyeyim, Todd. Servis yolu işaretlerini geçip buralara kadar geldiysen, benim vereceğim talimatlarla da buradan çıkman mümkün olmaz,” dedi.

“Seni lanet olası Thompson. Belki de gidip Chloe'yi becermeliyim,” dedi.

Sawyer'ın buna suskun kalmak için epey çabalaması gerekti.

“Evet,” dedi Todd, Sawyer'ı etkilediğini farkındaydı. “Çok güzel bir kıcı var, bunu sen de biliyorsun. Onu çok seksi buluyorum.”

“Ondan uzak dur,” dedi Sawyer, sinirlenmeye başlıyordu.

“Yoksa?” dedi Todd kışkırtırcasına.

Yoksa seni gebertirim, demek pek profesyonel olmazdı. Daha önce, *siktir et işi, dal herifin arabasına ve indir onu aşağı*, diye hiç geçirmemişti içinden. “Evet, ben de öyle düşündüm,” dedi Todd sırtarak. Rozetin arkasında kedi kadar korkaksın.” Arabayı geri vitese geçirdi. “Bu gece bizi düşün, sen bütün gece yolların bekçiliğini yaparken Chloe ve ben benim rahat yatağымda...”

Sawyer dişlerini sıktı ve bütün gece Todd’un iğrenç bir pislik olduğunu kendisine hatırlatarak çalışmaya devam etti.

O, hangi noktalara basacağını çok iyi bilen bir pislikti.

Şafaktan hemen sonra Sawyer, B&B’ye gitti. Saat sabahın yedisiydi ve yirmi dört saattir ayaktaydı. O yüzden Tara’nın kahvesinin iyi geleceğini biliyordu.

“Tam bir bok çuvalı gibi görünüyorsun, dostum.” Bu güzel iltifat, cipinden çıkıp alet kemerini beline takan Jax’dan gelmişti.

“Lanet olsun,” dedi Sawyer. “Ben de buradan fotoğraf çekimlerine gitmeyi planlıyordum.”

Jax sırttı ve bir ıslık çaldı. Yolcu koltuğunda uyuklamakta olan üç yaşındaki Labrador köpeğı Izzy yerinden fırlayıp, havladı. Ortada heyecan yapacak bir şey olmadığını anlayınca yeniden koltuğa devrilip gözlerini kapadı.

“Hadi gel, tembel kız,” dedi Jax.

Izzy güç bela tek gözünü araladı ve boş boş Jax’e baktı.

“Tara sana kahvaltı verecekmiş,” diye ikna etti Jax onu. Köpek cipten çıktı ve koşarak B&B’nin kapısına doğru gitti.

Sawyer başını salladı. “Spa için mi çalışıyorsun?” diye sordu ve çevreye bakındı, Maddie’nin arabasını aradı.

“Yoksa yine Maddie ile *Müteahhit ve Ev Sahibi*’ni mi oynayacaksınız?”

“Hey, bunu söylememen gerekiyor. Maddie, seks hayatımızın ulu orta konuşulmasından nefret ediyor,” dedi Jax.

“Çatı katında Lucille’in kamerasına yakalanan siz değil miydiniz?” diye sordu Sawyer.

“Lanet olası Facebook! Maddie ile aramızdaki bir bahsi kaybetmiştim ve anlaşılmaya göre striptiz yapacaktım. Bu elbette her zaman yaptığım bir şey değil ama kahretsin, bunu güzel bir kadın istediğinde ona hayır diyemiyorsun,” diye yanıt verdi Jax.

“Neyse, Lucille’in sen tamamen soyunmadan, başını içeri daldırmış olmasına şükretmelisin,” dedi Sawyer.

Jax iç geçirdi. “Maddie’yi de görüntülememiş. Sadece gömleğimi başımın üzerinde sallarken beni çekmiş. Birisi o kadının östrojen dozunu azaltmalı,” dedi.

“Ya da sen striptizini yatak odanda yapmalısın,” dedi Sawyer.

“O zaman ne tadı çıkar?” dedi Jax ve cipinin kapısını kapattı sonrasında uzun uzun Sawyer’a baktı. “Zor bir gece miydi?”

“*Uzun* bir geceydi,” diye yanıt verdi Sawyer.

“Kahve alma bahanesiyle Chloe’yi görmeye mi geldin?” diye sordu Jax.

Sawyer gözlerini kıstı.

Arkadaşı ona tıpkı az önce Izzy’nin Jax’e yaptığı gibi boş boş baktı.

Sawyer iç geçirdi ama bir şey söylemedi. Oraya en son iki gün önce gelmişti. Oraya gelmemek için kendisine türlü türlü bahaneler uydurmuştu. Sözüm ona kafeini azaltıyordu, yok işe geç kalıyordu, yok fazla benzin harcıyordu. İşe yarayabilecek her şeyi kendisine söylemişti.

Fakat hiçbirisi işe yaramamıştı.

Jax onunla birlikte pansiyonun mutfağına girdi. Jax sevgilisinden sıcacık bir öpücük aldı. Sawyer da sıcacık kahvesini. Jax güneş odasına doğru giderken, Sawyer de mutfakta Chloe'nin pansiyonda olup olmadığına dair bir iz aradı ama bulamadı.

"Aradığın özel bir şey var mı?" diye sordu Tara, tünediği ocağının üstünden.

Sawyer pencereden dışarı baktı. Vespa görünürde yoktu.

"Burada değil," dedi Tara kuru bir sesle. "Kendisini toparlamak için birkaç saatliğine uzaklaştı." Durakladı. "Çünkü her şeyi içinde biriktiriyor. Saklamaya çalışıyor, canını sıkan bir şeyler yokmuş gibi davranmaya çalışıyor. Ama bir şeyler onun canını sıkıyor. *İnsanlar* onun canını sıkıyor."

"Tara," dedi Maddie usulca mutfak masasından.

"O Chloe'nin canını sıkıyor," dedi Tara kız kardeşine, elindeki tahta spatulayla Sawyer'ı işaret ederken.

"Ne oldu?" diye sordu Sawyer. "Neyi var?"

Tara başını salladı. "Hiçbir şey. En azından özel bir şey yok," diye yanıt verdi.

"Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu Sawyer.

Tara başını salladı. "Huzur ve sessizlik bulabileceği, düşünebileceği bir yere gideceğini söyledi," diye yanıt verdi.

Bununla birlikte Sawyer omzundan büyük bir yük kalktığını hissetti.

Nerde olabileceğini tahmin ediyordu.

"Sawyer?"

"Evet?" Gitmek için sabırsızlanırken Tara'ya baktı.

Gözleri öfke doluydu. "Sana söylediğime pişman etme," dedi. Sesinde apaçık bir tehdit vardı.

Normalde bu onu fazlasıyla rahatsız ederdi ama gözlerini ondan ayırmadan başını salladı.

Dışarı çıktığında Maddie'nin Tara'ya söylediklerini duydu. "Şu haline bak, anaç bir tavuk gibi görünüyorsun."

"Bunun için bana teşekkür etmeyecek," dedi Tara Maddie'ye.

"Bundan sonra neler olacağına bağlı," dedi Maddie ve bu da Sawyer'ın gitmeden önce duyduğu son sözler oldu.

Sawyer, Chloe'nin nerede olduğuna dair tahmininin doğru çıkması için dua ederek, kasabanın içinden geçti. *Huzur ve sessizlik bulabileceği bir yer.* Eğer fazla ayrıntılı düşünürse bu her yer olabilirdi. Çamur banyoları, Lance'in evi. Yelken kanatla uçma.

Tüyleri ürperdi. Lanet olsun, böyle bir şey yapmıyor olmasını diledi ama söz konusu Chloe olunca, onun ne yapacağını kimse bilemezdi. Sessizlik ve huzur derken kimbilir kafasında neler vardı?

Fakat onun suç ortağı Lance, son günlerde sık sık kasabada yeni kız arkadaşıyla birlikte görülüyordu, bu da başını yeni bir belaya sokamayacağı anlamına gelebilirdi.

Sawyer evine doğru sürdü arabasını. Gecenin bir yarısında, trafik ışıkları olmadan bile evine varması on beş dakikayı buluyordu. Bu sabah, güneş yüksek dağların üzerinden, kasabayı çevreleyip, üzerine altın bir ışıltı saçarken eve varması, sadece yedi dakika sürmüştü.

Garaj girişinde arabayı boşa aldı ve gözlerini park halinde duran Vespa'ya dikti. Göğsünde hissettiği daha çok rahatlama olarak tanımlayabileceği hisse aldırmandan ara-

basından çıktı. Eve girmedi ama evin yan tarafında dolaştı. Chloe ile orada geçirdikleri andan itibaren her zaman yaptığı gibi dışarıdaki duşa bir göz attı. Onun parlak tenini ve üzerinden suların aktığı kıvrımlarının hatırlayınca bedeninde bir kıpırtı oldu.

Sawyer kayalıklara doğru ilerledi ve kumsala varan merdivenlerden indi. Güneş biraz daha yükselmişti ve çıkıntılı kayalıkların arasına gölgeler düşmüştü.

Sawyer merdivenlerin dibinde çizmelerini ve çoraplarını çıkardı ve yüzünü kayalıklara döndü. Güneş gözlerini kör edecek gibiydi ve kayaların ana hatlarından başkasını görmesine engel oluyordu. Kumsal özellikle, yılın bu dönemlerinde bomboş ve ıssız olurdu. Tuzlu bir esinti vardı ama dalgalar yumuşak ve oldukça sessizdi. Dalgalar kayalıklı kumsala bir ninni gibi vuruyordu. Bir kuş cıvıldadı. Kuşun eşi de cıvıldayarak ona cevap verdi.

Ama o minyon, kızıl saçlı Chloe adındaki vahşi güzel-den eser yoktu.

Kumların üzerinde küçük ayaklı bir kadına ait ayak izlerini görünce rahatladı. "Yakaladım seni," diye mırıldandı ve izleri uçuruma giden kumsalın sonuna kadar takip etti.

İzler bir kayalığın dibinde bitti.

Eğer bu ayak izleri olmasaydı onu bulmak zor olabilirdi. Çünkü gözünün görebildiği alanda yoktu. Ama onun yukarıda olduğunu biliyordu.

Onu hissedebiliyordu.

Sawyer kendi kendine başını salladı -onu hissetmek de neydi?- tırmanmaya başladı, kendisine Chloe'ye dokunmadan konuşması gerektiğini söylüyordu.

Sawyer, yolun yarısında çıkıntı yapmış, düz bir kayaya kullanarak kendisini yukarı çekti ve onu buldu.

Chloe gözlerini kapatmış, kollarını dizlerine sarmış sessiz bir şekilde oturuyordu. Başı yan tarafa dönüktü ve yalnızlığı yüzünden okunuyordu.

Önüne diz çöktü.

Chloe başını çevirdi onu kumlu ayaklarından, kırıksık üniformasına kadar süzdü ve nihayet yüzüne baktı. Orada gördüğü her neyse, dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına neden olmuştu

“Uzun bir gece miydi, şerif?” diye sordu Chloe

“Jax de aynı şeyi sordu,” diye yanıt verdi Sawyer.

“Çünkü bir bok çuvalı gibi görünüyorsun,” dedi Chloe.

“Evet, bunu da söyledi,” dedi Sawyer.

Chloe başını salladı ve yana kaydı, bu bir davetti. Sawyer hemen onun yanına oturdu ve onunla aynı pozisyonu aldı.

Birkaç dakika boyunca sessizce dalgaları izlediler. Sawyer, Tara’nın konuşmasından Chloe’nin, sinirli olabileceğini düşünmüştü fakat şu anda ondan öyle bir elektrik almıyordu.

Hayır, bu sadece onu da rahatsız eden ihtiyaç duygusuydu. “Sen iyi misin?” diye sordu.

“Her zaman,” diye yanıt verdi Chloe ve güldü fakat bu gözlerindeki ifadeyle örtüşmüyordu. “Ben de sana aynı soruyu sorayım, Sawyer.”

Genellikle ona ismiyle hitap etmezdi. İsminin onun dudaklarının arasından çıkış şekli hoşuna gitti. “Kız kardeşlerin senin için endişeleniyor,” dedi Sawyer.

İç geçirdi ve kendisini geriye attı. “Endişelenmelerine gerek yok,” dedi.

“Seni eve götürmemi ister misin?” diye sordu Sawyer.

“Bunu soruyor musun yoksa beni kelepçeleyerek geri götürmeyi mi planlıyorsun?”

“Seni kelepçelersem,” dedi Sawyer, “götüreceğim son yer pansiyon olur.”

Hafifçe güldü. “Buraya sık sık üniformanla çıkar mısın?” diye sordu.

“Neredeyse hiç,” diye yanıt verdi.

Chloe ona baktı, gözlerinde yine o endişeli ifade vardı. “Gerçekten yorgun görünüyorsun,” dedi.

“Öyleyim,” dedi ve silah kemerini çıkarıp kayanın üstüne koydu.

Devam et,” dedi Chloe.

“Tabii sonra da Facebook’a düşeyim,” dedi Sawyer gülererek.

Chloe de güldü. “Lucille bunu sana yapmaz,” dedi.

“Çünkü onu tutuklayacağımı bilir,” dedi Sawyer.

“Elbette tutuklarsın,” dedi Chloe ve gülüşü yok oldu, kaşlarını çatı. “Bunun nedenini merak ediyorum.”

“Neyi?” dedi Sawyer.

“Lucille, Şerif Thompson olarak yaptıklarını etrafa yaymaya bayılıyor ama Sawyer’ın özel hayatına dair bir şey yok. Bu konuda hiçbir şey söylemiyor,” dedi.

“Söylenecek bir şey yok. Sürekli çalışıyorum,” dedi Sawyer.

“Hayır, cidden. Onun lastiğini değiştirdiğin günü hatırlıyor musun? Bana senin çocukluk yıllarını anlatıyordu sonra gençlik dönemine geçince bir anda susuverdi,” dedi.

Hayır, Sawyer artık sansasyonlara karışmıyordu, şükürler olsun. Ve bu yüzden Lucille’e minnettardı. “Şu anda bunları seninle konuşamayacak kadar yorgunum,” dedi.

“Demek nöbetin bitti,” dedi Chloe.

“Nihayet, evet,” diye yanıtladı onu Sawyer.

“İyi,” dedi Chloe ve onun yanında dizlerinin üzerine kalktı ve Sawyer’ın gömleğini çekiştirmeye başladı.

Sawyer buna izin vermek istemiyordu ama sonunda üniformasının gömleğini ve onun altındaki tişörtü çıkardı.

Chloe gözlerini onun göğsünde gezdirdi. Sawyer’ın tüyleri ürperdi, havanın ne kadar soğuk olduğunu unutmuştu. Chloe eliyle ona devam etmesini söyleyen bir işaret yaptı.

“Üstümde sadece pantolonum kaldı,” dedi.

“Evet, lütfen, onu da,” dedi Chloe.

“Hava soğuk, Chloe,” dedi Sawyer.

Chloe başını kaldırdı. “Büzüşmekten mi korkuyorsun?” diye sordu.

Evet, Sawyer korkuyordu.

“Ben zaten her şeyi gördüm, unuttun mu? Bu yüzden korkamana gerek yok,” dedi Chloe.

Sawyer kendisine rağmen güldü ve Chloe üzerine ata biner gibi oturunca hareketsiz kaldı. Kıpırdamasına izin vermeden Chloe eğildi ve onun boynunu öptü. Sonra da kolunu. Diliyle tenine dokundu ve Sawyer yeniden ürperdi. Ama bu defa soğuktan değil. “Chloe.” ağzından çıkabilen tek şey bu oldu. Elleri Chloe’nin kalçalarında ve Chloe biraz gerileyip onun meme ucunu yalayınca kalçalarını iyice sıktı. Sawyer nefessiz kaldı.

“Yalnız kalmak istiyordum,” dedi Chloe ona doğru uzanırken.

“Biliyorum,” diyebildi Sawyer, göz göze gelmeleri için onun başını kaldırırken. “Ama yalnız kalmanı istemedim.”

Chloe güldü. “Bu özelliğini seviyorum. Herkesi dinliyorsun ama sonra iş sana gelince kafana göre takılıyorsun,” dedi.

“Şu anda kafamdan geçenleri bilseydin, beni uçurumdan aşağı atardın,” dedi Sawyer.

“Buna pek güvenme,” dedi Chloe ve doğrulup dudaklarıyla onunkileri sardı.

Bu öpücük Sawyer’ın, çoraplarını fırlatıp attırabilirdi. Ama onları zaten çıkarmıştı. Kendisini geriye attı ve onun gözlerinin içine baktı. Chloe artık kendisini yalnız, üzgün hissetmiyordu. Gözlerindeki ifade yumuşamıştı ve hayallerle doluydu.

Hayaller biraz hafif kalmıştı çünkü gözlerinde daha çok şehvet vardı. Onun hayallerini gerçekleştiremezdi tıpkı kendi duygularını açığa vuramayacağı gibi. Onun için bir şeyler hissetmediğinden değil. Hissediyordu.

Lanet olsun, hissediyordu.

Ama bu duygularla nasıl baş edeceğini bilemiyordu. “Chloe...”

“Şu senin bahçe duşunu düşünüyordum,” dedi, yüzünü Sawyer’m çenesine sürterken. “Seni orada bulmayı umuyordum.”

“O gün başladığımız işi bitiremedik,” dedi Sawyer.

Chloe güldü. “Belki biz bitiremedik ama benim bitirdiğim kesin,” dedi.

Sawyer da buna güldü. Chloe de. Sonra yeniden öpüşmeye başladılar. “Dur biraz,” dedi istemeden. “Bunu yapamayız.”

“Üzgünüm. Bu sözcük geçersiz,” dedi Chloe.

Sawyer bu defa kahkaha attı ve Chloe onun boynunu dişlerken Sawyer onun kalçalarını daha da sıktı. “Burada kayaların tepesinde senin orgazm öncesi astım krizi geçirmeni istemiyorum,” diye mırıldandı ve Chloe bedenin en sıcak bölümüyle Sawyer’ın bedeninin en sert bölümü üzerinde gidip gelirken bir inilti çıkardı.

“Daha iyi bir fikrim var,” diye fısıldadı Chloe.

Oh, iyi. Neyse ki içlerinden birinin kafası çalışıyordu.
“Ne?”

Chloe sırt çantasından astım spreyini çıkarıp, salladı. Üzerine doğru eğilerek önce dudaklarının bir köşesini sonra da diğerini öptü. “Ve seni istiyorum,” diye fısıldadı, her sözcüğüyle dudaklarına dokunarak. “Hem de çok. Lütfen? Lütfen... Sawyer.”

Bu onun fikri miydi? Yalvarmak? Çünkü hatırlamıyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

“İsteğin zorluğu ona ulaşma yeteneğiyle ters orantılıdır.”
CHLOE TRAEGER

Chloe kendini Sawyer’ın kolları arasında kaybetti. Bu bir sürpriz değildi, adam kimsenin öpüşmediği şekilde öpüşüyordu. Kendisini geri çektiğinde zevk ve arzu dalgalarında yüzüyordu.”Burada olmaz,” dedi yine Sawyer ve aşağı inmek için giyindi. “Bu kadar soğuk bir havada ve böyle kayalıklı bir yerde olmaz.”

Aslında hava düzeliyordu. Yağmur yüzünden her yer ıslak ve nemliydi, gökyüzü bir tente gibi alçalmıştı ama güneş aradan kendini göstermeye çalışıyordu. Chloe okyanustan gelen tuzlu havayı ve ormandan gelen çam kokularını ciğerlerine çekti. Olağanüstü. “Tüm gerçekleri serbest bırakabiliriz,” dedi Chloe nefessiz kalmış halde.

“Evet, ama benim tek gerçeğim, senin için endişelenmemdir,” dedi Sawyer. Aşağı inerken en az kendisi kadar çevik olan Chloe’nin peşindeydi. “Araya mesafe koymak istemiyorum.”

Chloe güldü. “Bunun için yeterince soğuk değil,” dedi.

“Bunu araya mesafe koyacak yerleri olmayan bir kadın mı söylüyor?” diye sordu Sawyer.

“Ben de senin daha sert biri olduğunu düşünmüştüm,” dedi Chloe.

“Hayal gücü,” dedi Sawyer ve kumlara atladı, Chloe’yi de kucaklayarak aşağı çekti. Ve sonra da merdivenlere doğru götürmek üzere elinden tuttu.

Anlaşılan aceleleri vardı. Chloe durumun farkına vardı ve adımlarını sıklaştırdı. Ama hızlı bir şekilde yürümesi ve heyecanı birleşince, göğsünde sıkışma hissetti. Kahretsin. “Sawyer...”

Sawyer Chloe’ye baktı sonra onu kucaklayarak merdivenleri çıkmaya başladı, sanki hiç ağırlık taşıımıyormuş gibiydi.

Gülerken nefes nefese kalmış bir şekilde, “Kendini fazla yorma. Senin için planlarım var,” dedi.

“Sen dikkatini nefes almaya ver,” dedi ve niyeti açık bir adamın ses tonuyla, “Astım spreyin?” diye sordu.

“Aldım,” dedi Chloe ve astım spreyini cebinden çıkardı. Sawyer onu bahçeye götürüp duşun önünden geçirirken kullanmaya devam etti.

“Oh,” dedi, arzuyla duş başlığına bakarken. “Ama...”

“Yatağa,” dedi sert bir tonda.

Kumlu ayaklarını salladı. “Ayaklarım kum içinde,” dedi.

“Birazdan bütün dertlerin sona erecek,” dedi Sawyer ve arka kapıyı omuzlayarak içeri girdi.

Chloe’nin şimdiden bütün dertleri sona ermişti ama Sawyer evin içinde onu öyle hızlı taşıyordu ki, neredeyse bir şey göremiyordu. “Hey,” dedi. “Boya mı yaptın...”

Bu havada uçmaya başlamadan önce Chloe’nin söylediği son şeyler oldu.

Kocaman bir yatağın üzerine iniş yaptı. Daha bir kere bile zıplayamadan Sawyer onun üzerine yatmıştı bile. Sawyer üniformasının gömleğini ve onun altındaki tişörtü

çıkardı, diğer eşyalarıyla beraber yere attı. Üzerine yerleşirken Chloe'nin her iki bileğini bir eline aldı ve onları başının üzerinde sabitledi. Chloe kıkırdadı ve ellerini kurtarmaya çalıştı.

"Henüz değil," dedi Sawyer.

"Değil mi?" diye sordu Chloe.

"Değil," dedi Sawyer ve çenesini emdi. "Önce konuşmalıyız ama sen bana dokunursan ben söyleyeceklerimi unuturum."

Bu Chloe'yi şaşırttı. "Koca şerifin zaafı mı varmış?" dedi.

"Söz konusu sen olunca birden fazla," diye itiraf etti ve hafifçe onun bileklerini sıktı. Usulca ona kıpırdamamasını söyledi.

Chloe'nin elinde değildi. Onun sert ve ateşli bedeni altında kıvranmak çok güzeldi. "*Gerçekten* şu anda konuşmak istemiyorsun, değil mi?" diye söylendi. "*Gerçekten?*"

Sawyer nefesini bıraktı ve başını onunkinin üstüne koydu. "Hayır, tabii ki. Ama sana sormalıyım. Daha önce orgazm olamadığını söylemiştin," dedi.

"Ama sen bunun aksini kanıtladın," diye hatırlattı.

"Evet ama canın pahasına." Duraksadı. "Yani sen genellikle..."

"Eğer sakın ve hareketsiz kalmaya konsantre olarak mastürbasyon yaparsam orgazm oluyorum," dedi Chloe.

Sawyer'ın gözleri açıldı. "Ama bu büyük bir çelişki. Sakın ve hareketsiz kalarak gelmeye çalışıyorsun," dedi.

Omuz silkti. "Beceriyorum," dedi. Sawyer'ın kendisin bir lokmada yutacakmış gibi bakışı onu büyülemişti. "Sana gösterebilirim. İstersen."

"Evet," dedi ciddi bir şekilde. "Bana göstermeni istiyο-

rum,” dedi ve ondan uzaklaştı sonrada kalçalarının üzerine oturdu.

Aniden kendisinden çıkan bu teklif Chloe’yi utandırdı ve bu yüzden duraksadı.

“Dur, sana yardım edeyim,” dedi. Beş saniye içinde onun çoraplarını, ayakkabılarını ve pantolonunu çıkarmıştı. Gözlerini sarı erkek çocuğu küloduna benzer küloduna dikti ve üzerindeki bir gülücüğün üzerinde parmağını gezdirdi. “Göster bana, Chloe.”

Gözlerini kapatarak elini külodunun altına soktu. Zevkten sesler çıkaran Sawyer sıcacık parmaklarını onun bileğine sardı. Chloe gözlerini açtı.

“Yavaş,” dedi Sawyer. “Yavaş ve rahat.”

“Ben yavaş demedim,” dedi. “Yavaş olması gerekmiyor. Sadece sakın olması yeterli.”

“Çok sakın.” Başparmağını nabzının attığı yerde gezdirdi. “Ama biz aynı zamanda yavaş ve rahat yapalım,” dedi.

Chloe, Sawyer’ın acil servise gitmek istemediğini biliyordu. Ama sorun kendisinin öyle yavaş ve rahat bir kız olmamasıydı. Astım krizi geçirmeden önce elini çabuk tutması gereken bir kızdı. “Hızlı daha iyi. Böylece ilk hamlede boşalıyorum,” dedi.

“Yavaş ve rahat,” diye tekrarladı ve ona dokunan kendisi olsun diye parmaklarını onun altına kaydırды. Kibar bir şekilde parmaklarını içeri soktu. İleri geri. İleri geri. Bunu tekrarlayarak onunla oynadı.

Chloe’nin inlemesi duyuldu ve Sawyer’ın bileğini tuttu. Yaptığı şey büyüleyiciydi ama daha fazlasını istiyordu.

“Şşt,” dedi Sawyer ve hafifçe dokunmaya devam edip Chloe altında kıvranmaya başlayana kadar, onun ıslaklığını yaydı.

Sawyer sonra durdu.

Soluksuz kalan Chloe doğruldu.

“İyi misin?” diye sordu Sawyer, onun gözlerine bakarak.

Chloe başıyla onaylayınca diğer elini onun göğsüne koydu ve yeniden yatmasını sağladı. “Güzel,” dedi. “Yavaş ve...”

“Eğer bir daha rahat dersen, canını yakarım,” dedi Chloe.

“İnternette astımı araştırdım,” dedi, bunu o kadar sessizce söylemişti ki neredeyse anlaşılmadı. Ya da belki parmakları Chloe’yi çığına çevirdiği için algısı yavaşlamış olabilirdi. Yoksa onun sorununu araştırarak kadar ilgi mi duymuştu? Bunun bir anlamı vardı, olmalıydı ama emin olamadı. Ondan hoşlanıyor muydu? Eğer öyleyse bununla pekâlâ başa çıkabilirdi. Chloe de ondan hoşlanıyordu. Belki bu korku kaynaklıydı. Neredeyse ölecek olması onu korkutmuştu. Evet, işte şimdi her şey anlam kazanmıştı.

“Bu işin kilit noktasının,” dedi, “rahatlama ve partnerinin senin nefes alma düzenini yakından takip etmesi olduğunu öğrendim, Chloe.” Gülümsemesi hem seksiydi hem de güven vericiydi ve bunlar, göğsünün sıkışmasına neden oluyordu.

“Hey,” dedi endişeli gözlerle. “Sen...”

“İyiyim. Nedeni astım değil. Nedeni” -dudaklarını ıslattı- “sensin. Durmak istemiyorum,” dedi.

Sawyer gözlerini Chloe’nin hareketsiz duran eline çevrildi. “O zaman durma,” dedi.

Chloe gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Ya da alabildiği kadar derin bir nefes aldı. Astımla ilgili şimdilik bir sorun hissetmiyordu ama biraz keşfedilmiş hissediyordu. “Belki bana açık saçık bir hikâye anlatabilirsin,” diye fısıldadı ve onun hafifçe güldüğünü duydu.

“Tamam,” diye mırıldandı. “Kızıl saçlı ve çok cesur bir

kız var...” Yatağa doğru eğildi. “Ve onun kavisleri beni deli ediyor,” dedi.

“Kavisleri mi? O zaman fıçı gibi bir olmalı,” dedi Chloe.

“O mükemmel biri,” dedi Sawyer. Sonra onun bluzunun düğmelerini çözüp önünü açtı. Chloe onun dudaklarını önce boynunda sonra memesinde hissetti. “Kendine has hareketleri var, kendinden çok emin. Ve bu da bana çok seksi geliyor.”

“Bazen,” dedi Chloe, “cesaret konusunda numara yapıyor.”

“Bu benim hikâyem,” dedi ve ipek sutyeninin üzerinden meme ucunu öptü. Ağzı sıcacıktı ve Chloe kendisini yay gibi gererek ona daha fazla yaklaştı ve elini daha hızlı hareket ettirmeye başladı. Nefes nefese kaldı ama Sawyer ona yavaş ve rahat olmasını hatırlatmak için parmaklarını onunkilerin üzerine koydu. Chloe itiraz edemedi Sawyer, dişleriyle sutyenini aşağı çekti ve dilini çıplak meme ucunda gezdirmeye başladı. “Burayı deldirmiştin,” diye fısıldadı tenine doğru, diklemiş ucunu öptü.

“E-evet,” dedi Chloe.

“Neden?” diye sordu Sawyer.

Sesinde ne bir suçlama ne de bir yargılama vardı. Sadece merak. “Bilmiyorum,” dedi ama biliyordu.

Sawyer başını kaldırdı ve ona baktı. Ağırlığını ona vermeden. Bu şekilde beklemesi Chloe’de tüm sırlarını ortaya dökme isteği uyandırdı.

“Bazen hissetmiyorum,” dedi usulca.

“Burada mı?” diye sordu Sawyer ve parmaklarını bir enstrüman çalar gibi meme ucunda oynattı, Chloe ürperdi.

“Hayır.” Chloe onun elini aldı ve kalbinin üzerine koydu. “Burada. Hiçbir şey hissetmiyorum ama istiyorum.”

Sawyer önce onun eline sonra da gözlerine baktı anlayışlı gözlerle.

Ama Chloe buna alışık değildi. Zaten onu nasıl *gerçekten* anlayabilirdi? Başkalarının düşüncelerini önemsemiyordu bile. Ne isterse ve ne zaman isterse onu yapıyordu. Koşuyordu, tırmanıyordu. Vahşice seks yapıyordu.

“İşe yaradı mı?” diye sordu usulca. “Yani acı?”

Chloe onun gözlerinin içine baktı, hâlâ ne bir yargılama ne de bir sorgulama vardı, sadece kabullenmişlik vardı. “Evet, işe yaradı,” diye fısıldadı. “O zamanlar.”

“Ya şimdi?”

“O acıya ihtiyacım yok,” dedi.

“İyi,” dedi Sawyer ve dilini memelerinin arasında gezdirip daha sonra aşağı indi. Chloe’nin eli hâlâ külodunun içindeydi, olması gereken yerde ve onun diliyle aynı anda hareket ediyordu. Chloe kendini yay gibi gerdi.

“Burada da bir delik var,” diye mırıldandı titremekte olan göbek deliğini gösterdi.

“Bikini giydiğim zaman güzel görüldüğünü düşünüyorum. Tanrım, Sawyer,” dedi.

Elini yeniden Chloe’nin elinin üstüne koydu ve onu yavaşlattı. “Sakin,” diye fısıldadı.

“Bunu bir kere daha söylersen seni öyle bir sakın...”

Sawyer parmağını küloduna takarak onları bacaklarından aşağı sıyırdı. Sonra geniş omuzlarını bacaklarının arasına dayayarak Chloe’nin en gizemli bölgelerine yaklaştı. “Ah, Chloe. Çok ıslaksın. Sakın, durma,” dedi.

Chloe her zaman kendi kendini boşaltabileceğini varsaymıştı çünkü masturbasyon fazla hareket gerektirmiyordu, en azından Chloe’nin yaptığı şekilde. Stres ya da kaygı yoktu, biraz sıkıcıydı ama tatmin ediciydi.

Ama şu anda nefes almakta güçlük çekmeye başlamıştı

çünkü Sawyer bacaklarının arasında onu büyülenmiş gibi izliyordu. Göğsü daha da çok sıkıştı ve bunun işe yaramayacağını farkına vardı. "Sawyer..."

"Evet, biliyorum. Emirlerle uymak konusunda çok başarılı değilsin," dedi ve ellerini tutup her iki yanında sabitledi. "Sakın kıpırdama."

"Ben..."

Bacaklarını arasındaki ıslaklığı yaladı, Chloe nefesini tuttu.

"Nefes almaya devam et," diye mırıldandı tenine doğru. "Nefesini tutuyorsun. Nefes al, nefes ver, Chloe. Yavaş."

Dalga mı geçiyordu? "Yapamam," dedi.

"O sözcüğün sözlüğünde yeri olmadığını sanıyordum," dedi Sawyer.

Şuh bir kakhaha patlattı. Ama Sawyer'ın dudakları onu titreterek hâlâ üzerinde çalışıyordu ve ismini mırıldanarak ellerini ondan kurtardı sonrada onu saçlarından tuttu.

Sawyer yerinden kımıldamadı, onun ismini tenine söyledi. Chloe onun saçlarını daha sıkı kavradı ama onu hızlandıramadı. Bunu ne zaman denese, Sawyer onu bileklerinden yakalıyor, omuzlarıyla bastırarak onu hareketsiz bırakıyordu. "Şşşt," diyordu ve devam ediyordu.

Yavaş.

Rahat.

Neredeyse aklını alacaktı. "Lütfen. Sawyer, lütfen," diye inledi Chloe.

Fakat yalvarmaları boşa gidiyordu. Sawyer kendi hızında istediği şeyi ve kibarca masaj yapıyor, oynuyor, onu kandırıyordu.

Chloe ürperip, titrerken Sawyer ona son bir öpücük kondu ve yüzünü yakından incelemek için yukarı çıktı. "İyi misin?" diye sordu.

“İyi mi, az kalsın beni tavandan kazımak zorunda kalacaktın,” dedi Chloe.

Sawyer güldü ama gözleri hâlâ ateşliydi.

“Ben gerçekten iyiyim,” dedi Chloe ve gerçekten iyi olduğunu fark etti. Nefes nefese kalmıştı ama hırlamıyordu. “Sawyer?”

“Evet?” dedi Sawyer.

“Sıra sende,” dedi ve onu üzerinden itip yatırdı. Üzerine eğilerek, ellerinden tuttu ve onları yatağın başlığına doğru kaldırarak kavramalarını sağladı. Sesini alçaltıp onu taklit etti. “Yavaş,” diye emretti. “Gerçekten yavaş ve rahat.”

Sawyer güldü. “Ama benim astımım yok ki...”

“Sen de emirlere uymak konusunda pek başarılı değilsin. Sanırım kumandayı ben ele alacağım,” dedi Chloe.

Sawyer kaşını kaldırdı. Üzerinde sadece üniformasının pantolonuyla onun altında yayılıp kaldı. Ne kadar kaslıydı. Ayakları bile seksiydi. Kahretsin, onu deli gibi istiyordu. “Sana bütün gün bakabilirim,” dedi.

Sawyer’ın gözleri şaşkınlıkla sonra da arzuyla parladı. “İstedğin kadar bak,” dedi. “Ama önce bırak da...” Pantolonunu çıkarmak üzere ellerinin yatağın başından çekti.

“Evet, pantolonun oldukça rahatsız edici görünüyor,” dedi ve onun elini iterek düğmeyi kendisi açtı.

“Dikkat et,” dedi Sawyer, Chloe fermuara uzanınca.

“Rahat ol, şerif. Canını yakmam,” dedi Chloe. Büyük bir dikkatle fermuarı açtı ve pantolonu uzun bacaklarından çekip çıkardı. Yeniden poposunun üzerine oturarak gülmüseddi. “Beni gördüğüne sevindin mi?” Eğilerek o çekici ereksiyonunun ucunu öptü.

Sawyer onu izlemek için dirseklerinin üzerinde doğrulunca, Chloe, Sawyer’ın daha önce yaptığı gibi onu geri itti.

Sawyer yeniden yatak başını tuttu ve eklemleri bembeyaz oluncaya dek sıktı. “Tanrım, Chloe. Beni öldürüyor-sun,” dedi.

Sen de beni diye geçirdi içinden. Parmaklarını onun sıcak ve ipeksi çıkıntısının dibine koyarak büyük bir özenle onu yaladı. Sawyer ürperdi ve Chloe’nin saçlarından tutarak onu kendisinden uzaklaştırdı. “Tanrım, Chloe. Sen beni...”

“Amaç o zaten,” dedi Chloe.

“Henüz değil,” dedi Sawyer ve onu yakalayıp kendine doğru çekti, ata biner gibi oturmasını sağladı. Chloe onu istediği yere yerleştirmek için hareket etti.

“Oh hayır, yapma,” dedi. Onu kalçalarından yakalayıp hareketsiz bıraktı. “Bu defa bana bırakmanı istiyorum.”

“Sana bırakacağım,” diye söz verdi. “Ciğerlerim iyi, bak.” Derin bir nefes aldı ve bıraktı.

“İyi. Bunu yapmaya devam et, nefes almaya devam et,” dedi. “Gerisini ben hallederim.” Kaslı kollarıyla Sawyer onu kaldırıp yeniden üzerine oturttu ve içine girdi.

“Yavaş gideceğiz,” dedi Sawyer. Sesi biraz gergin ve sert çıkmıştı ama kalçalarını kavrayan elleri gevşemişti.

Yavaş. Normalde Chloe vitesle takar, geç kalmadan bitirmeye çalışırdı ama bu kez yapamadı. Sawyer ona acele etmemesi gerektiğini kanıtlamıştı. Bu yüzden ilk kez can yakıcı ve yavaş bir tempoda hareket etti. O şekilde de Sawyer’ın gözlerinin içinde kendini kaybetti.

Bu aşk mıydı, ihtiras mı? Bütün hayatı boyunca her ikisi konusunda çok az deneyimi olmuştu. Ama onları bu noktaya getiren, bu kadar tetikleyen şeyin ne olduğunu bilmek iyi olurdu. Sawyer’ın göğsü koşudan gelmiş gibi inip, kalkıyordu. Onun kendisini kontrol etmeye çalışmasını izlemek gerçekten tahrik ediciydi.

Onu nefes nefese bırakan kendisiydi. Chloe kendi iniltisini duydu ve Sawyer da bir homurtu çıkararak ona katıldı.

Chloe, gözlerini açtığında kendisini Sawyer'ın üzerinde yatarken buldu.

"İyi misin?" diye sordu Sawyer. Sesi Chloe'nin başını koyduğu göğsünden inanılmaz derecede seksi geliyordu.

Konuşacak halde olmadığından başıyla yanıt verdi.

Emin olmak için başını kaldırıp baktı. "Emin misin?" diye sordu.

Chloe dudaklarını yaladı. "evet," diyebilirdi çatlak bir sesle.

"Tamam, iyi. Belki beni sıkmayı biraz gevşetebilirsin," dedi.

Chloe sadece kolları ve bacaklarıyla değil parmaklarıyla da onu sıktığını fark etti. "Oh! Affedersin!" Tam oturmaya yeltenirken Sawyer onu durdurdu. "Sadece tırnakların yeterli," diye mırıldandı, elleriyle onu okşarken. "Diğerleri kalsın."

Chloe yeniden gevşedi. Aslında bir çuval gibi Sawyer'ın üstüne serildi. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama yeniden kendine geldiğinde Sawyer ona hâlâ sarılıyor, eliyle hafifçe boynundan aşağı sırtını, oradan kalçalarını ve geri dönerek yeniden sırtını okşuyordu. Artık ikisinin de nefesi düzene girmişti.

Aşk mı, ihtiras mı? Yeniden kendine bunu sordu. Peki, bu soruyu ona sorsaydı acaba verecek bir cevabı olur muydu? Hayır. Bunu bilmek istemiyordu. Belki her ikisinden de bir parça vardı. Üstelik bu şu anda yanıtlanması gereken bir soru değildi. Aralarındaki bu etkinin ve arzusun tadını çıkarmalıydı.

Ona bakmak için başını kaldırdı. Gözleri kapalı, bedeni gevşemiş ve yüzündeki gerginlik tamamen gitmişti. Ken-

disine baktığını hissedince Sawyer gözlerini açtı. “Astım spreyine değmek güzelmiş,” dedi.

Chloe sırtıttı. “İhtiyacım bile olmadı, bir kere bile,” dedi.

Sawyer uzanıp onun saçlarını okşadı. “Fark ettim,” dedi.

Chloe’nin içi keyifle dalgalandı ve yerinde doğruldu. “Masrafsız bir orgazm yaşadım,” dedi gülümseyerek.

“Ben sürekli indirimliyim,” dedi neşeyle başını sallayarak. “Bir fiyatına iki alabilirsin.”

Bu doğrudu. “Ve astım krizi geçirmeden,” diye mırıldandı şaşkınlığını üzerinden atamamışken. “Acil servise de gitmek yok.”

Onları durduracak hiçbir şey yok.

Aynı şeyi fark eden Sawyer, onu yuvarladı ve altına aldı.

Sertleşmişti ve Chloe zevkten ürperdi. “Yine mi Sawyer?” diye sordu.

“Oh, evet,” dedi, memesini öpmek için başını gömerken. “Ve sonra yine.”

Yirminci Bölüm

“Sessiz kalma hakkına sahipsin. Yoksa söylediklerin yanlış anlaşılabilir ve aleyhine delil olarak kullanılabilir.

CHLOE TRAEGER

Chloe, Sawyer'ın yatağından çıktı ve kıyafetlerini topladı. Sawyer uykulu gözlerle onu giyinirken izlemek için dirseğinin üzerinde doğruldu.

“B&B'ye gitmeliyim,” dedi, yeniden o yatağa girmekle sorumluluklarına dönmek arasında gidip gelirken. “Jax, bugün spa için çalışıyor. Lance'e yemek ve göğsü için merhem götürmeliyim. Eğer Renee oradaysa nasıl hazırlayabileceğini göstereceğim. Oh, bir de misafirimiz var. Kaçak bir gelin, aslında. Birkaç gündür bizimle ve ben onu neselendirmek için spa terapileri yapıyorum. Bugün Seattle'a gitmeden önce ona bir vücut maskesi yapacağıma söz verdim. Four Seasons'da bayanlar bekâr partisinde de yüz maskesi yapacağım.”

Chloe o sırada külodunu giydi ve Sawyer yataktan çıkarken sutyenini takmak için bedenini kıvırmaya başladı.

Vahşi kedi yine ava çıkmıştı.

“Oh, hayır,” dedi Chloe gülerek geri çekildi. “Sana bugün yoğun olduğumu söyledim.” Ona doğru işaret etti.

“Olduğun yerde kal.”

“Kalayım mı?” diye sordu Chloe.

“Evet,” dedi. Elini göğsüne koydu ve Sawyer’ın güçlü bedenini elinin altında hissetti. Ona emirler yağdırıyor olması çok komikti. Tabii yatakta ona istediği gücü vermiyordu.

Sawyer yine ona ulaşmaya çalıştı ama Chloe onu engelledi. “Bunu anlamak zor,” dedi gülerken. “Biz iki farklı kutuplarız ama yatakta iyi anlaşıyoruz.” Dönüp tişörtünü ve sırt çantasını aldı.

“O kadar farklı değiliz, biliyorsun,” dedi Sawyer.

Chloe ona döndü ve ciddi olduğunu gördü. Sawyer da kendisine bir pantolon buldu ve bacaklarına geçirdi ama iliklemedi. Pantolon üzerinde çok güzel duruyor ve Chloe’nin en sevdiği bölümü sarıyordu. “Pekâlâ, belki ikimiz de tek olduğumuz içindir,” dedi. “Yalnız.”

Sawyer uzun uzun ona baktı. “Buna inanmak istiyorsun bence. Yani yalnız başına olduğuna,” dedi.

“Ben zaten yalnız başınayım,” dedi.

“Ya kız kardeşlerin, onları adamdan saymıyor musun?” diye sordu Sawyer.

“Haaaayır,” dedi yavaşça, onların bu işe nasıl karıştıklarını anlayamadan. “Yani daha önceden yalnız başınaydım demek istiyorum. Bazen onların varlığını unutuyorum.”

“Sadece onların değil,” dedi. “Jax ve Ford da var.”

“Jax ve Ford,” diye onaylarken ayakkabılarını aradı, kendisini katmamış olmasına aldırmamaya çalıştı.

“Ve Şanslı Liman’da sana önem veren insanları,” dedi. “Lance, Tucker, Amy, Lucille.”

Chloe başını sallayarak onayladı. Hâlâ niye direniyordu ki? Chloe kızgınlığının arttığını fark etti. Ama bu çok tuhaftı. Sawyer ona bir şey borçlu değildi. “Tamam. Dü-

zeltiyorum. Ben yalnız değilim. Ama bunun tersini düşünmekten kolay kurtulamayacağım. Çünkü bu bir alışkanlık,” dedi

“Çünkü aslında öyle olduğunu düşünmek hoşuna gidiyor,” dedi Sawyer.

Chloe ayaklarını ayakkabılarına soktu ve elleri kalçalarında ona döndü. “Kendime işkence etmekten hoşlandığımı mı söylüyorsun?” diye sordu.

“Hayır, ama şu yalnızlık ne benim için, ne de senin için geçerli,” dedi.

Evet, artık buradan gitmenin kesinlikle vakti gelmişti. Chloe yatak odasının kapısına gitti, dışarı çıkıp nefes almaya ihtiyacı vardı. Sawyer kendisini onun içine gömdüğünde bile astım krizi geçirmemişti ama şu anda geçirmek üzereydi.

“Peki ya ben?” dedi arkasından gelerek. “Beni listenin dışında mı bırakacaksın?”

Chloe başını kapıya yasladı. “Listede mi olmak istiyorsun?” dedi. Sesi güçlü çıkmıştı. Bu iyiydi. Çünkü kendisini zayıf hissediyordu. Zayıf, küçük hissediyordu. Onunla yüzleşemeyecekti. Kahretsin, ne zaman bu kadar aptallaşmıştı?

Aptallaşmamıştı. Sadece gerçekçiydi.

“Ben de seni önemişiyorum,” dedi Sawyer.

Kalbi neredeyse duracaktı. Ona döndü ve artık içinde daha fazla tutamayacağı soruyu sordu. “Burada neler oluyor, Sawyer?”

Sawyer derin bir nefes aldı ve yavaşça başını salladı. “Bilmiyorum,” dedi.

En azından dürüsttü. “Ama bilmem gerekiyor,” dedi Chloe.

“Öyle mi?” Yüzünde ya da sesinde eğlenir gibi bir ifa-

de yoktu. Sawyer, Chloe'nin ne kadar derine gitmeyi ve gerçekten ne kadarını duymayı istediğini düşünmesini istiyordu.

Chloe dudağını emmeye başladı, kendisiyle mücadele ediyordu. Bir yanı, evet demeyi, kendisiyle ilgili neler hissettiğini bilmeyi istediğini hatta aralarında geçenler yüzünden onun afallamış olduğunu duymayı istediğini itiraf etmek istiyordu.

Diğer inatçı ve alaycı yanıysa, sormayı bile reddediyordu. Çünkü bu onu tamamen savunmasız ve sanki çıırılçıplak bırakacak gibiydi. Ve bunu yapmayı hiç istemiyordu.

“Chloe,” dedi Sawyer usulca. “Sen kız kardeşlerine bile onlarla ilgili hissettiklerini söyleyemiyorsun. Ben sana seninle ilgili hissettiklerimi söylersem, sen...”

“Kriz geçiriyorum,” dedi ve elini göğsünün üstüne koydu. “Kahretsin.”

“Nefes al,” dedi Sawyer sert bir tonda. Ona iyice yaklaştı ama Chloe elini kaldırıncaya durdu. “Nefesini tutuyorsun.”

Evet, Chloe nefesini tutuyordu. Nefesini bırakınca ciğerlerindeki hava ses çıkararak dışarı çıktı. Biraz rahatlardı.

“Şimdi nefes al,” dedi Sawyer.

Chloe nefes aldı. Sawyer yeniden ona yaklaştı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. “Bu panikten,” dedi yüzüne dikkatle bakarken. “Astımdan değil.”

“Biliyorum!” dedi Chloe ve yüzünü buruşturup onu itti. “Ben de onu yenmeye çalışıyorum. Bu arada bilgin olsun, ben kız kardeşlerime değer veriyorum.” Sawyer'ın çatılan kaşları karşısında o da kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu da benim normal, sıradan bir kadın olduğum anlamına geliyor. Kasabanın şerifiyle dalgasına bakan normal, sıradan bir kadın.”

“Chloe,” dedi Sawyer ve güldü. “Sen akıllı, çok güzel

bir kadınsın ve aklımı başımdan alıyorsun. Asla sıradan bir kadın olmayacaksın.”

“Hey,” dedi Chloe. “Eğer isteseydim sıradan bir kadın olabilirdim.”

“Bunu kötü anlamda söylemedim,” dedi. Göz göze gelmek için başını eğdi. “Ben böyle olduğun için senden hoşlanıyorum.”

Çok tatlı ama kuşku verici. “Biraz sıradan olmak beni rahatsız etmezdi,” dedi Chloe.

“Neden?”

“Neden mi? Çünkü...” Sesi kısıldı ve göğsünü ovuşturmaya başladı, hâlâ sıkışıyordu. Sawyer’ın gözlerinde az da olsa bir merhamet gördü, ona bakmamak için elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Boş ver. Bana aldırma,” dedi ve onun konuşmasına fırsat vermeden ön kapıya gitti.

“Chloe.”

“Ne?”

“Sıradan kadın sıkıcıdır,” dedi Sawyer ve ona yaklaştı, cebinden astım spreyini çıkardı, ona vermeden önce gözlerinin önünde salladı. “Astımını fiziksel tepkilerden çok duygusal tepkilerin tetikleyebileceğini hiç düşündün mü?”

“Bazen oluyor,” diye itiraf etti. “Ama bu şu an için geçerli değil. Biz sadece dalgamızı geçiyoruz.” Chloe arkasındaki kapı tokmağını buldu, bir an önce çıkmak istiyordu. Tam anlamıyla bokun içine batmıştı. Adam hiç üşenmemiş astımla ilgili araştırma yapmıştı. Chloe ağzını açtı, iyi bir şeyler çıkmasını diledi ama oradan kaçmadan önce çıkara-bildiği tek şey, “Hoşça kal,” oldu.

Sabah kahvesinden sonra bile Sawyer hâlâ Chloe’nin

yatak odasından çıkarken gözlerindeki o hayal kırıklığına uğramış bakışını düşünüyordu.

Sawyer insanları hayal kırıklığına uğratma konusunda çok becererikliydi ve Chloe gerçekten ona sinirlenmişti. Chloe, Sawyer'a göre kafası karışmış ve savunmasız görünmüştü.

Sawyer'da aynı şeyleri hissetmişti. Lanet olsun, onlar bir çiftti. Ve iş başında bunları düşünmek uygun değildi, dikkatini böyle şeylere vermemeliydi çünkü dikkatsizliği kendisinin ya da başkasının canına mal olabilirdi. Bu yüzden zorla da olsa bunları kafasından atmaya çalıştı.

Günün, onun için pek de sürpriz olmayan ilk bombası Mitch'in kafası çok iyi haldeyken şafak vakti tutuklanmış olmasıydı. Uyuşturucu kaynağının ismini vererek suçunu hafifletmişti.

Todd.

Mitch'in söylediğine göre Todd, büyük bir uyuşturucu baronu için çalışıyordu. Mitch'in tersine akıllı biri olan Todd kendini uyuşturucuya kaptırmamıştı. Anlaşılan Mitch kodamanları için satış yapmak yerine işin tüketimiyle daha çok ilgileninceye kadar Todd ve Mitch ortaktı. Todd geçim kaynağını kaybedeceğini anlayınca Mitch'i ekarte etmişti. Buna sinirlenen ve biraz da korkan Mitch onları ele vermişti.

Fakat Todd da DEA'nın köşeye sıkıştırmaya çalıştığı o büyük balığa oranla daha küçük sayılırdı. Bu yüzden ona ulaşmak için Todd'u kullanacaklardı.

Sawyer tüm bunlara hiç şaşırmamış olsa da çok öfkelenmişti. Özellikle de konuşmaya çalışmak için Todd'un yanına gittiğinde.

"Kahretsin," dedi Todd, Sawyer'ın arabasından çıktığını görünce. "Ne istiyorsun?"

“Konuşmamız gerek,” dedi Sawyer.

Todd güldü. “Gerçekten mi, dostum? Ama benim sana söyleyecek bir şeyim yok,” dedi.

“Eğer bize yardım etmeyi kabul edersen sana bir teklim olacak,” dedi Sawyer.

“Sana bir isim vermemi istiyorsun,” dedi Todd.

“Evet,” diye yanıtladı onu Sawyer.

“Böyle bir şey olmayacak,” dedi Todd ve kamyonetine bindi.

Sawyer derin bir nefes aldı. İçinden *siktir ol git*, demek geldi ama yapamadı. Nedenini bilmiyordu. “Çok geç değil. Eğer böyle düşünüyorsan. Geç değil,” dedi.

Todd sırtımayı bıraktı ama dik dik bakmaya devam etti. “Evet, çok geç,” dedi.

Sawyer başarısızlık duygusuyla öfke arasında gidip gelirken, Todd’un oradan uzaklaşmasını izledi. Todd’u tanıyordu, Todd bunu ister inkâr etsin, ister etmesin. Mutlaka gidip tedarikçisini uyaracak kadar aptal bir insandı.

Sawyer da onu iş üstünde yakalayacaktı. Başını salladı ve aracına geri döndü. Todd’un, tıpkı Sawyer gibi hayatını değiştirmesi için, karşısına fırsatlar çıkmıştı ama o her defasında bunları, elinin tersiyle itmeyi tercih etmişti. Sawyer mutsuz bir halde DEA’yı aradı ve Ajan Reed Morris’e, Mitch’in anlattıklarını, kendisinin Todd ile ilgili bildiklerini ayrıntılı bir şekilde anlattı.

Artık yapmaları gereken tek şey Todd’un onları büyük balığa götürmesini beklemektir.

Sawyer suçluluk, rahatlama ya da herhangi işe yaramayan bir şey hissetmemeye çalışıyordu. Ne olursa olsun Todd onu suçlayacaktı. Sawyer sadece kendisini suçlamaya çalıştı.

Bu senin hatan değil...

Chloe hikâyesinin tamamını bilmese de böyle söylemişti ona. Chloe, tıpkı vahşi ve önceden kestirilemeyen ama her nasılsa Sawyer için sakinleştirici ve yatıştırıcı etkisi olan, bir bahar fırtınası gibiydi. Olan bitenden hiçbir şey çıkaramıyordu. Sawyer sandığı gibi birbirlerini mahvedeceği gerçeğiyle ilgili ne yapacağını da bilmiyordu.

Chloe'yi daha fazla istemeye başlamıştı. Ve içinde onu, her zaman isteyeceğine dair bir his vardı.

Ve işte Sawyer yine onu düşünmeye başlamıştı. Mükemmel. Telsizden sarhoş bir adamın annesinden, evinin camlarını aşağı indirdiğine dair anons gelinceye kadar Chloe'yi düşünüyordu. Sawyer olay yerine gittiğinde evin ön kapısı açıktı. İhbarı yapan kadın sundurmada oturuyordu. "O benim oğlum," dedi, sesi titriyordu. Eğilerek fısıldadı. "Tommy'nin biraz alkol sorunu var."

"Hâlâ içeride mi?" diye sordu Sawyer.

"Evet," diye yanıt verdi kadın. O sırada kadın ellerini ovuşturuyordu. "Ona ne yapacaksınız?"

"Konuşmak için Tommy'yi dışarı çıkaracağım," dedi Sawyer.

"Ama onu tutuklamayacaksınız, değil mi? Beni tehdit falan etmedi," dedi kadın panikle.

"Efendim, camları kırarak kasten zarar verme suçu işlemiş. Bu bir aile içi şiddet suçudur. Üstelik bu camların tanesi nereden baksanız üç yüz dolar değerinde. Hepsini topladığınızda ağır bir suç. Onu tutuklamam gerekecek," dedi Sawyer.

"Oh, tanrım. Buna çok sinirlenecek." Kadın dudağını ısırıldı. "Onun rehabilitasyona ihtiyacı var," diye fısıldadı. "Onu rehabilitasyona götürür müsünüz?"

Sawyer evin içine baktı. Tommy otuzlarının ortasında olmasına rağmen ellisinde gösteriyordu. Oturma odasında-

ki kanepede oturuyordu ve önündeki sehpanın üstünde en az yirmi boş bira şişesi vardı. Şişelerden bir tanesinin üstünde bir güneş gözlüğü vardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Sawyer.

Son derece sarhoş bir halde bira şişelerine bakıyordu. “Belli değil mi?” diye yanıt verdi Tommy.

“Şaka mı yapıyorsun?” diye sordu tekrar Sawyer

“Güneş gözlüklerimi test ediyorum. Onun polarize olduğunu söylediler ama üreticilerin yalan söylediğini düşünüyorum. Onları dava edeceğim,” dedi eğildi ve camlardan baktı. Tommy beklenmedik bir anda eliyle vurup şişeleri ve güneş gözlüğünü karşı duvara fırlattı. “Yalancı herifler.”

“Tamam,” dedi Sawyer. “Dışarı çıkmaya ne dersin?”

“Suratına bir yumruk atmama ne dersin?” diye yanıt verdi Tommy sertçe.

Sawyer onu ayağa kaldırdı.

İlk kez o an, Tommy, Sawyer’ın yüzüne baktı. Ayaktayken Sawyer’ın cüssesini ve daha da etkili olan polis üniformasını fark etti. Bir anda öfkesi dindi. “Ben sadece güneş gözlüğümü deniyordum,” dedi daha kibar bir tavırla.

Tommy otuz dakika sonra, nezaretteki bankı test ederken, ayılmaya çalışıyordu.

Ve Sawyer şimdi de lisedeki kariyer günündeydi. Kariyer günlerinden nefret ediyordu. Uyuşturucu kullanmalarına ilişkin yaptığı konuşmalar ya da çocukların sorduğu sorular, onu rahatsız etmiyordu. Onun nefret ettiği şey, lise yıllarını bilen öğretmenlerin ona eleştiren gözlerle bakmalarıydı.

Bu da bittikten sonra Sawyer kendini, haftalık beyzbol maçında buldu. Neyse ki itfaiyecileri yendiler de biraz moral buldu. Sonra akşam geç vakit barda Jax ile birlikte ye-

mek yedi. Ön kapıya bakmıyormuş ve Chloe'nin gelmesini beklemiyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. O sırada Jax ona, sağdıcı olarak güzel bir bekârlığa veda partisi düzenlemesi gerektiğini hatırlattı.

Sawyer, Ford'u çağırdı ve bu konuyla ilgilenmesini söyledi.

Ertesi gün Sawyer, masasında biriken evraklardan kurtulmaya çalışırken telsizden, soyulduğunu iddia eden bir kadın ile ilgili anons geldi. Fakat Sawyer, kadının rıhtımdaki güzellik salonuna gittiğinde, kadın ona on iki dolarlık maniküründen söz etmeye başladı.

"Efendim," dedi Sawyer. "Soyulduğunuzu söylemişsiniz."

"İşte, oraya geliyorum. İçerisi de yepyenydi, anlıyor musunuz?" dedi.

"Yani?" dedi Sawyer.

"Yani orayı on iki dolara manikür yapmak için açmış olamazlar; muhtemelen içeride yasal olmayan başka işler dönüyor," dedi kadın.

Sawyer kadını, kendisine rahatsızlık vermekten bile tutuklayabilirdi. Bunun yerine, eğer konuşmayı keserse, yanlış ihbar yüzünden ceza kesmeyerek bir hayır işi yapacağını söyledi.

Ve sonra hâlihazır rıhtımda olduğu için Eat Me Cafe'ye, yemek yemeğe gitti. Amy ona baktı ve hemen iki pastırmalı burger ve koca bir dilim turta servisi yaptı. "Aaa, bakın burada kim varmış? Chloe," dedi Amy ve başıyla, Sawyer'ın arkasındaki masada, hırdavat dükkanını işleten Anderson'la oturan Chloe'yi işaret etti.

Amy, yemek yemesi için Sawyer'ı yalnız bıraktı. Sawyer gözlerini o masadan uzak tutmaya çalışıyordu, ne de olsa onun kiminle yemek yediği kendisini ilgilendirmezdi.

Ama orada burgeriyle baş başayken, Chloe başka insanlarla çıksaydı, ne yapardı diye düşündü.

Kahretsin, bunu fazla düşünmesine gerek yoktu. İki ay önce birisi ona bir kadından bu kadar etkilenip, onun için çıldıracağını söylese, kahkahalarla gülerdi. Ama o, artık girdabın içine girdiğini hissediyordu. Telsizden çağrı gelince, yerinden sıçradı ve nereyse içeceğini devirecek oldu. Yolda yemek yemeye alışkın olduğu için kalan burgerini aldı ve dışarı çıkarken kendisine o tarafa bakmamayı emretti.

Ama Sawyer neredeyse gözlerini o masadan hiç ayırmadı.

Chloe ona el sallayıp, gördüğüne sevimli gibi gülümse-di. Chloe'nin bu hareketi Sawyer'm, gözlerinin parlamasına neden oldu. Sawyer, Delilah Goldstein'in evine doğru giderken Chloe'nin yüzünü gözünün önüne getirmemeye çalıştı. Delilah seksen dokuz yaşında, yalnız yaşayan bir kadındı ve zaman zaman 911'i arayarak tuhaf ihbarlarda bulunuyordu. Lucille onu, arkadaş grubuna almıştı fakat Delilah diğer mavi saçlı kadınlar gibi hareketli biri değildi.

“Ne oldu, Bayan Goldstein?” diye sordu Sawyer, onun sundurmasında dururken.

Kadın sineklik kapısının arkasından bakıyordu. “Sawyer? Sen misin, hayatım? Yine zile basıp kaçmaca mı oynuyordun?” diye sordu.

Oflamamak için Sawyer kendini zor tuttu. “Hayır, efendim. Yirmi beş yıldır oynamıyorum. Ben artık bir şerifim, hatırladınız mı? Arayıp yardıma ihtiyacını olduğunu söylemişsiniz,” diye yanıt verdi.

“Evet, yardıma ihtiyacım var. Televizyonum kapalıyken içinden Frank Sinatra'nın şarkı söylediğini duyuyorum,” dedi Goldstein.

Sawyer biraz bekledi ve sonra sinekliğin ardından oturma odasına bir göz gezdirdi. Televizyon kesinlikle kapalıydı. “Hah!” dedi ve çenesini kaşıdı. Meslek hayatında her türlü şeyi görmüş ve duymuştu, en azından kendisi öyle sanıyordu. Ama bu onun için de yeni bir şeydi.

Sawyer oturma odasına girdi ve en az on beş yıllık televizyonun önünde, diz çöktü. Ekranın üstünde en ufak bir toz bile yoktu, bu da başka bir özelliği olmalıydı. Ama Frank Sinatra sesini duymuyordu. “Frank Sinatra sever misiniz?” diye sordu sonunda.

“Oh evet, elbette. Sevgili eşim Stan –tanrı ruhunu kut-sasın– Frank’e bayılırdı. Öğleden sonra bu saatlerde onu dinlerdik. Bazen oturma odasında dans ederdik,” dedi ve hüzünlü bir şekilde iç geçirdi.

Ona bir dakika zaman tanıyan Sawyer, televizyonun arkasını kontrol eder gibi yaptı. Lanet olsun, bu iş bazen gerçekten çok sıkıcı olabiliyordu.

“Sence neler oluyor?” diye fısıldadı kadın. “Sence bu Stan’ın mi yoksa Frank’in ruhu mu? Çünkü Frank’i dinlemeyi her ne kadar sevsem de, onun evimde beni gözetlemesini istemem. Bu korkunç bir duygu,” dedi kadın.

Sawyer doğruldu ve kadının gözlerine baktı. “Stan’ın ruhu,” dedi. “Frank’in değil.”

“Emin misin?” diye sordu kadın.

“Evet eminim. Ve bence müziğin tadını çıkarmalısınız, Bayan Goldstein. Korkmayın,” diye yanıt verdi Sawyer.

Kadın ona gülümsedi. “Sen iyi bir adamsın, şerif,” dedi. En azından tatlı dememişti.

Kadın ona kahve ve brownie ikram etti. “Şu çılgın kız Chloe Traeger’ı tavlayıp, onunla evlenmeyi hiç düşünmedin mi?” diye sordu, yanında götürmesi için de bir brownie paketlerken.

Bu soruya o kadar şaşırmıştı ki, kadına öylece bakakaldı.

“Bunu soruyorum çünkü başım ağrıdığına Chloe buraya geliyor. Ve evde kendi yaptığı merhemlerle şakaklarıma masaj yapıyor. Çok iyi geliyor. O harika biri. Ondan çok iyi bir şerif eşi olur,” dedi devamında.

Chloe? Eş? Bunu düşünmek bile Sawyer’ı güldürebilirdi ama gülmedi.

Sawyer onu iyi tanıyordu. Chloe her istediğini yapmak için özgür olmalıydı; evlenmek onun doğasında yoktu. Ve kendisinin de yapmaya kalkışacağı bir şey değildi. “Ben pek evlilik adamı değilim, Bayan Goldstein,” dedi yanıt olarak.

“Oh, saçma. Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey. Neden olmasın, benim zamanımda, bir kızı istiyorsan, onun peşinden giderdin. Onu kadının yapardın,” dedi.

Evet, tam da Chloe’ye yapılacak bir şeydi. Chloe ne yapması gerektiğini söylenmesine *bayılırdı*. “İyi günler, Bayan Goldstein,” dedi Sawyer.

“Yani ‘kendi işine bak’ mı demek istiyorsun?” diye sordu kadın.

Sawyer yüzünü buruşturunca kadın güldü. “Dinle, hayatım. Ben yaşıyım ve muhtemelen çok duygusalım ama ölü değilim. Henüz değil. Kendini olabileceklere kapatma. Yoksa benim yaşıma geldiğinde televizyondan kimin sesini duyacaksın?” dedi ardından.

Metallica iyi olurdu.

Öğleden sonrasının geç saatleriydi ve birkaç hafta önce soyulan marketin alarminin yine çaldığına dair çağrıyı aldığı anda yoldaydı. Hemen oraya gitti ve sirenler çalıp, lambalar yanıp sönerken, marketin sahibini ve kasiyerini kendisini dışarıda beklerken buldu. Sawyer arabasından çıktı-

ğında market sahibi saatine baktı. “Vay, yedi dakika,” dedi, etkilenmiş bir şekilde. Sawyer’a gülümsedi. “Biz yeni bir alarm sistemi taktırmıştık, anlaşılan bu deneme alarmıydı. Geldiğiniz için teşekkürler, şerif,” dedi market sahibi.

Lanet olsun. Sawyer konuşmadan önce çenesini sıktı ve onlara kendisinin marketin güvenlik danışmanı olmadığını ve gerçek bir acil durum olmadığı sürece 911’yi arayamayacaklarını söyledi. Ve sonra da oradan iki tane çikolata alıp çıktı.

O gece Sawyer eve vardığında, yağmur bırakmayan bir şimşek fırtınası başladı. Bu pek iyi değildi. Sezonun ne kadar kuru geçtiği düşünülürse, kuru ağaçların üzerine şimşeklerin çakması Rus ruleti gibi bir şeydi.

Sawyer’ın evi karanlık ve boş görünüyordu. Yiyecek yoktu, sıcaklık yoktu, onu karşılayacak yeni boyanmış duvarları yoktu. Ön bahçe boyunca ilerledi ve Chloe’yi sundurmanın merdiveninde görünce aniden durdu.

Uzun bir palto ve dizlerinin üstüne kadar uzanan çizme-ler giymişti buna rağmen üşüyor gibi görünüyordu. Sawyer hiç düşünmeden onu kendisine doğru çekti ve kollarını ona doladı çünkü o karanlık ve boş görünmüyordu. Durum tam tersiydi ve kendisine sokulunca, Sawyer, içinde şaşırtan bir rahatlık hissetti. Ve bir ihtiyaç.

Hem de nasıl bir ihtiyaç. “Buz gibi olmuşsun,” dedi. “Burada ne işin var?”

Chloe sadece başını salladı ve buz gibi burnunu onun boynuna gömdü. Sawyer kapıyı açtı ve onu içeri geçirdi ve evin ısınıp yükseltti.

Chloe kendine sarılmış bir halde orada dururken Sawyer’a gülümsedi. “Hiç sonradan pişman olduğun bir aptallık yaptın mı?” diye sordu.

Yüreğine bir sancı saplandı. Eğer Chloe, Anderson’la

yattığını söylerse, adamı öldürmek zorunda kalacaktı. “Aptalca şeyler yapmamak için gerçekten çok çabalarım,” dedi temkinli bir şekilde. “Ama bazen olur. Önemli olan bir daha yapmamak. Neler oluyor, Chloe?”

Chloe başını çevirdi ama Sawyer parmağıyla çenesini kaldırıp, yüzünü kendisine çevirdi. “Ben miyim?” diye sordu. “Benim yüzümden mi pişmanlık duyuyorsun?”

“Hayır. Asla,” diye yanıt verdi Chloe.

Anlamış gibi başını salladı ama bir şey anlamamıştı. “Sen ve Anderson mı?” dedi.

Chloe’nin gözleri kocaman açıldı. Şaşırılmış gibi sonra da hakarate uğramış gibi göründü. “Anderson bana spa için aldığım malzemelerde yüzde yirmi indirim yaptı, ben de ona öğle yemeği ısmarladım,” diye karşılık verdi.

Sawyer tuttuğundan bile haberdar olmadığı nefesini bıraktı, onu yeniden kendisine çekti ve öptü. Bedeni buna o kadar çabuk tepki göstermişti ki kendisi bile şaşırdı ve onu öperken kendi homurtusunu duydu.

Chloe başını kaldırdı. “Sana bazen hissetmek istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Ve bazen bu yüzden aptalca şeyler yapıyorum, meme ucuma delik açtırmak ya da yelken kanatla uçma ya da...”

Sawyer gözleriyle Chloe’yi incelemeye başladı ama Chloe’nin lanet paltosu buna engel oluyordu.

“Bir yerini mi incittin? Yoksa...”

“Hayır,” dedi Chloe. Düğmelerini açtı ve paltosunu yere bıraktı. Tamamen çıplaktı. Ve çok güzeldi. O kadar güzeldi ki Sawyer neredeyse aklını kaybedecekti. “Tanrım, şu güzelliğine bak,” dedi boğuk bir sesle.

“Son çılgınlığıma hoşgeldiniz,” diye fısıldadı, ayaklarında uzun çizimleri ve yüzünde güvensiz bir gülücükle.

“Ve eminim vücut ısımin çok düşük olduğunu tahmin ediyorsundur.”

“Neyse ki bu durumla baş etmenin eğitimini aldım,” dedi Sawyer.

Chloe gülümsedi, Sawyer onun tedirgin olduğunu fark etti. Kendisi de tedirgindi. Bunun nedenini bilmiyordu. Daha önce de bu evde yalnız kalmışlardı. Tişörtünü çıkardı ve ona doğru uzandı aynı anda Chloe de ona doğru atlayıp bacaklarını kalçalarına doladı. Bir eliyle kalçasından, diğeriyle de sırtından tutarak onu yatak odasına götürdü. Onu yatağa yatırarak geri çekildi ve beş saniye içinde silahından, telefonundan ve giysilerinin geri kalanından kurtuldu. *Tanrı aşkına, bu gece kimse başıma acil durum çıkarmasın,* diye düşündü.

Sawyer yatağında sadece *beni-becer* diyen çizmelerinden başka hiçbir şey olmayan Chloe’ye baktı. Bir an için onları çıkarmamayı düşündü. Sonra Chloe’nin ürperdiğini fark etti ve onları çıkarıp, Chloe’yi yatak örtüsünü altına soktu ve peşinden kendisi girdi. “Birinci aşama,” dedi. “Beden ısınısını arttıracacağız.”

“Güzel plan,” dedi Chloe ve ona dönüp buz gibi kollarıyla sarıldı. Ayak parmaklarını baldırlarına dayayınca Sawyer nefessiz kalıp tısladı. Onun da nefesi düzgün değildi. “Spreyine ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Chloe başını salladı. “Sana ihtiyacım var,” dedi.

Sawyer bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama Chloe, parmaklarını dudaklarına bastırarak onu durdurdu. “Bu kadar konuşma yeter,” dedi.

Evet. Haklıydı. Sawyer ellerini göğsünden aşağı karnına doğru indirdiğinde yine nefessiz kaldı ve Chloe’nin elini ellerinin arasına alıp, ısıtmak için ovuşturmaya başladı.

Chloe gülmeye başladı ama Sawyer onu nasıl sustura-

cağını biliyordu. Onu sertçe ve uzunca öperken elini kıpır kıpır bedeninde gezdirdi ve sonra kalçalarının arasına kaydırıldı. Ahhhh. Orası soğuk değildi. Sıcacık, kaygan ve hazır durumdaydı. “Beni istiyorsun,” dedi.

Chloe güldü. “Bunu yaptığımız sürece seni istiyorum. Seni hep istedim,” dedi.

Onun bu fısıltı halindeki sözleri Sawyer’ı tetikledi. Bu bir aşk itirafı değildi. Kahretsin, onun aşk itirafı yapmaya-cağını biliyordu.

Peki, neden öyle olduğunu hissetmişti?

Çünkü onunla ilgili duygularını kontrol etme konusunda başarılı değildi. “Ben de seni istiyorum,” dedi. Sawyer, Chloe’yi ne kadar uzun zamandır istediğini hatırlamıyordu bile.

Chloe onu aşağı çekip öptü ve Sawyer da kendisini açık etmesini engelleyen bu öpücüğün keyfini çıkardı.

“Şimdi,” dedi Chloe, dudaklarını fazla uzaklaştırmadan.

“Hayır, daha değil. Ben...”

“Sawyer,” diye inledi Chloe.

Sawyer ismini söyleyen bu dudakların sahibine ne kadar karşı koyabilirdi. Kalçalarını saran bacakların arasından içine girdi.

Sıcacık bir yuva.

Yavaş, diye hatırlattı kendine Sawyer. Chloe’nin bir sıkıntısı olup olmadığını kontrol etmek için yüzüne baktı. Ama sadece arzu ve açlık vardı. Chloe göğsünden, kollarından, uzanabildiği her yerinden onu kendisine çekiyordu. Sawyer geri çekildi ve sonra kendisini yeniden onun içine itti, daha derinlere, onu hissettikçe inledi ama tırnakları omzuna batınca duraksadı.

“Hayır, durma,” dedi, boğazının derinliklerinden gelen bir sesle. Hâlâ bir sorun yoktu. “Lütfen, durma.” Chloe bu

seksi yakarışı ile birlikte kalçasıyla daireler çizmeye başladı.

Sawyer bu sabah kumsalda üç mil koşmuştu ve fazla etkilenmemişti. Fakat şimdi Chloe'nin kollarının arasında, bedeninin içine gömülmüşken neredeyse nefessiz kalmıştı. Sawyer kollarının üzerine yükseldi, olabildiğince derine girmek için sırtını yay gibi gererken hareket etmeye başladı. Chloe bir kez daha inleyince daha fazla istediğini anladı. Ve istediğini verdi.

Chloe onun yüzünü ellerini arasına aldı ve ona gülümse-di. Bu gülümsemesine bayılıyordu. İyi hissediyordu. Yeşil gözleri dipsiz bir kuyu gibiydi ve onu nefessiz bırakıyordu.

Tamamen nefessiz. Sawyer nefes almaya çalıştı ve onun astım krizi anında neler hissettiğini anladı. Ama sonra Chloe dudaklarını onunkilere bastırdı ve ona kendi nefesini verdi. Sawyer inledi ve onun içine girip çıkmaya devam etti, daha sert ve daha hızlı. Ve sonra Chloe boşaldı, yeşil gözlerinde belli belirsiz bir şaşkınlık belirdi.

Chloe'nin içinde olmak çok güzeldi. Onu izlemek bile başını döndürüyordu. Sawyer'ın kolları titremeye başladı, sert bir iniltiyle başını eğdi, tamamen kendinden geçerken yüzünü onun boyun kıvrımına gömdü.

Yirmi Birinci Bölüm

“Ciddiye almaya değer her şey dalga geçmeye değerdir.”

CHLOE TRAEGER

Ertesi gün Chloe tek kişilik bir yoga dersi verdi. Allie durmadan konuşuyor, *Eat Me*'de yediği harika burgerlerden, içki dükkânında gördüğü yakışıklı çocuktan, buradaki postanede asla kuyruk olmamasından... Söz edip duruyordu. Buradaki insanları çok sevmiştii ve kendi şehrindeki insanları bile özlemediğini söylüyordu.

“Hiç birini mi?” diye sordu Chloe.

Allie omuz silkti.

“Onları özleyebilirsin,” dedi Chloe kibarca. “Hatta John'u bile özleyebilirsin.”

Ve tüm hafta boyunca Allie ilk kez susmuştu.

Maddie ve Jax pansiyonun garajına arabalarını park ettiklerinde, onlar kumsalda esneme hareketleri yapıyorlardı. Maddie cipten çıkmaya hazırlanırken, Jax onu tuttu, elini saçlarının arasına sokup, onu öptü.

“Onu içine çekecekmiş gibi öpüyor,” dedi Allie düşünceli bir şekilde.

“Yakında evleniyorlar. Sanırım, evlenmek üzere olan bütün çiftler böyle davranıyor,” dedi Chloe ve bunu söyler

söylemez yüzünü buruşturdu. Allie'nin neden burada olduğunu hatırlamıştı. "Üzgünüm, ben..."

"Hayır. Üzülme," dedi Allie, minderin üzerinde bir Hintli gibi oturmuş ve gözlerini okyanusa dikmişti. "Bundan sonsuza kadar kaçamam."

"Ailenle konuştuğunu biliyorum. John'u da aradın mı?" diye sordu Chloe.

"Hayır," diye yanıt verdi Allie ve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Bir hata yaptım, Chloe. Hem de büyük bir hata. Düğünden önce bir gerginlik vardı. Yapılacak çok şey vardı ve herkes her şeye burnunu sokuyordu..." Başını salladı. "Ne yaptığının ve neden yaptığının farkında değilim. Joh düğün hazırlıklarının bir parçası olmak istedi ama ben ona bunu halledebileceğimi söyledim. Bir gelinin bunu halledebilmesi gerekiyordu. Onu uzaklaştırdım. O da geriye doğru büyük bir adım atınca, çok bozuldum ve onu kendimden tamamen uzaklaştırmak istedim." Dudağını ısırdı. "Ve sonra düğün günümde kendimi yalnız hissettim. Çok yalnız. Bütün bunlara ben neden olmuştum ve bunu daha önce görememiştim." Chloe'ye döndü. "Bu yüzden kaçtım. İşler zorlaşınca küçük bir kız gibi kaçtım," dedi.

Chloe insanları uzaklaştırmak ve yalnız kalmak bölümünü çok iyi anlıyordu. Ve eğer dürüst olmak gerekirse, kaçma bölümünü de. Hayatı boyunca bu üç şeyi mükemmel bir şekilde yapmıştı. "Pişmanlığınla yüzleşmek için asla geç değildir," dedi ve Allie'ye cep telefonunu uzattı. "Ona nerede olduğunu ya da..."

Allie telefonu Chloe'nin elinden, baş döndüren bir hızla kaptı. Chloe matını katladı ve Allie'yi yalnız bırakmak için pansiyona doğru yöneldi. Chloe uzaklaşırken Allie'nin konuşmalarını duyuyordu. "Bebeğim? Benim." Allie'nin nefesinin kesildiği duyuluyordu. "John, ben çok üzgünüm

Şanslı Liman adında küçük, önemsiz bir kasabadayım. Ciddi misin? Yapar mısın? Gelir misin? Oh, John...”

Sawyer, babasının evinin kapısını çaldı cevap alamayınca da hiç şaşırmadı. Üç gündür aynı şey oluyordu. Sawyer içeri girdi ve babası için alışveriş yaptığı marketin torbalarını mutfak masasına koydu.

İçerden tuvaletin sifon sesi duyuldu, daha sonra babası suratını asarak mutfığa geldi. “Kapıyı çalman iyi oldu,” diye söylendi Sawyer’a.

“Kapıyı çaldım. Ve seslendim. Benden kaçıyor musun?” diye sordu babasına.

“Tuvaletteydim,” diye yanıt verdi babası.

“Bütün hafta seni aradım. Oluklarını onarmana yardım etmek istedim,” dedi Sawyer.

“Çocuk onardı,” dedi babası.

Pekâlâ, anladığı kadarıyla çocuğu evlat edinmişti. “Ben de...”

“Havuçtan nefret ederim,” dedi babası, torbanın içine bakarken. “Yaban mersininden de. Lanet olsun, bunlar muhallebi çocuklarına göre yiyecekler.”

“Senin için faydalı,” dedi Sawyer ona bakarak. Üzerinde yıllardır yıkanmaktan yıpranmış beyaz bir atlet ve bira göbeğinin altında duran mavi bir pantolon vardı. “Daha sağlıklı beslenmelisin.”

“Ben altmış yıldır istediğim şeyleri yedim,” dedi babası sinirlenerek.

“Evet,” dedi Sawyer. “Bu yüzden sağlık sorunların var.”

“Lanet olsun!” Babası elini havaya kaldırdı, torbalar yere indi. “Bu benim sorunum, senin değil,” dedi.

Torbalar yere kazara mı düşmüştü bilemiyordu ama Sawyer sinirlenmişti. Soğukkanlılığını kaybetmeden uyuşturucu satıcılarıyla ve çete üyeleriyle uğraşabilirdi ama babasıyla beş dakika geçirmek onu çileden çıkarıyordu. “Dinle...”

“Hayır, sen dinle,” diye söylendi babası. “Sen ne zamandan beri bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söylüyorsun?”

“Doktor sana yaşam tarzını değiştirmezsen, öleceğini söylediğinden beri!” dedi.

“Sikerim doktorunu!” diye Nolan gürledi. “O on iki yaşında piç kurusunun teki.”

“Doktor Scott benim yaşımda,” dedi Sawyer, ses tonunu yükseltmemeye çalışarak. “Okula onunla birlikte gittik.” Hatta lise öğretmenlerini çıldırttıkları için defalarca hafta sonu eve çıkmama cezası almışlardı.

“Yani ikinizi işe yaramaz iki arkadaş olduğunuzu mu söylüyorsun?” diye yapıştırdı Nolan.

“Her neyse, Josh artık bir doktor. Hem de iyi bir doktor,” dedi Sawyer. “Lanet olsun, Baba! Onu geçmişi yüzünden yargılayamazsın.” Sonra alaycı bir şekilde güldü. “Ben ne diyorum? Elbette onu geçmişi yüzünden yargılayabilirsin. Bunu bana da yapıyorsun.”

Nolan parmağıyla kapıyı gösterdi. “Defol,” diye bağırdı.

“Memnuniyetle,” diye yanıt verdi Sawyer ve kapıya doğru yürüdü. “O ayak işlerine bakan oğluna söyle, sundurmasının ampülü patlamış.”

Yorgunluğuna rağmen Chloe güneş odasının içinde mutlu bir şekilde dans etti. Hayır, düzeltmen gerek. Güneş odası değil –Şanslı Liman Günlük Spa Merkezi.

Gerçi tam olarak bir spa merkez değildi. Ama en azından uzun bir hafta sonu tatili yaptıktan sonra iki saat önce ayrılan sekiz kız kardeşe, yeterli hizmeti verebilecek kadar tamamlanmıştı.

Bir hafta önce Jax soyunma odasını bitirmiş, geri kalan boyaları tamamlamıştı, sipariş edilmiş olan pedikür ve masaj koltuklarıyla, havlular ve bornozlar da zamanında gelmişti.

Tam hizmet vermek için daha yapılması gereken işler vardı ama Chloe burayı şimdiden kullanıma açmıştı.

Chloe sırtarak kendi etrafında döndü ve kendisini pofuduk bir koltuğun üstüne bıraktı. Önemli olan hafta sonunda büyük bir başarı sağlamış olmasıydı. Üstelik çok da eğlenceli geçmişti. Tara'nın yaptığı yemeklerle ve Maddie'nin klasik filmler gecesi gibi etkinlikleriyle bu, kızkardeşlerin ortak bir başarısı olmuştu. Chloe yoga derslerini yanında yüz maskesi, çamur banyosu ve masaj hizmetleri vermişti.

Konuk kız kardeşlerden her biri değişik hizmetlerden faydalanmış, yakınları ve arkadaşları için hediye olarak rezervasyonlar yaptırmıştı.

Chloe çok keyifli bir hafta sonu geçirmişti ve bundan daha fazlasını yapmak istiyordu. San Diego'dan gelen teklife rağmen kendisini buraya, Şanslı Liman'a ve kız kardeşlerine bağlı hissediyordu.

Chloe'nin kalbi bu listeye Sawyer'ı da eklemek istiyordu, o ateşli, eğlenceli ve büyüleyici biriydi –ama daha fazlasını istediğine dair bir belirti göstermiyordu.

Sen gösteriyorsun sanki...

Koltukta arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı. Saat akşamın dokuzuydu ve yapayalnızdı. Keyifli bir şekilde ayaklarını uzattı ve gözlerini kapadı.

“Aaa, şuna da bakın, pestili çıkmış. İnsanlardan para kazanmak zor iş olmalı,” diye bir ses duydu.

Tara’nın yumuşak, neşeli, Güneyli aksanını duyan Chloe gözlerini açtı ve kapının önünde duran kız kardeşlerini gördü. “İkinizin de çıktığını sanıyordum,” dedi.

“Henüz değil, tatlım,” diye yanıt verdi. Tara’nın bir elinde bir şişe şarap, diğer elindeyse üç kadeh vardı. Tara onları, Chloe’nin yeni temizlediği tezgâhın üstüne koydu ve kendisini spa koltuğuna atıp, uzun bacaklarını uzattı. Her zamanki gibi yine topuklularını giymişti. Onları ayaklarından attı ve parmaklarını oynattı. “Aman tanrım, bunu saatler önce yapmalıydım,” dedi ve düşünceli bir şekilde orada duran ojeleri incelemeye başladı.

Maddie de oturdu. “Uzun bir hafta sonuydu,” dedi ve Chloe’ye gülümsedi. “Hafta sonu getirisini hesaplarken çok eğlenceli vakit geçirdim. Banka hesabımızı çok mutlu ettin, Chloe.”

Chloe onlara sormak istedi. *Peki, ya siz, siz mutlu oldunuz mu?* Ama sormadı. Cevaptan korkuyordu. “Önümüzdeki hafta sonu için altı kız için rezervasyon aldım. Hafta sonları kızların toplandığı bir yer olarak bilinecek gibi görünüyoruz,” dedi.

“Daha kötü şekilde tanınmak var,” dedi Maddie, Chloe’nin elini tuttu. “Dikkat duygusallaşma alarmı.”

“Ne? Hayır, ben...”

Ama Chloe’nin bitirmesine fırsat vermeden Maddie ona sarıldı. “Onu sevdiğini söyle, Mad,” dedi Tara. “Böylece tüyleri diken diken olsun.”

Chloe gülerek kaçamaya çalıştı ama Maddie onu daha çok sıktı. “Seni seviyorum,” dedi.

Chloe parmağını ağzına soktu sonrasında da ıslanmış parmağını Maddie’nin kulağına soktu.

“İğğğğ,” diye diye bağırarak Maddie gülmekten yere yuvarlandı.

“İyi taktik,” dedi Tara sakın bir şekilde.

Chloe ellerini birbirine sürterek Maddie’ye eğildi. “İkinci raunda var mısınız?” diye sordu.

Maddie yerde yuvarlandı ve kollarıyla kulaklarını sakladı. “Hayır. Asla. Çok yorgunum,” dedi. Maddie sürünerek spa koltuğuna gitti, kendisini yukarı çekti ve Tara’nın yanına yerleşti. O da ojeleri inceledi ve süt mavisini aldı. Sonra ateş kırmızısını aldı. Chloe’ye bakıp, gümüş rengini ve sonra da siyahı aldı. “Pencereleri açar mısınız, Chloe? Dışarısı soğuk değil ve bunu yapmam için temiz havaya ihtiyacın olacak,” dedi.

Chloe verilen görevi yerine getirdi.

“Şimdi otur,” dedi Maddie.

Çok yorgun olduğu için Chloe bunu memnuniyetle yaptı.

Maddie, Chloe’nin ayaklarını kucağına çekti. “Güzel parmaklar. Annemin ayaklarını almışsın. Benimkiler kısa ve dolgun, babamınkiler gibi,” dedi. Chloe’nin başparmağını ve ayağının diğer parmaklarını da gümüş rengine boyadı. Diğer ayağının tüm parmaklarını da siyaha.

“Gümüş ve siyah?” diye sordu Tara, neşeyle. “Farklı. Ona uyuyor.”

“Evet, ben de öyle düşündüm. Bu arada sana da kırmızı süreceğim,” dedi Maddie ve Tara’nın ayaklarına döndü. “Senin de ayakların güzelmiş, kaltak. Şarapları koy, Tara.”

Tara kaşını kaldırarak Chloe’ye baktı, “Şu bizim fareye de bak hele,” demesine rağmen Tara, söyleneni yaptı ve kadehleri doldurarak Chloe ve Maddie’ye verdi. Sonra kendisine de bir kadeh aldı ve havaya kaldırdı. “Zor ama güzel olan sonuca içelim.”

Tara ve Maddie şarapları kafaya dikip bitirdiler. Chloe onları izlerken içine beklenmedik bir sıcaklık yayıldı. Kısa sürede çok şey değişmişti. Tara ve Maddie, Ford ve Jax, spa merkezi ve elbette kendisinde şimdiye kadar herkesten daha fazla kalıcı bir iz bırakan Sawyer. İlişkilerinin sonunun nereye varacağını bilmiyordu ama birgün kendisinden bıkaacağını düşünmek fena halde canını yakıyordu, bu yüzden kız kardeşlerini düşünmeye devam etmeye karar verdi. Onlar her zaman yanında olacaklardı. Bunu biliyordu. Bu bir gerçektir. Onlar, özgürce geçirdiği hayatına attığı demir gibiydi.

Chloe ağzını bile sürmediği kadehini kenara koydu. Bu akşam ayık olmak istiyordu. Çünkü gecenin ilerleyen saatlerinde Sawyer'ın evine gitmeyi düşünüyordu. Yoğunluğu nedeniyle onun yatağında ve kollarında olmayalı altı gün geçmişti. Komikti, çünkü bir yıl boyunca seks yapmamıştı ve şimdi altı gün ona uzun geliyordu. Yoksa bunun nedeni Sawyer'ın kendisini özlemiş olması mıydı?

“Buna gerçekten inanamıyorum,” dedi Maddie.

“Neye?” diye sordu Chloe merakla.

Maddie kendi ayak tırnaklarını süt mavisine boyamaya başladı. “Ne kadar yol aldığımıza inanamıyorum,” dedi.

Neyse. İyi. Söz konusu Chloe'nin seks hayatı değildi.

Tara başıyla onayladı. “Farkında mısınız? Herbirimiz buraya birer parçamızı koyduk,” dedi.

Chloe parlak ayak tırnaklarına baktı. “Öyle mi?” diye sordu. “Yoksa bu pansiyon hepimize ihtiyacımız olan şeyleri mi verdi?” Kimse konuşmayınca, kız kardeşlerine baktı. Kardeşleri ona gözleri dolu bakıyordu.

“Oh, Tanrım,” dedi Chloe ve birer mendil kapıp onlara uzattı. “Yemin ederim eğer ikinizden biri ağlarsa ıslak parmağımı kulağına sokarım. Ciddiyim.”

“Benim daha iyi bir fikrim var,” diyen Maddie ayağa kalktı. “Buradaki ilk gecemizi Charlie Brown Noel Ağacını süsleyerek geçirmiştii. Hatırladınız mı?”

“Unutmak ne mümkün,” dedi Tara. “Chloe yüzlerimize ve saçlarımıza yeşil bir maske yapmıştı, hatırlıyor musunuz?”

“Hey,” dedi Chloe kendini savunmak için. “Ama cildinize iyi gelmişti değil mi?”

“İzninizle,” diye seslendi Maddie, dikkatlerini çekmek için tırnağıyla kadehine vurdu ve sonra da boğazını temizledi. “Size buradaki maceralarımızı hatırlatmaya çalışıyorum, onun için dikkatle dinleyin. Ve bir yere varmak istiyorum.”

“Yakında varır mısınız?” diye sordu Chloe.

“Burayı bir pansiyona dönüştürmeye karar verdiğimiz günü hatırlıyor musunuz?” diye sordu Maddie. “Biz...”

“Biz mi?” diye lafa karıştı Tara, gülerek. “Eğer geçmişini hatırlıyorsak, gerçekten neler olduğunu hatırlayalım, değil mi? *Biz* hiçbir şeye karar vermedik, Maddie. Siz ikiniz beni bu pansiyon işine zorla soktunuz, özellikle de şeflik kısmına. Üstelik bunu Ford’u gözümün önünde sallayarak yaptınız.”

“Ve bu da berbat bir şekilde sonuçlandı, öyle mi?” diye karşılık verdi kuru bir sesle. “Ve dur tahmin edeyim –kendi kendinin patronu olmaktan nefret ediyorsun. Sabahları bize emir yağdırmaktan nefret ediyorsun. Bunu mu söylüyorsun?”

Tara güldü. “Hayır, işin o tarafına bayılıyorum. Hem de çok,” dedi.

“Alo,” dedi Maddie otoriter bir tonda. “Burada ben konuşuyorum!” Daha etkili olması için biraz duraksadı ama Chloe ve Tara gözlerini devirince iç geçirdi. “Anlamıyor

musunuz? Bir şeyler yapmamız gerek. Bu kilometre taşını kutlamalıyız.”

“Noel Ağacı süslemek için çok erken,” dedi Chloe.

Maddie ellerini birbirine vurdu. “Yeni bir şey yapalım! Eşsiz bir şey. Seni kutlamak için,” dedi. “Spa olayını kutlamak için.” Düşünürken yüzünü buruşturdu sonra sıırttı ama sonra suratı asıldı. “Kafamda bir şey vardı. Ama unuttum.”

Chloe güldü. “Kolay sarhoşluk kalıtsal olmalı,” dedi.

“Evet,” dedi Maddie kahkahayla. “Yarım kadeh şarapla sarhoş oluyorum. Dur, sanırım hatırlıyorum galiba.”

“Eyvah,” dedi Chloe, Tara’ya. “Mantıksız bir şey çıkacak, hissediyorum.”

“Eğer mantıksızlığını fark edecek biri varsa o da sen olursun, Chloe,” dedi.

“Sen de şunu fark et,” dedi Chloe ve bir el işareti yaptı.

“Bu kilometre taşını bir dönüm olarak kutlamalıyız,” diye ısrar etti Maddie.

“Çamur banyolarına gidebiliriz,” dedi Chloe, itiraz edip, onu çılgınlıkla suçlayacaklarını biliyordu. Ve böylece o da Sawyer’ın üstüne atlayabilecekti.

“Bu şahane bir fikir!” dedi Maddie ve ayağa kalkıp onları ellerinden yakaladı. “Çamur banyolarına gidiyoruz!”

“Dur! Ne?” dedi Chloe şaşkınlıkla.

“Harika bir fikir,” dedi Maddie, ikisini çekiştirirken.

Chloe yerinden kıpırdamadı. “Dur bakalım,” dedi.

“Neden?” diye sordu Maddie.

“Birincisi, sarhoşsun. İkincisi, ben tamamen dalga geçiyordum,” diye yanıt verdi Chloe.

“Bunun bana *mükemmel* olmayacağını söyle,” dedi Maddie ve kendi ellerini birleştirip yerinde sıçramaya başladı. “Oh, hadi ama! Bunu benim için yapın... Ben de sizden düğün hediye partisinde hediye istemem!”

“Ama dışarısı çok karanlık,” dedi Tara.

“Aslında,” dedi Chloe, “dolunay var.” Elini ağzına koydu ama geç kalmıştı. *Kahretsin*, Dolunayın altında Sawyer’ın çıplak bedeniyle yapmak istediği şeyler vardı.

“Evet,” dedi Maddie, Tara’ya. “Dolunay var, seni ödle.”

“Biliyor musun?” dedi Chloe başını sallayarak, “bence kötü bir fikir.”

“Bunu sen önerdin, süper zeka,” diye hatırlatma yaptı Tara.

“Evet ama ben dalga geçiyordum,” dedi. Ama Maddie’nin gözlerindeki hayal kırıklığı Chloe’nin içine işlemişti. “Tamam, yapma şunu. Öyle bakma bana.”

“Ben, senin tarzında bir şey yapmak hoşuna gider diye düşünmüştüm,” dedi Maddie. “Ne de olsa bu spa senin beğim.”

“Evet ve bundan çok memnunum,” dedi Chloe. Birkaç hafta önce olsaydı, saatin geç olduğunu ya da bu karanlıkta üçünün çamur banyolarına girmelerinin, pek güvenli olmayacağını düşünmeden kapıdan ilk çıkan, Chloe olurdu. Önce Tara’ya, sonra da Maddie’ye baktı. “Tamam.

Neden olmasın?” dedi.

“Yaşasın!” dedi Maddie. O sırada şarabını bitirdi ve bir şişe daha kaptı. Kardeşlerini pansiyondan sürükleyerek dışarı çıkarıp arabanın yanına getirdi. Anahtarı içlerindeki en ayık olan Chloe’ye verdi.

Chloe bir an düşündü, sonra yeniden içeri girip, çamur banyosuna ilk gittiğinde yanına keşke alsaydım dediği her şeyi aldı; havlular, üç spa bornozu, yıkanmak için de üç galon su aldı. Geri döndüğünde, yetişkin olduğunu düşünüp gülerken -*bu ne korkunç bir şeydi?*- Tara’yı dışarıda beklerken buldu.

“O bana gerçekten ödlek mi dedi?” diye sordu Tara, Çin’den bile duyulabilecek bir fısıltıyla.

“Ona düğün hediye partisinde hediye mi verecektik?” diye sordu, malzemeleri bagaja koyarken. “Çünkü ben hediye olarak partiyi organize ettiğimizi sanıyordum.”

Patikanın başına geldiklerinde saat on biri geçiyordu ve Chloe elinde fenerle kız kardeşlerine yol gösteren bir çoban gibi hissediyordu kendini.

Çamur banyolarında geldiklerinde artık görme sorunu yaşamıyorlardı. Dolunay çimenliği mavi ışığıyla aydınlatıyordu. Çamur banyolarının buharı yükseliyordu ve o sırada Chloe ürperdi. “Bilemiyorum...”

“Ve sen de kendine çılgın diyorsun,” diye azarladı onu Maddie. Ardından leopar desenli iç çamaşırlarını çıkardı. “Bence lakaplarımızı değiş tokuş etmeliyiz. Sen fare ol. Ben de çılgın kız, çok teşekkürler!” Bunu söyler söylemez ayak parmağını çamurun içine soktu ve elindeki şarabı kraliyet ailesinden biriymiş gibi tutarak beline kadar çamurun içine girdi. “Ilık,” dedi.

“Ne zamandan beri leopar desenli don giyiyorsun?” diye sordu Chloe.

Maddie’nin yüzü kızarmıştı ve ay ışığı altında parlıyordu. “Onlar Jax’in hediyesi. Hava ne güzel değil mi? Ortalık gümüş rengini almış ve çok gizemli. Neredeyse orman perilerini bile görebileceğiz,” dedi.

“Tamam, başka şarap yok sana,” dedi Tara. Çamura baktı ve iç geçirdi. “Aklımı kaçırmış olmalıyım.” Ve Maddie’nin yaptığı gibi soyundu. Elbette Tara kıyafetlerini bir dalın üzerine özenle asmayı tercih etti. İç çamaşırları leopar desenli değildi ama her yerinden kalite akan pastel krem renkli ve dantelli bir takımdı.

Chloe ellerini kalçalarına koyup onlara baktı. “Kayıtla-

ra geçsin diye söylüyorum, ben kendime asla çılgın demedim,” dedi.

“Hadi, fare, buraya gel,” diye seslendi Maddie.

“Ne de sana fare,” dedi Chloe. En azından yüzüne söylememiştii. Chloe ayakkabılarını fırlatıp attı. “Gerçi ben-
ce sana kraliçe arı demeliyiz –aah. Lanet olsun, çok so-
ğuk!”

“Çamura girince ısınırsın,” dedi Maddie, Tara’nın elin-
den şişeyi kapıp koca bir yudum aldıktan sonra geri verdi.

Chloe, kıvrılarak kotundan kurtuldu ve küloduyla eşof-
manı soymak için biraz duraksadı. Sutyen takmamıştı.

Tara tavuk sesleri çıkarmaya başladı.

Chloe gözlerini devirdi ve üzerindeki çıkardı. Çenesi-
ne kadar çamurun içine girdiğinde Tara ona sıırıttı. “Meme
halkanı çıkarmışsın,” dedi.

“Geçen sene,” dedi Chloe, Tara’dan şişeyi tekrar alan
Maddie’ye bakarken.

“Gerçekten mi?” diye sordu Tara. “Neden?”

“Bilmiyorum. Sutyenime takılıyordu,” diye yanıtladı.
Doğruydu ama daha fazlası vardı. Chloe diğer in-
sanlardan bu kadar da farklı olmamaya karar vermişti.
Bu kararı üç kız kardeş biraraya gelip pansiyonu, yeni-
lemeye başladıkları zaman almıştı. Bu yenileme süre-
cinde çok kötü bir yangın çıkmış ve her şeye yeniden
başlamak zorunda kalmışlardı. Yangın pansiyona büyük
zarar vermişti ama her nasılsa onlar ayakta kalmayı ba-
şarmışlardı. O gece duman yüzünden astım krizi geçir-
diği zaman, her iki kardeşi yanında kaldığında kararını
vermişti.

Üstündekilerden başka hiçbir şeyi kalmamış, yangında
her şeyini kaybetmişti ama Chloe buna aldırmamıştı çün-
kü kız kardeşleri yanındaydı ve onları seviyordu. “Seviyo-

rum,” dedi kendi kendine. Başıyla onaylayarak. “Gerçekten seviyorum.”

“Perilerle mi konuşuyorsun?” diye sordu Maddie şaşkınlık içinde.

Tara şarap şişesini elinden aldı. “Sus, tatlım. Sanırım *Bayan Çılgın*’a görünüyorlar. Onları başbaşa bırakalım,” dedi.

Chloe onlara baktı. Tara, çamurdan en iyi şekilde faydalanmak için çenesine kadar çamurun içine girmişti. Maddie yüzüne de çamur sürmüştü ve zebra gibi görünüyordu. Chloe kalbinde hissettiği sıcaklıkla gülümsedi. “Hadi, bize içelim,” dedi.

“Bize,” dedi Maddie ve bir yudum daha aldı.

Sawyer’a gece yarısında orman birliğinden bir telefon geldi. Arayan Matt’ti ve Yellow Ridge patikasında ışık kıpırtılarına dair ihbar olduğunu bildiriyordu. Matt, kasabadan bir saat uzaklıktaki Mt. June’daydı ve çağrıya gitmesi mümkün değildi. “Seni aradım,” dedi, “çünkü ihbarı yapan kişi yolda gördüğü taşıtı, parlak siyah bir kamyonet olarak tarif etmiş ve bana sanki Todd’un kamyoneti olabilirmiş gibi geldi. Onu takip ettiğinizi biliyorum. Başka bir orman korucusunu arayabilirim ama oraya varması sabahı bulur ve biliyorsun yangın mevsiminde olduğumuz için o yollar normalde taşıt trafiğine kapalı,” dedi.

“Ben giderim,” dedi Sawyer, kamyonetine binmişti bile. Eğer ihbar edilen kişi Todd ise bağlantısıyla buluşmuş olmalıydı. İşte bekledikleri an buydu. Bu iş sonuçlanana kadar DEA için, yedi gün yirmi dört saat göreve hazır beklemekteydi uzun zamandır ve işin ucu öyle ya da böyle

Todd'a çıkıyordu. Yirmi dakika sonra, çamur banyolarına giden patikanın başında el fenerini ihbar edilen araca tutuyordu hayretle.

Maddie'nin aracı. Lanet olsun, onun burada ne işi vardı? El fenerini tutunca yolcu koltuğunun üzerinde bir çanta gördü. Bunun Tara'nın çantası olabileceğini düşündü. Arka koltukta da bir telefon vardı. Bunun Chloe'nin iPhone'u olduğundan emindi bu da aramalarına neden cevap vermediğini açıklıyordu. "Bunların üçü burada ne yapıyor?" diye mırıldandı.

Hiç kuşkusuz kız kardeşlerin onu şaşkına çevirecek bir açıklamaları olmalıydı. Chloe onun şimdiye kadar tanıdığı en fevri insan olabilirdi ama aynı zamanda çok da zekiydi. Yaptığı her şeyin bir nedeni vardı. Gerçi bu neden bazen dünyayı altüst edecek bir şey olabiliyordu. Peki ama Maddie ve Tara? Onlar Chloe'nin peşinden buralara gelecek tipler değildi ki.

Lanet olsun, sonbahar mevsimiydi. Ayılar kışlık yiyecekleri için ava çıkardı. Çakallar da öyle. Üstelik bu uzun sezonda orman birliği ve kendi bölümünün ortak çabalarına rağmen buralarda, yasa dışı kamp kurmalar ve avlanmalar oluyordu.

Onlar yetişkin kadınlardı ve başlarının çaresine bakabilirlerdi. Onun işi Todd'du. Eğer o buradaysa, niyeti kötüydü ama arka koltukta iPhone'u gördüğünde işinin çelişkilerini daha önce hiç bu kadar yoğun hissetmemişti.

Kahretsin.

Patıkaya ve önündeki orman birliği tarafından asılmış olan tabeleya baktı.

PATİKA AKŞAMLARI KAPALIDIR

Sawyer lanet okuyarak patikada ilerlemeye başladı. Çatallara ayrılan patikada yolunu buldu, yirmi beş dakika sonra açık alana geldi ve şaşkınlıkla olduğu yerde durdu. Ay ışığının altında çamur banyosunun içinden çıkan üç kafa gördü.

“Hey,” dedi kız kardeşlere, ellerini kalçalarına koyarak, “bu gördüklerim *Şaşkın Komedi Üçlüsü* olabilir mi?”

Üçü de sırtıttı. Sawyer çok uzun zaman önce şaşkınlık, bela, tehlike karşısında, yüz ifadesini saklamayı öğrenmişti. Bu yüzden Ford ve Jax’le ne zaman poker oynasa onlara, hiç fırsat vermiyordu. Ama bu gördüğü karşısında ifadesini gizlemek için ciddi çaba harcaması gerekli oldu.

Kız kardeşlerin en uzun boylu olanı gözlerini kıstı ve Güneyli aksanıyla konuştu. “*Şaşkın Komedi Üçlüsü* yerine *Sex and the City* daha uygun olurdu,” dedi.

Diğeri neşeyle bir çığlık attı. “Oh! Ben Carrie olmak isterim! Her zaman Carrie olmak istemişimdir!” dedi.

En minyon olanıysa dikkatle Sawyer’a bakıyordu. “Bence o da bize katılmalı,” dedi, sesi melek gibi görünse de sesi tam bir şeytan gibi çıkıyordu. “Bazen külot giymiyor.”

Altı göz de Sawyer’ın bacak arasına dikildi.

Kahretsin. Sawyer bacak arasını elleriyle kapatmamak için kendisini zor tuttu.

“Hadi, gel, şerif,” dedi minyon fingerdek. “Isırmayız seni.”

“Sarhoşsunuz,” dedi. Harika. Kamuya açık alanda sarhoş ve çıplak olmaktan ayrıca kapalı bir patikaya izinsiz girmekten onları, tutuklayabilirdi ama bunu keşke yapabilseydi. Facebook ona ihtiyaç duyarken, Lucille nerelerdeydi? Telefonunu çıkardı.

Tara’nın nefesi kesildi. “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Lucille için resim çekeceğim. Şu gizemli *Yakışıklı Ço-*

cuk'tan bile daha fazla sükse yapacaksınız,” dedi.

Maddie ve Tara çığlık atarak ona arkalarını döndüler.

Chloe hiç yerinden kıınıldamadan onu izlemeyi sürdürdü. “Bunu yapamazsın,” dedi.

“Yapmalıyım,” dedi Sawyer.

“Hadi çamura gel,” dedi Chloe.

“Bunu asla yapmam,” dedi tekrardan Sawyer. Chloe eğer orada yalnız olsaydı, baştan çıkarılabilirdi. Ne yazık. O hayatına girmeden önce bırak bunu düşünmeyi fikri bile onu ürkütürdü.

Ajan Morris'i aramak için tuşa bastı ama hemen hatırladı –burada çekmiyordu. “Pekâlâ, herkes dışarı,” dedi. Sawyer eliyle önce, Chloe'nin yüzüne çamurdan şekiller yapan Maddie'yi gösterdi, içlerinde en sarhoş o görünüyordu. Maddie çamurdan çıkmadı. Hiçbiri çıkmadı. Tara boyundaki saçları tepesine toplarken, pürüzsüz teni ay ışığı altında parlıyor, Yunan tanrıçalarını andırıyordu. Maddie, Chloe ile işini bitirdikten sonra, kendi kendine bir şarkı mırıldanıp çamurun içinde dans etmeye başladı. Çamurun içinde dansını devam ettirmeye niyetli Maddie'yi, Chloe durdurdu. “Heey, gel bakalım Pocahantas,” dedi, kız kardeşini kolundan çektiştirirken. Beline kadar dışarı çıkmıştı ve sutyen takmamıştı, Sawyer güçlkle yutkundu. “Chloe...”

Chloe ona masumca gülümsedi ve kız kardeşlerini çamurdan çıkardı. Kendi havlusuna sarınmadan önce kız kardeşlerini sardı.

Sawyer arkasını onlara dönmüş gökyüzündeki yıldızlara bakıyordu. Başka şeyler düşünmeye çalışsa da çamur içindeki üç güzel kadının, birbirlerini yıkadığını hayal etmekten kendini alamıyordu.

Chloe temizlenip, sırtarak onun yanına geldiğinde Sawyer ter içindeydi. “Artık bakabilirsin,” diye fısıldadı.

Hepsi giyinmişlerdi, şükürler olsun. Böylelikle Ford ve Jax'ın ay ışığı altında ışıldayan sevgilerinin çıplak görüntülerini gözünden silebilirdi.

Ama Chloe'ninkini silmesine gerek yoktu.

Hep birlikte patikadan aşağı doğru yürümeleri ve Mad-die'nin arabasına ulaşmaları yirmi dakikalarını aldı. Sonra da onları yol boyunca kamyonetiyle izledi ve Chloe, Mad-die'nin arabasını park yerine çekince, Sawyer kamyonetinden indi.

Sürücü kapısına doğru gittiğinde Chloe camı indirdi ve “Bizi kontrole geldiğin için teşekkürler,” dedi.

Sawyer'ın cep telefonu titredi ve mesaj geldiğini gördü. Olduğu yerden telsizin onu çağırdığını duyabiliyordu. *Kahretsin.* Telefonundaki ilk mesajı dinledi ve bir anda kanı dondu.

“Sawyer?” dedi Chloe, artık gülümsemedi. “İyi misin?”

Sawyer elini kaldırıp, dinlemeye devam etti. Merkezden ona ulaşmaya çalışmışlardı. Ajan Morris ona ulaşmaya çalışmıştı. Herkes ona ulaşmaya çalışmıştı. Ulaşılamadığı kırk beş dakika içinde kıyamet kopmuştu. DEA harekete geçemedi bir uyuşturucu pazarlığı olmuştu. Her şeyi gördüğünü söyleyen bir tanık vardı ama yetkililer oraya varana kadar herkes dağılmıştı.

Ve olay sadece birkaç mil ötede olmuştu.

DEA, bu gece Todd'un evine gittiklerinde, neler olup bittiğini anlayamadıkları gibi Todd'u da ellerinden kaçırmışlardı.

Hiç kuşkusuz, Sawyer uyuşturucu kaynağını sorgulamak ve ona bir anlaşma teklifiyle Todd'a gittiği için, Todd son pazarlığını da yapıp, pııyı pırtıyı toplayıp ortadan kaybolmuştu.

“Sawyer?” diye sordu endişeyle konuştu Chloe.

“Gitmem gerek,” dedi. Sawyer kamyonetine doğru giderken sinirden titriyordu. Motoru çalıştırırken kendisine sinirlenip, telefonu yan koltuğa fırlattı ve park yerinden ayrıldı. DEA’nın Şanslı Liman’da görevlendirdiği tek polis oydu ve cep telefonunun çekmediği bir yerden gereğinden fazla kalmakla, aptallık etmişti ama her zaman olduğu gibi Chloe’nin yanında olması, aklını başından alıyordu.

Bu Chloe’nin suçu değildi. Bu tamamen onun suçuydu ve onun için her şey demek olan işine mal olabilirdi.

Yirmi İkinci Bölüm

“Kadınlar yaşlarını söylemekten hoşlanmazlar; erkekler de oldukları yaşta gibi davranmaktan hoşlanmazlar.”

CHLOE TRAEGER

Chloe Sawyer’ın kamyonetinin ardından baktı, Maddie’nin arabasının farı onun arkasından kalkan tozlara vuruyordu.

“Bu da neyin nesiydi böyle?” diye sordu Maddie. Saçlarına bir havlu sarılmış halde arkada oturuyordu. Artık sesi sarhoş gibi gelmiyordu. “Çok sinirli görünüyordu.”

“Daha önce bu kadar sinirli değildi,” dedi Tara ön koltuktan.

Chloe tozlar yere çöktüğünde motoru durdurdu ve olanları düşündü. “Bizimle ilgili değil,” dedi. “Sanırım mesajlarıyla ilgili. Bir şey olmuş olmalı.”

“Umarım, her şey yolundadır,” dedi Maddie. “Bizim yüzümüzden bir başkasına yardım edemediyse kendimden nefret ederim.”

Chloe de böyle bir durumda kendinden nefret ederdi. Daha önce Sawyer’ın hiç böyle tepki verdiğini görmemişti. Bu Sawyer’ın tarzı değildi. İşler kötü gittiğinde genellikle sakinliğini ve sessizliğini korurdu. Kaya gibi sertti. Çok kötü bir şey olmuş olmalıydı. Aklına babası geldi ama se-

naryoya uygun değildi. Kalp krizi geçirmiş olsa, Sawyer sinirlenmek yerine endişelenirdi.

“Bizi çamur banyosunda gördüğünde çok şaşırdı,” dedi Maddie. “Ne görmeyi umuyordu bilemiyorum ama bizi çamur içinde görmenin olmadığına garanti veririm.”

Chloe, patikanın sonuna gelip, onları bulduğunda Sawyer’ın yüzündeki ifadeyi düşündü. Tedirgindi ama sonra onlar olduğunu görünce rahatlamıştı. Sonra doğruca ona bakmış ve duygularını saklamaya bile gerek görmemişti.

Bunu hatırlayınca boğazında bir yumru oluştu. Jax ve Ford onu uzun zamandır tanıyordu ama duygularını onlardan bile saklıyordu. Duygularını, zaaflarını...

Ama Chloe’den saklamıyordu.

Onu olduğu gibi görmesine izin veriyordu. Chloe bunu fark etti. Ve bu Sawyer’dan Chloe’ye bir hediye gibiydi.

Daha önce kendisine böyle bir hediye sunulmamıştı. Tara’yı ve hâlâ yalpalayan Maddie’yi pansiyona bırakırken Chloe, bunu düşünüyordu. Kimse arabayı bu gece yıkamayacağı teklif bile etmedi. Jax ve Ford kadınlarını almak üzere pansiyona gelmişlerdi.

Chloe kendi kulübesine gitti. Yapayalnız içeri girdiğinde kafası hâlâ karışık haldeydi. Banyonun kapısında soyundu ve karite yağından, kendi yaptığı bir şişe vücut şampuanının, neredeyse tamamını kullanarak yıkandı. Ve sonra yatağının yumuşacık çarşafı içine çırılçırp lak girdi. Uyumaya çalışırken kulübeden gelen gıcırtiları dinledi. Birkaç ay önce Lance ile birlikte bu seslerin yalnız kalan bir hayalatten geldiğine dair espriler yapmışlardı.

Chloe yalnızlığın nasıl bir şey olduğunu iyi biliyordu.

Ama hayır. “Hayat güzel,” dedi kendine. Kız kardeşleriyle uyum içindeydi. Pansiyonda iyi şeyler oluyordu. Geçmiş geçmişte kalmıştı ve şimdiki zaman da aslında yolunda gidiyordu.

Chloe’nin aklındaki tek soru işareti geleceğiydi. Göremediği ya da tam olarak hayal edemediği geleceğiydi. Sırtüstü döndü. Chloe şimdiye kadar geleceğini pek düşünmemişti, peki şimdi niye endişelenmeye başlamıştı?

Cevap oldukça basitti aslında.

Chloe ilk kez kendini bu kadar mutlu hissediyordu. Ve bu duygunun uzun süre devam etmesini istiyordu. Gerçi Chloe deneyimlerinden dolayı, hiçbir şeyin sonsuza dek sürmediğini görmüştü.

Chloe’nin uykusu gelmedi. Sadece endişeleri arttı. Sawyer’ı arayıp aramamayı çok düşündü çünkü bu akşam neler olduğuyla ilgili içinde kötü bir his vardı. Chloe onu önemli bir işin ortasında bölmek de istemedi.

Ama öte yandan, Sawyer evine gitmiş olabilir ve onun uyuduğunu düşündüğü için aramıyor olabilir.

Tamam işte. Evine gidip, kamyonetinin orada olup olmadığını bakacaktı. Chloe neler olduğunu ondan dinleyebilirdi.

Chloe yirmi dakika sonra Sawyer’ın park yerine geldiğinde, kamyoneti görünce rahatladı. Vespa’sını onun yanına park etti ve merdivenleri çıkıp hafifçe kapıya vurdu.

Sawyer kapıyı sadece kasıklarına kadar inen bir pantolon ve testosteron saçan bir tavırla açtı. Bunca zamandır ilk kez onu gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu ve kalbi sıkıştı. “Çok mu geç oldu?” diye sordu kibarca Chloe.

“Bu ne zaman seni durdurdu ki?” dedi Sawyer.

Bir süre ona baktı ve gitmek için arkasını döndü. “Buraya gelmemeliydim...”

“Chloe.” Sawyer iç geçirdi ve onu kolundan tutup çevirdi. “İçeri gel. Üşümüştün,” dedi.

Hayır, Chloe korkmuştu. Ondan değil, ondan asla korkmazdı ama aralarında olup bitecekler yüzünden korkmuştu.

Ya da olmayacaklar yüzünden.

Chloe karnında kelebekler uçuşurken, kapıyı kapattı ve ona yaslandı. Yüzünü okumaya çalıştı ama her zamanki gibi hiçbir şey belli etmiyordu. “Senin çamur banyolarına gittiğimiz için sinirlendiğini düşünmüyorum,” dedi. “Bu arada bu benim fikrim değildi.” Yüzünü ekşitti. “Tamam, benim fikrimdi ama ben yalnızca dalga geçiyordum sonra bu Maddie’nin çok hoşuna gitti ve birden...”

“Bunun çamur banyolarıyla ilgisi yok,” dedi Sawyer.

“Emin misin çünkü...” Chloe sözünü tamamlayamadan

“Dünya sadece senin etrafında dönmüyor, Chloe,” dedi Sawyer ve bunu söyledikten sonra yürüyüp gitti.

“Bunu biliyorum...” Ama Sawyer Chloe’yi dinlemiyordu. Gitmişti. Aklına ilk gelen kapıdan çıkıp gitmek ve her şeyi unutmaktı. Eski Chloe olsa hiç düşünmeden öyle yapardı. Ama artık zor, gerçeklerle karşılaşınca kaçıp giden Chloe olmak istemiyordu.

Chloe elini, kıpırtısı dinmeyen karnına koydu, çantasını yere bıraktı ve kendini zorlayarak Sawyer’ın peşinden gitti. İşte o zaman oturma odasına koyduğu kısa, ahşap sehpanyı ve duvara dayadığı televizyon ile müzik setini fark etti.

Sawyer burayı sıcak bir eve dönüştürmek için çok çaba harcamıştı.

Chloe onu, banyoda pencereyi açarken buldu. Duvar-

lardan birini boyamış olması onu şaşırttı. Modası geçmiş yeşil renkteki duvarları kırık beyaza boyuyordu. “Bu tona nasıl karar verdin?” diye sordu.

“İndirimdeydi,” diye yanıt verdi Sawyer.

Farklı durumda olsalardı buna gülebilirdi. “Saat iki oldu,” dedi Chloe.

“Evet,” dedi Sawyer ve ruloya uzandı.

Chloe’nin içinden kapıya koşmak, “*birlikte olmak güzeldi ama canın cehenneme*” demek geliyordu çünkü bu ilişkinin sürmeyeceğini biliyordu.

Ama korkak olmanın gereği yoktu. Chloe cesurdu. Neler olduğunu anlayamamıştı. Öğrenmesi gerekiyordu. “Şu gelen mesaj neyin nesiydi? Çırılçıplak kendilerini çamura bulayan başka kadınlar mı vardı?” diye sordu Chloe.

“Hayır,” diye yanıt verdi Sawyer. O sırada ruloyu duvara sürerek düzgün bir çizgi çekiyordu.

“Baban iyi mi?” diye sordu Chloe.

“İyi. Beni püskürtmekle meşgul ama iyi,” dedi Sawyer.

“Püskürtmek mi?” dedi Chloe.

Sawyer omzunu silkti. “Uzak durmamı ve işlerini halletmek için bir çocuk tuttuğunu söyledi. Bu, sürekli zamanında gelen, onu sinirlendirmeyen ve lanet olası fazilet örneği bir çocuk,” dedi.

“Onun adına sevindim,” dedi Chloe. “O lanet olası fazilet örneklerinden bulmak zordur.”

Sawyer ruloyu yere bıraktı. “Böyle bir çocuk yok. Kılıçından uyduruyor,” dedi.

“Belki vakit harcamanı istemiyordur ya da başını kendi dik tutmak istiyordur,” dedi Chloe.

“Başını dik tutmak mı?” dedi Sawyer sinirli bir şekilde gülerek.

“Evet, aptalca erkek gururu, bilirsin,” dedi Chloe.

“Anlamıyorsun,” dedi Sawyer sert bir şekilde. “Nasıl anlayasın ki? Ben sana eskiden nasıl biri olduğumu bile söylemedim.”

“Pek örnek bir evlat olamamışsın,” dedi. “Hangimiz olduk ki?”

“Bilmiyorsun,” dedi Sawyer üstüne basa basa.

“Ben şu anda senin kim olduğunu biliyorum,” dedi. “Önemli olan da bu. Sen vefalı, güçlü, ilgili...”

Sawyer alaycı bir şekilde gülerek boyasına geri döndü. Bu konuyu bitirmiş oldukları belliydi. Şok. Duvarların üzerinde ruloyla gidip gelirken onun sırtındaki ve omuzlarındaki kaslarının hareketini izledi. “Başka rulon var mı?” diye sordu Chloe.

“Hayır,” diye yanıt verdi Sawyer.

Chloe kendisini onunla duvar arasına sıkıştırdı. “Merhaba. Benim adım Chloe belki farkında değilsin ama biz arkadaşız. Çıplaklık arkadaşınız belki ama yine de arkadaşız. Ve arkadaşlar paylaşırlar. Eğer seni bu gece bu kadar sinirlendiren baban değilse, kimdi?” diye sordu.

Sawyer onun gözlerine baktı. “Biz öylesine takılan çıplaklık arkadaşız değiliz,” dedi.

Bu sözcüklerin yarattığı duygu patlamasını bastırmak için elinden geleni yaptı. “O zaman konuş benimle,” dedi Chloe.

Chloe omuzlarını huzursuzca oynattı, yorgunluğunu iliklerine kadar hissediyor gibiydi. “Eğer bana kızgınsan,” diye mırıldandı, “neden olduğunu bilmeye hakkım olduğunu sanıyorum.”

Sawyer, Chloe’nin başının üzerindeki ıslak duvara baktı. “Sana kızgın değilim,” diye yanıt verdi.

“O zaman kime kızgınsın?” diye sordu Chloe.

“Kendime,” dedi Sawyer ve derin bir nefes aldı. “Çok

önemli bir işin peşindeyim, tek söyleyebileceğim bu.”

“Tamam,” dedi Chloe.

“DEA’nın bir işi. Bir fırsat kolluyordum. Ama bu akşam ulaşamaz olduğum için peşinde olduğumuz şüpheli ortadan kayboldu ve bütün delilleri de yanında götürdü,” diye devam etti Sawyer.

Chloe gözlerini kapadı, suçluluk duyuyordu. Bütün bunlar çamur banyolarına gelip onu ve kız kardeşlerini kontrol ettiği için olmuştu. “Oh, Sawyer. Çok üzgünüm. Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu.

Sawyer gözlerini ona çevirdi ve onu inceledi.

“Tek sorun bu mu?” dedi Sawyer Chloe’ye.

“Hayır, bir sürü sorum var ama başını ağrıtmak istemiyorum,” dedi Chloe.

Sawyer kendi kendine güldü ve sonra, “Nasıl oluyor da bana hem çok iyi hem de çok kötü geliyorsun?” diye sordu.

Bu sözcükler de Chloe’nin midesine kramp girmesine neden olmuştu. “Bu bana has bir özellik,” diyebilirdi.

Sawyer onu incelemeye devam etti. Chloe bundan nefret ediyordu, burada öylece durup onun bittiğini söylemesini beklemekten nefret ediyordu. Çünkü işin sonu oraya varacaktı. Bunu *hissediyordu*. Ses tonuyla ve ifadeleriyle bunu belli ediyordu, fırsatı varken buradan gitmeliydi, gitmeli ve onun kollarında hissettiği mutluluğu ve güveni unutmıyordu.

“Bana yapabileceğin bir şey olup olmadığını sormuştun,” dedi Sawyer usulca.

Chloe başını salladı.

“Yaklaşabilirsin,” diye devam etti Sawyer.

Chloe hiç duraksamadan ona yaklaştı, yanağını sıcacık çıplak göğsüne dayadı ve Sawyer ona sarılırken kulağına gelen kalbinin sesiyle rahatladı. “Ben senin düşündüğün

gibi adam değilim, Chloe,” dedi saçlarına doğru.

“Yanılıyorsun,” dedi Chloe ve onu kendine çekti. “Sen tam olarak benim düşündüğüm gibi bir adamsın.” Sonra da onu ateşli bir şekilde öptü. Sawyer da onu kuru duvara yaslayıp tüm bedeniyle abanarak karşılık verdi. *Her tarafı sertti.*

“Şimdi nasıl hissediyorsun?” diye sordu Chloe.

“Bir şeyler hissetmeye başladım. Astım spreyin nerede, Chloe?” dedi Sawyer.

“Giriş kapısının yanında yerde. Bir nefes çektim,” dedi ve kollarını boynuna dolayıp onu yenididen kendine çekti. “Önlem olarak,” dedi ardından. Arkasındaki duvarın soğukluğu tüylerini ürpertti ama Sawyer’ın boynunda dolaşan dudakları sıcak ve istek uyandırıcıydı. Sırtının kıvrımları parmaklarını ateşe veriyordu. “Bu gece için üzgünüm, Sawyer. Gerçekten çok üzgünüm.”

“Bir daha asla olmayacak. Asla,” dedi tekrardan Chloe.

Chloe ensesinden kuyruk sokumuna kadar bir ürperti hissetti. Çünkü bitecekti. Bunu biliyordu. Bir yanı bunu hep bilmişti. Bunu bilmesine rağmen yıkılacaktı.

Yarın.

Şimdilik elinde fırsat varken Chloe, bunu değerlendirmeliydi. Birbirlerini istiyorlardı, tek bildiği buydu.

Hatta Chloe onu, hayatında kimseyi istemediği kadar istiyordu.

Bir saniye bile kaybetmek istemeyen Chloe, onun pantolonunu çözdü. Sawyer başını kaldırıp onu gözlerine baktı. İfadesi yumuşamıştı ve onun başladığı işi devralıp pantolonundan kurtuldu. Chloe Sawyer’ı yeniden kendine çekti.

Kalbi durmak üzereydi.

Ve nefesi kesilmişti.

Sawyer onun, eşofmanının fermuarını açtı. Ardından boynundan aşağı kalçalarına kadar görünen açıklık karşısında inledi. Sonra onu çıkardı ve yerdeki pantolonun üstüne attı. Sırada sutyeni vardı. “Arkanı dön,” dedi.

Chloe yeterince hızlı hareket etmeyince onu yüzü aynaya bakacak şekilde çevirip, ellerini tezgâhın üzerine dayattı. Sonra ona iyice sokuldu.

Birlikte aynadaki bedenine baktılar.

Chloe onun her zamankinden daha sık alıp verdiği sıcak nefesini ensesinde hissediyor ve heyecanlanıyordu. Tüyleri ürperince Sawyer, “Ne?” diye sordu.

Sawyer’ın elleri karnından yukarı çıkıp, memesini avuçlayınca nefesi kesildi. “Demek sana bir şeyler hissettiriyorum,” dedi.

İyice yaklaştı. “Evet. Kesinlikle hissettiriyorsun,” dedi Sawyer. Chloe’nin pantolonunun düğmelerini açtı, külotuyla birlikte aşağı indirdi ve ayağıyla yerdeki her şeyi kenara itip, ayaklarına yer açtı. Ellerini Chloe’nin tezgâhta duran ellerini üstüne yerleştirip bir bacağıyla onun bacaklarını ayırdı. Onu kendisine göre ayarladığında ellerini Chloe’nin kalçalarına koydu ve aynadan gözlerine baktı.

“Beni inceleyecek misin?” diye dalga geçti Chloe.

“Hmm.” Sawyer bir eliyle memesini avuçladı, diğerini bacaklarının arasına yerleştirdi. “Sana bütün gün bakabiliyim,” dedi

Chloe onun, sözlerini ve bedeninin ısınısını içine çekti. “Daha sonra bakarsın,” diyerek kıpırdandı. “Şimdi işini yap.”

Sawyer hiç duraksamadı. İçine girdi ve Chloe zevkten inledi, kendisini ona doğru iterken tezgâhı sıkkan parmaklarının eklemleri bembeyaz oldu.

Sawyer inleyerek daha da içeri girdi. “Gözlerini aç,” dedi.

Chloe kapattığını bile fark etmediği gözlerini hemen açtı ve aynada göz göze geldiler.

“Bunu istiyor musun, Chloe?” diye sordu Sawyer.

“Evet. Tanrım, evet,” dedi Chloe.

Sawyer onu, kalçasına koyduğu eliyle iyice tezgâha doğru eğdi, bacaklarının arasındaki diğer elinin hareketleriyle de Chloe’yi çılgına çevirdi. Ona yaptıkları sözcüklerle ifade edilemezdi. Her şey Sawyer’ın kontrolündeydi ve ne yaptığını çok iyi biliyordu. Çok zaman geçmeden Chloe, onun adını haykırarak boşaldı. Sawyer da onun başını kendisine çekip öperken kendini bıraktı.

Chloe’nin bacakları tutmuyor, Sawyer’ın başı dönüyordu. İkisi birlikte banyoda dizlerinin üstüne çöktüler. Birkaç dakika sonra Sawyer onu terli alnından öptü. “İyi misin?” diye sordu.

“Hayır dersem, bir daha yapar mıyız?” diye yanıt verdi Chloe.

Sawyer’dan küçük bir kahkaha çıktı ve Chloe’ye yaklaşp, yüzündeki ıslak saç tutamını çekti. “Zor nefes alıyorsun,” dedi.

“Evet, ama bunu sen yaptın,” dedi.

“Tamam. Birazdan düzelirsin,” dedi Sawyer ve hızla ayağa kalkarak onu kucağına aldı.

“Sawyer...”

“Nefesini tüketme,” dedi. Koridora doğru gittiler. Girişten Chloe’nin çantasını aldı ve oradan mutfığa gitti. Işıkları açıp Chloe’yi mutfak tezgâhının üzerine oturttu.

Tezgâh buz gibiydi bu yüzden Chloe bir çığlık attı. Sawyer bir eliyle onu tutarken diğeriyle çantasını karıştır-

dı. Spreyi çıkarıp ona verdi. Chloe bir nefes çekti, havayı içinde tutarken Sawyer'a baktı.

Sevgiliden polise dönüşüvermiş, tüm sakinliğiyle görevine dönmüştü. “Çok etkileyici,” diye mırıldandı nefesini bıraktıktan sonra. “Acil durumlarda başarılısın ama durumunun acil olmadığını biliyorsun, değil mi? Ben sadece...” Hafiften bir kahkaha attı. “Potansiyelin çok yüksek, şerif. Beni atmosferin dışına fırlattın. Ve ben şu an aşağıya iniyorum, o kadar,” dedi.

“Ben...” Başını salladı Sawyer. “Ben senin astım krizi geçirdiğini sanmıştım,” dedi.

“Hayır.” Ellerini onun kollarında gezdirdi. “Seni korkuttuğum için üzgünüm ama iyiyim,” dedi.

Sawyer, Chloe'ye baktı sonra gerileyerek sandalyeye oturdu ama çıplak olduğunu ve sandalyenin de ne kadar soğuk olabileceğini unutmuştu. Yüz ifadesi değişti. “Ben sorun yaşadığımı sandım,” dedi.

Kahretsin. Ondan nasıl vazgeçecekti. *Şimdi bunları düşünme. Yarın...* tezgâhtan aşağı atladı, ona doğru gitti ve ata biner gibi üstüne oturdu. Ellerini Sawyer'ın saçlarının arasından geçirdi.

Sawyer da onun kalçalarından tutup sıktı.

Chloe gülümseyerek Sawyer'a doğru eğildi. Dudaklarını onunkilere dokundurarak, “Aslında astımım olduğunu bile unuttum,” diye fısıldadı. “Bu ilk defa seninle oluyor.”

“Öyle mi?” diye sordu Sawyer.

“Evet. Böyle bir şeyi bana, unutturacak kadar özel biri olmalısın,” dedi Chloe.

Sawyer ayağa kalktı ve Chloe'nin kalçalarını daha da sıkı tuttu. Onu kucağında tutarak masaya döndü.

“Sawyer,” dedi kahkahayla. Masanın üzerinde birkaç şey vardı –birkaç zarf, boş bir kâğıt tabak, cüzdanı ve

anahtarları– ama tek bir el hareketiyle hepsi yeri boyladı.

Sawyer onu masanın üzerine yatırdı, her iki elini onun başının yanına koyarak üzerine eğildi. “Bakalım, sana başka neleri unutturabileceğim,” dedi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

*“Hayatı tam bir yerinden yakaladığınızı sandığınızda
elinizden gidiverir.”*
CHLOE TRAEGER

Sawyer telefonu titrediğinde öğle yemeğini satın almak üzereydi. *Chloe*, diye düşündü. Dün gecenin bir yarısı yatağından nasıl çekip gittiğini hatırlayınca göğsü sıkıştı.

Ama arayan *Chloe* değildi. Arayan, babasının göğüs ağrısı şikâyetiyle acil servise kaldırıldığını haber veren Josh’tı.

“Bu bir kalp krizi değil,” dedi Josh, koridorda Sawyer’la karşılaştığında.

Sawyer son yirmi dakikadır sanki ilk defa nefes alıyormuş gibi hissetti. “Peki nedir?” diye sordu.

“Bu sabah bahçedeki çimleri biçerken göğsüne, ağrı girdiğini söyledi. Hastaneye gelmek için bu saate kadar beklemiş çünkü o Nolan Thompson,” diye yanıt verdi Josh.

Sawyer dişlerini sıktı. “Bunu yapması için birini tuttuğunu söylemişti,” diye söylendi ama neden kendisini savunmak zorunda hissettiğini anlayamadı. Josh dâhil kasa-

badaki herkes, babasıyla ilişkisinin kötü olduğunu biliyordu.

Josh omzunu silkti. Boynundan sarkan steteskobu, buruşuk mavi önlüğü, darmadağın saçları ve yorgunluktan çizgi haline gelmiş gözleriyle daha şimdiden zor bir gün geçirdiği anlaşılıyordu. “Anksiyete. Ona hafif ilaçlar yazacağım ama fazla strese girmemesi gerek,” dedi.

“Bunu ona söyledin mi?” diye sordu Sawyer.

Josh yorgun şekilde gülümsedi. “Evet.” Sawyer’ın omzuna hafifçe dokundu. “Fazla üstüne gitme,” dedi.

Sawyer, babasının odasına girdi. Babası damar yolu açılmış, oksijen maskesi takılmış sırtüstü yatıyordu. Zayıf ve yaşlı görünüyordu ama onu görmekten hoşlanmadığına dair bir ses çıkarmaktan geri kalmadı. “Oh, evet, baba. Ben de seni gördüğüme sevindim,” dedi.

Nolan gözlerini kapadı. “Ölmek üzere olan babanı iğneliyor musun?” diye sordu.

“Ölmek üzere değilsin. Sen bu huysuzluğunla beni gömersin,” diye yanıt verdi Sawyer.

Babası gözlerini kısarak baktı.

“Anksiyeteymiş, kalbinle ilgili bir şey değil,” dedi Sawyer yatağın ayak ucunda dururken.

“Her ne haltsa işte. Ben sadece çimenleri biçiyordum,” dedi Nolan.

“Peki, çimleri neden sen biçiyordun, baba?” diye sordu Sawyer.

“Çünkü ben...” Nolan’ın sesi kesildi.

Sawyer, arkasındaki televizyonda tekrarı yayınlanan *Bel-Air*’in *Yeni Prensi*’ne aldırmamaya çalıştı. Babasını daha fazla kızdırmadan ona nasıl davranabileceğini bilmiyordu. “Baba, bir çocuk tutmadığını biliyorum,” dedi.

“İşi vardı,” dedi Nolan huysuzca.

“Öyle bir çocuk yok,” dedi Sawyer.

Nolan kaşlarını çattı. “Televizyonun önünde duruyorsun,” dedi.

“Seninle konuşuyorum,” dedi Sawyer. Artık sinirlenmeye başlıyordu.

“Çekil,” diye gürledi Nolan. Sawyer çaresizliğinin gideerek arttığını ve bunun onu boğmaya başladığını hissetti. Bu yeni bir duyguydu ama Chloe yatağından çekip gittiğinden beri ve tahmin ettiği kadarıyla hayatından çıktığından beri en iyi arkadaşı olmuştu. Ne demişti bir keresinde, hayat çok kısa mı? Çok haklıydı. “Benden ne istiyorsun, baba?” diye sordu.

“Hiçbir şey. O berbat tavrını da al ve çek git,” diye yanıt verdi Nolan.

Sawyer bunu yapmayı ne kadar çok istediğini babasının, anlaması mümkün değildi. Ama şu anda böyle şeyler söylemesi uygun değildi. “Bak, bir çocuk olarak seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum,” dedi.

Odaya girdiğinden beri ilk kez Nolan onun gözlerine baktı.

“Ve senin,” diye devam etti Sawyer, “benim için elinden gelenin en iyisini yaptığını da.”

Sawyer bir sandalye alıp, yatağın kenarına gelene kadar uzun bir sessizlik oldu.

Sawyer’ın gitmeyeceğini anlayınca Nolan nihayet boğazını temizledi. “Belki daha iyisini yapabilirdim,” dedi.

“Nasıl yapabilirdin ki?” dedi Sawyer. “Ben tam bir pisliktim. Bunu ikimiz de biliyoruz. Hatta benimle uğraşmak seni bu hale getirmiş olabilir.” Babasının eline uzandı. Yıllardır ilk defa birbirlerine dokunuyorlardı. “Ama telafi etmeye çalışıyorum. Buna izin verirsen harika olur.”

“Nasıl?” diye sordu Nolan.

“Şu gururunu yenip, pişmanlık içindeki oğlunun ara sıra sana yardım etmesine izin verebilirsin,” diye yanıtladı onu Sawyer.

“Çok yoğunsun,” dedi Nolan.

“O kadar da yoğun değilim,” dedi Sawyer karşılık olarak.

Babası bunun karşılığında hiçbir şey söylemedi. Gözleri yeniden televizyona kaydı.

Sawyer ayağa kalktı. “Ama bu tek taraflı olmaz. Sen de bana yardımcı olmalısın,” dedi.

Nolan umursamazca omzunu silkti.

“Beni kaç kere aradın biliyor musun, baba?” diye sordu Sawyer.

Nolan uzaktan kumandayı aldı, gözlükleri olmadığı için gözlerini kısarak ona baktı. “Bu lanet olası kumandanın yeni pillere ihtiyacı var. Bana hemşireyi çağırır mısın?” dedi sadece.

Hiç. Beni hiç aramadın, baba?” dedi Sawyer. “Sende benim telefonumun olup olmadığından bile emin değilim.”

Nolan tekrar kumandayı aldı ve denedi.

Sawyer içini çekti. Belki de bunu hak ediyordu. Kendi gururunu korumak ve geçmişi telafi etmekle o kadar meşguldü ki, babasının gururunu unutmuştu. Adam yaşlanıyordu ve Sawyer kurmak için büyük çaba harcadığı hayatının, iskambil kâğıtlarından yapılmış bir ev gibi yıkılmasının ne kadar berbat bir şey olduğunu, anlamaya başlamıştı. Sawyer lanet olası kumandayı aldı ve ona pil bulmak için odadan dışarı çıktı. Koridorun yarısına geldiğinde telefonu çaldı. Sawyer telefonun ekranına baktığında gözlerine inanmadı. Arayan babasıydı.

“Senin numaran bende var çünkü geçen yıl bana te-

lefon aldığı anda numaranı kaydetmiştin,” dedi Nolan. “Seni daha önce aramadım çünkü söyleyecek bir şeyim yoktu.”

Sawyer, babasının odasına geri döndü ve ona baktı, her ikisinin de cep telefonları hâlâ kulaklarındaydı. “Şimdi söylecek bir şeyin var mı?” diye sordu Sawyer.

“Evet. Ama şimdi kapatmamız gerek çünkü burada cep telefonu kullanmamalıyız,” dedi babası ve ardından elini indirdi.

Sawyer uzanıp eliyle televizyonu kapattı, çünkü aynı dizinin, başka bir bölümünün tekrarı başlamak üzereydi ve bu dizinin müziğini bir daha duyarsa intihar edebilirdi.

Nolan boğazını temizledi, gözlerini karanlık televizyon ekranına çevirdi. Tedirgin ve utanmış görünüyordu ama yine de konuştu. “Seni gazetede gördüm. Restorandaki o güzel kızın canını yakan adamı yakalamışsın,” dedi.

“Amy,” dedi Sawyer. “O iyi.”

Sawyer bekledi ama babası başka bir şey söylemedi. Bu herhalde duyup duyabileceği tek *aferin, oğlum* demekti ama beklediğinden de fazlaydı. “Ne demek istiyorsun yani?” diye sordu.

Babası kaşlarını çattı, derin çizgiler çenesine kadar iniyordu. “İşleri tamamen berbat etmiş değilsin,” dedi.

Sawyer güldü. “Vay. Bunu aklımdan hiç çıkarmayacağım, baba,” dedi.

“Dikkat et. Hâlâ kışına tekmeyi basabilirim,” dedi. Ama bunu söylerken Nolan’ın dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. “Hadi artık gir de biraz uyuyayım.” O sırada gözleri kapanmıştı bile.

Ama Sawyer aralarının düzeleceğini biliyordu. Harika

olmayacaktı ama en azından daha önce beceremedikleri bir şeyi yapacaklardı –huzur içinde bir arada olacaklardı.

“Farklı görünüyorsun, Chloe,” dedi Lance.

Chloe, Lance’e baktı ama gözlerindeki perişanlığı görmesin diye hemen onları kaçırdı. Uykusuzdu. Dahası dün gece Sawyer’ın evinde neler olup bittiğini anlamamıştı.

Belki de anlamasa daha iyi olurdu.

Chloe’nin kulübesindeydiler. Lance yine üşütmüş ve bu yüzden son birkaç günü hastanede geçirmişti. Doktorları hastanede biraz daha kalmasını istemiş ama Lance, pansiyona gelmeden, iki saat önce hastaneden sıkılmış ve Chloe’yi arayarak gelip kendisini almasını istemişti.

Chloe onu buraya getirmişti çünkü evi, hâlâ kayıp olan Todd yüzünden gözaltındaydı. Üstelik cumaya kadar Tucker da iş için kasaba dışındaydı. Lance’i rahat ettirmek için onu kendi yatağına yatırmıştı ve Renee’nin işten çıkıp onu almaya gelmesini beklerken masaj yapıyordu.

“Eğer Renee yine mesaiye kalırsa, bu gece burada benimle kalacaksın,” dedi Chloe. Ona doğru eğildi ve kendi hazırladığı merhemi Lance’in gergin sırtına ve omuzlarına sürdü. “Taş gibi olmuş buralar. Olabildiğince derin bir nefes al. Olumlu düşün. Ciğerlerinin tertemiz olduğunu hayal et. Tıpkı bebekler gibi.”

Lance ağrı içinde güldükten sonra dönüp ona baktı. “Bebekler gibi mi? Senin neyin var? Bugün boşsun,” dedi. Chloe hassas bir bölgeye dokununca gerildi ve inledi. “Aaah.”

“Sağlığının iyi olacağını hayal etmiyorsun,” dedi Chloe.

Lance başını eğdi ve on beş dakika boyunca emirlere itaat etti. “Sawyer ile ilgili bir şey değil mi? Ne oldu? İş ciddiye binince kaçtın mı?” diye sordu.

“Hey, yapma şunu,” dedi Chloe.

Lance yine başını düşürdü ama Chloe onun, kaşlarını çatmış olduğunu biliyordu. İç geçirdi. “Tanrım, sevgili yaptın diye ilişki uzmanı mı kesildin başıma?” dedi.

Lance güldü. “Evet, iyi bir danışman olabilirim. Herkes *boş verin kuralları sadece hayatınızı yaşayın*, derdim.” Duraksadı. “Bu arada bizim ilişkimiz öyle sıradan değil,” dedi.

Chloe onun zayıf bedenine baktı. Kemikleri sayılıyordu. Her nefes aldığı anda göğsünden hırıltılar geliyordu. “O seni –yani demek istediğim...”

“Beni seviyor,” dedi Lance. Başını salladı, sesi büyülenmiş gibi çıkıyordu. “Bu bedeni ve onun içindeki adamı sevebiliyorsa, sen de seni sevecek birini bulabilirsin.”

Söz konusu Sawyer olduğunda Chloe aşkı hiç aklından geçirmemişti. Çılgınca seks, evet. Aşk, hayır. Ama yine de bunu yapmıştı. Ona âşık olmuştu. Aptal. Olan olmuştu artık. Âşık olmamaya çalışmıştı. Bunu gerçekten denemişti. Ama Sawyer’a daha çok âşık olmuştu.

Kahretsin, kafası çok karışık. Her şey çok güzel giderken, işler bir anda bozulmuştu.

“Buralarda bir yanık kokusu alıyorum,” diye dalga geçti Lance. Dirseklerini üzerinde doğrularak Chloe’ye baktı. “Onın sana nasıl baktığını gördüm. O seni olduğun gibi kabul ediyor, Chloe.”

Olabilir. Ama onu seviyor muydu?

“Bana zamanının şüphelenerek geçirmeyeceğine söz

ver,” dedi. “Buna değmez. Tadını çıkar.” Gözleri pırıl pırıldı. “Bak, ikimiz de benim çok deneyimli olmadığımı biliyoruz ama ben ne söylediğimi biliyorum. Ve ben senin iyi olduğunu görmeden...”

Ölmek istemiyordu.

Bunu yüksek sesle dile getirememişti. Ama gerçektir. Neden herkes ona veda ediyomuş gibiydi? “Bu konuyu konuşmuyoruz,” dedi Chloe göğsü sıkışarak. “Kistik fibrosis hastaları artık ortalama otuz yedi yıl yaşıyorlar. Bu konuşmayı yapmaya da on yıl var.”

“Chloe, bu sadece bir ortalama. İnsanlar iki ya da on ya da yirmi yedi yaşında ölüyorlar,” dedi. Sesi alçak ve çatlak çıkmıştı ve o incecik omuzlarını silktilti. “Oluyor.”

“Evet, oluyor. Bana da bir otobüs çarpabilir,” dedi Chloe acımasızca. “Ya da ben, can sıkıcı olduğun için ben senin kafanı patlatabilirim.”

“Lanet olsun, Chloe, senin yalnız kalmadığını bilmeliyim,” dedi Lance.

Bir anda Chloe nefessiz kaldı. Güçlkle nefes almaya çabaladı, beceremedi, sendeleyerek geriledi, ayakları birbirine dolaştı ve yere düştü.

“Kahretsin.” Lance yataktan indi ve emekleyerek onun yanına gitti. Çantasını ona gösterdi. “Spreyin burada mı?” diye sordu.

Chloe güçlkle başını sallayarak onayladı ve Lance onu adeta patlamak üzere olan bir bombaymış gibi açtı.

“Cebinde,” dedi Chloe hırıltıyla. “İç cebinde.”

Lance telaşla çantayı karıştırırken, bir dudak parlatıcısını, bir yığın doğum kontrol hapını ve *Cosmo* dergisini son sayısını dışarı fırlatıp attı. Lance nihayet spreyi bulduğunda Chloe, onun telaşı yüzünden hem gülüyor hem de nefes almaya çalışıyordu.

Chloe spreyden uzun bir nefes çekti. Sonra bir tane daha. Yeterince hızlı etki etmedi ve o tanıdık panik duygusunun içine düştüğünü fark etti. Lance yerinden kıpırdamadan onun yüzünü tutuyordu. “Nefes, nefes ver, bebeğim. Tek yapman gereken bu. Al, ver,” diyordu telaşla.

Chloe güçlükle son kez bir derin nefes aldıktan sonra güldü. Lance’i de güldürdü.

Birkaç dakika sonra nefesi düzeldi ve Lance’e baktı. “Pekâlâ, bir daha sakın bana öleceğinden söz etme,” dedi.

Lance onun yüzünü bıraktı ve topuklarının üzerine oturdu. “Chloe,” dedi usulca. “Bunun yaklaştığını biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum! Ve sen de böyle düşünemezsin!” dedi.

“Ama böyle düşünmeliyim,” dedi Lance. Chloe’nin telefonu titreyince, Lance ayağa kalktı ve elini ona uzattı. “Ama sen düşünememelisin. Senin önünde uzun bir hayat var.”

Chloe güçlükle yutkundu, uzattığı ele aldırmadan sendeleyerek kendi başına ayağa kalktı. Tara’nın yardım isteyen mesajını okudu. “Gitmem gerek,” dedi. “Renee birazdan gelir. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.” Spreyini cebine sokup kapıdan dışarı çıkarken Lance’e bakmamaya çalıştı. Chloe sundurmaya çıktı ve gözlerindeki yaşları sil-di. Bu, çocuklar gibi ağlayıp, merdivenlerden düşmemek için yapabileceği tek şeydi. Çok iyi uyuyamamıştı. Sawyer ile birlikte bütün gece bir daha hiç sevişmeyecek gibi sevişmişlerdi.

Oralara girme.

Bir kez daha burnunu çekip, yüzünü elinin tersiyle silene kadar pansiyona gelmişti. Chloe ormanın kenarın-

daki yoldan toz kalktığını gördü. Bu onun dikkatini çekmişti çünkü orası, sadece yürüyüş için kullanılan eski bir yoldu.

Chloe hemen yönünü değiştirip, o tarafa doğru yürüdü ve tekerlek izlerini gördü. Bir motor sesi duyuyordu. Muhtemelen bir kamyonetti. Dört çekişli bir araç olmalı. Fazla uzakta değildi ama orada kim olduğunu merak etti.

Biraz daha ilerleyip, durdu ve kulak kesildi. Bir kamyonet değildi.

İki taneydi.

Chloe telefonunu çıkardı ve Tara'yı aradı. "Merhaba, ormanın içinde dolaşan araçlar var. Gidip bir göz atacağım ve filmlerdeki gibi nereye gittiğini söylemeyen aptal kızlardan olmayayım, dedim," dedi.

"Bekle, ben de geleyim," dedi Tara.

"Muhtemelen önemli bir şey değildir. Kontrole gelen it-faiye ekipleri de olabilir. Ben seni ararım," dedi ve telefonu kapattı sonra izleri takip etti. Araçların motor seslerini hâlâ duyabiliyordu. Yol, araçların rahatça ilerlemelerine izin verecek cinsten değildi. Sonra araçlardan ses kesildi. Belli belirsiz erkek sesleri duydu. Sonra da bir kamyonetin kapısının kapandığını. Bir motor çalıştı ve kendisine doğru gelmeye başladı. Chloe çalıların arasına girdi ve oradan başını uzatıp baktı.

Gelen Nick Raybo'ydu.

Bir anda orman, sanki bir tiyatro perdesi gibi indi gözlerinin önünden. İleride başka biri daha vardı. Chloe biraz daha ilerledi ve fazlasıyla gelişmiş adaçaylarının ardında sessizce durdu. Burada da başka bir kamyonet vardı. Yeni. Parlak. Siyah.

Todd'un.

Todd ve Raybo. Aman tanrım, bu hiç iyiye işaret değildi.

Chloe büyük bir çam ağacının arkasına geçti ve direksiyonun arkasındaki Todd'a bakarken bu defa Sawyer'ı aradı. Spreyinden bir nefes çekti ve Sawyer cevap verene kadar içinde tuttu.

"Thompson," diye açtı telefonu Sawyer.

Ama o anda Todd kamyonetinden çıkıyordu. Chloe, Todd'un duymasından korktuğu için konuşmadı ve dudaklarını ısırırdı.

"Chloe," dedi Sawyer. "Orada mısın?"

"Raybo ve Todd," diye fısıldadı, kalbi deli gibi çarpıyordu. Göğsü şıkıştı. Yarım millik yürüyüş onun işini bşirtmişti.

"Todd mu? Senin yanında mı?" diye sordu telaşla Sawyer.

"Ormanda. Raybo gidiyor." Chloe sadece bunları söyleyebildi. Ağacın arkasından bir kez daha baktı. Todd'un kamyonetinin sol tarafını tamamen görebiliyor ama Todd'u göremiyordu. Kamyonetin arkasında bir kamuflaj filesi vardı. Marihuana yetiştiricilerinin bunu ekinlerini gizlemek için kullandıklarını biliyordu, Todd'un neyle suçlandığı düşünülürse mantıklıydı.

"Chloe," dedi Sawyer. "Yola çıktım. Tam olarak neredesin?"

"Yaklaşık bir mil kadar ormanın içindeyim," dedi ve elini göğsüne bastırdı. Fena hırıltılar çıkarıyordu. "Lance bu yolu biliyor. Galiba Todd zula yapıyor."

"Yardım istedim, Chloe," dedi Sawyer. "Hepimiz yola çıktık. Harika bir iş başardın. Şimdi hemen oradan kaç lütfen. Benim için."

Chloe, korkusuna ve astımına rağmen saklandığı ağacın arkasından ayrılıp geriye dönerken, gülümsüyordu. "Lüt-

fen mi dedin sen?" diye sordu.

"Spreyini kullan," dedi Sawyer.

"Kullandım," diye yanıt verdi. Chloe artık iyice uzaklaşmış olduğu için yavaşladı ve durdu. "Tamam, başım belada," diye itiraf etti. "Biraz dinlenmem lazım." Dizlerinin üstüne düştü ve nefes almaya çalıştı. Sawyer'a artık telefonu kapatacağını söylemek üzereyken arkadan, bir el uzanıp ağzını kapattı ve çığlığı duyulamadı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Eğer cennet maceralı bir yer değilse, ben gitmiyorum."

CHLOE TRAEGER

Chloe'nin çılgılık atmaya çalıştığını ve sonra da telefonun kapandığını belirten bip sesini duyduğu andan itibaren, Sawyer'ın bedenindeki bütün kaslar gerilmişti. Aklından bir sürü korkunç şey geçiyordu ama bunları düşünmemeye çalıştı ve kendisinden daha yavaş giden arabaları soollar-ken Morris'i aradı.

DEA ajanı, dün gece ihtiyacı olduğu için arayıp da ulaşamadığı Sawyer'a, çok öfkeliydi. Sawyer ona, destek beklemeden Chloe'nin son bilinen noktasına doğru hareket ettiğini söyleyince adam ona, yeni bir küfür etti.

Sawyer ona aldırmadı. Ne işi, ne şefi ne de uyuşturucu onun umurunda değildi. Eğer Chloe'ye bir şey olursa, dünyanın batmasını bile umursamazdı. Morris'in öfkesinin dinmesini bekledi, adresi tekrarladı ve telefonu kapattı.

Raybo, aradıkları bağlantıydı. Yani DEA'nın peşinde olduğu büyük balık Raybo'ydu. Bu her şeyi açıklıyordu. Sawyer, Morris'in ekibinin Raybo'yu, yolda yakalayacağını biliyordu. Bundan emindi.

Onun emin olmadığı ve korktuğu şey şu anda, Chloe'ye

neler olduğuydu. B&B'ye fazla uzak değildi ama geçen her saniye bir saat gibiydi. Eğer o pislik Chloe'nin saçının tek teline dokunduyorsa, onun işini bitirecekti. Sawyer'ın artık merhameti kalmamıştı. Kavşağa geldiğinde sireni ve ışıklarını kapadı. Arabayı pansiyona çektiğinde, Tara, elinde telefonla sundurmada duruyordu. "Chloe aradı," dedi. "Sanırım başı belada."

"Hangi yol?" diye sordu Sawyer aceleyle.

Lance köşeden çıkıp geldi. "Ben sana göstereyim," dedi ve birlikte liman binasına doğru gittiler. Lance ona yetişmek için elinden geleni yapıyordu ama artık nefesi kesilmişti. "Orada," dedi yolu göstererek. "Şu yol."

Sawyer o yolu çok iyi biliyordu. O tuhaf alevi gördükleri gece, Ford ve Jax'le birlikte gittikleri yoldu. Burası aynı zamanda okul yıllarında, Todd ile birlikte geldikleri araziye çıkan yoldu. "Burada kal," dedi Lance'e. "Destek gelecek. Onlara ne tarafa gittiğimi söyle." Silahını çıkardı. Ne olursa olsun, Chloe bu işten tek parça halinde çıkacaktı ama diğerleri için aynı garantiyi veremezdi.

Todd koluyla, Chloe'nin boğazını öyle sıkıyordu ki, normal bir insan bile nefes almakta güçlük çekerti.

"Bu harika," diye mırıldandı Todd, onu yanına çekerken. "Harika. Bir yıldır senin dikkatini çekmek için her şeyi yapıyorum ve sen umursamıyorsun. Ve tam ben vazgeçmişken şimdi sen benim peşime düşüyorsun."

"Düşmedim..."

Todd, Chloe'nin boğazını daha da sıkıp, lafını kesti. Chloe onun ter ve korku kokusunu alabiliyor, bedenindeki gerginliği hissediyordu. Boştaki elinde yarı otomatik bir si-

lah vardı ve Chloe emniyetinin açık olmasını diledi çünkü Todd silahı, lazer kalem gibi sallayıp duruyordu. “Hapishaneye geri dönmeyeceğim,” dedi, çenesini ona yapıştırmıştı. “O senin güzel götün için bile. Ama seni bırakamam.”

“Evet, bırakabilirsin. O Raybo, değil mi? Hepsi onun suçu. Sen...”

Todd yine boğazını sıktı, Chloe neredeyse boğulmak üzereydi. “Kapa çeneni,” dedi. “Kapa çeneni ve beni dinle. Raybo’nun suçunu üstüme almayacağım. Kesinlikle hayır. Ama onu ispiyonlamayacağım da; o herif deli. Beni öldürür,” dedi.

“Hayır...”

“Sen kendin için endişelenmelisin, Chloe,” dedi. “Eğlence bitti. O gün çamur banyolarında seni elde edebildim. Bu beni çok kızdırıyor. O zamana kadar beni çok etkiliyordun ama bu artık değişti.”

“Ben seni hiç etkilemedim,” diyebildi Chloe.

“Yalancı. Ama ondan sonra Sawyer kaptı seni. Bu beni daha da öfkелendirdi. Sen onun tipi değilsin,” dedi.

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordu Chloe.

“Senin durumun nedir bilmiyorum ama burnuna kadar bokun içine düşsen de, gül kokularıyla çıkıyorsun içinden. Limandaki o tekneleri ben çözdüm,” dedi. “Herkesen senin, kardeşlerine çok kızdığını ve buradan gitmek istediğini söyledim. Herkesin seni suçlayacağını sandım ama suçlamadılar, kimse seninle ilgili çıkardığım dedikodulara inanmadı. Hiçbir şey üstüne yapışmıyor. Bunu hilesini keşke bana öğretebilsen,” dedi hevesle.

“Ben...”

Todd sert bir şekilde Chloe’nin saçlarından çekti. “Şimdi yükümüzü alıp, buradan defolup gidiyoruz. Sadece iyi bir kız ol. Yapman gereken tek şey bu,” dedi.

Todd onu sürükleyerek yanmış bir ağacın yanından geçirdi sonra, çam ağaçlarının gölgelediği Manzanita çalılarını doğru ilerledi. Orman devam ediyor gibi görünüyordu ama öyle değildi. Burada aşırı gelişmiş, farklı çalılar vardı. Chloe nefes almaya çalışıyordu. Eğer Chloe burada bayılsa ne olacağını bilemiyordu. Todd ona yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmazdı; bunu çok iyi biliyordu.

“Burada kal,” dedi ve kolunu boğazından çektiği gibi Chloe, dizlerinin üstüne yığıldı. Nefes almaya çalışıyor, titriyor ve terliyordu ama Todd silahını ona doğrultunca, yere oturdu.

“Lanet olsun, ses çıkarmadığın sürece canını yakmayacağım,” dedi.

“Elimde değil,” dedi Chloe nefes nefese.

“Hiç böyle nefes alınır mı? Sana dokunmuyorum bile. Kes şu gürültüyü,” dedi Todd.

Chloe düzgün nefes almayı deniyordu. Todd’un, canını yakmasından korktuğu için değil. Tara’nın onu aramak için yola çıkmış olmasından korkuyordu. Ya da Sawyer’ın. Todd’un buraya gelecek herhangini birini vurmasından korkuyordu. Onun *kendisini* vurmasından korkuyordu. Ölecekti. Ya Todd’un ellerinde ya da astım krizinden ve şimdiye kadar kimseye onlar için hissettiklerini söyleyememişti. Ağzından bu tür sözcükler çıkmamıştı, çünkü o koca bir korkak tavuktu ve şimdi ölüyordu. Onlar onun neler hissettiğini asla bilemeyecekti. Bu haksızlıktı, kendisine çok kızıyordu. Todd’a da çok kızıyordu; onu kendi elleriyle öldürebilirdi.

“Ayağa kalk,” dedi Todd. Kollarında demet demet otlar vardı. “Chloe, sana kalk dedim! Ya kalkarsın ya da ben seni sürükleyerek götürürüm.”

Chloe bunu yapabilse kalkacaktı. Ayağa kalkıp bu pisli-

ğın işini bitirip, oradan kaçacaktı. Fakat nefes almaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Todd elindekileri kamyonete bırakıp ona doğru dönerken, Chloe, göz ucuyla bir kıpırtı fark etti. Onun önce bir geyik olduğunu düşündü ama sonra gelenin Sawyer olduğunu anladı. Sawyer olmalıydı.

Todd'un pantolon kemerini çıkardığını duydu. Bir an için Chloe'nin aklına türlü türlü şeyler geldi ama sonra onu kemerle bağlayacağını anladı. Todd silahı hâlâ elindeyken Chloe'nin arkasına geçti. Gözleri kararan Chloe, onları kapadı ve sadece az da olsa hava almaya çalıştı. O sırada Sawyer'a yardım etmek için neler yapabileceğini düşündü. Aslında daha çok Sawyer'dan önce Todd'u, kendisi öldürmek istiyordu. İlk kanı o akıtmak istiyordu.

Kırılan bir dalın çıkardığı ses etrafta yankılandı. Todd yeniden onun boğazına sarıldı ve onu çevirdi.

“Onu bırak, Todd,” dedi Sawyer, Todd'un önüne çıkarak. Sawyer silahını Todd'a doğru doğrultmuştu, Chloe o sırada nefes almayı unuttu.

Fakat Todd, boğazını iyice sıkınca nefes almayı hatırladı. Ellerini bağlayamamıştı, o da ellerini onun boynuna sardığı kollarına geçirdi. Giderek görüşünü kaybediyordu.

“At silahını,” dedi Todd. “Yoksa onu başından vururum.”

Buna gerek kalamayacak diye düşündü Chloe.

“Onu incitmen için bir sebep yok,” dedi Sawyer, yavaş ama kararlı bir şekilde ilerliyordu. “DEA buradan sadece beş dakika uzakta. Raybo'yu yakaladılar. Onu anayolda ele geçirmişler, tutuklayıp götürdüler. Buraya kadarmış, Todd. İşleri daha da berbat etme.”

“Berbat etmek mi? Daha ne kadar berbat edebilirim. Geçen defa canıma okudun. Bir daha hapishaneye girmeyece-

ğim. Orada bana neler yaptıklarını biliyor musun? Sen on yedi yaşındaydın. Neden onlara arabayı senin kullandığını söylemedin ki? Söylemen gereken tek şey arabayı senin kullandığını!” diye bağırды Todd.

“Bilincim yerinde değildi, seni gerizekalı. İkimizin de değildi. Bizi arabada buldular. Biz asla içki içip arabayla yola çıkmamalıydık. Bunu benim kadar sen de iyi biliyorsun,” dedi Sawyer.

“Evet, bunu söylemek kolay. Sen ıslahevine girdin ama ben ikinci dereceden cinayetten hüküm giydim. Sence ondan sonra benim hiç şansım var mıydı? On sekizimdeydim ve hayatımın içine edilmışti,” dedi Todd.

“Asıl bunu sürdürürsen hayatının içine edilecek. Chloe’yi bırak ve teslim ol. Ben de senin için elimden geleni yapayım. Yemin ediyorum, Todd. Ben senin, Sammy’nin ve Cutter’ın ölmesini istemediğini biliyorum. Arabayı sen kullandığın için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm,” diye devam etti Sawyer.

Chloe’nin gözleri kapanmıştı. Todd’un eğilip kendisine baktığını hissetti. Chloe gücünün son damlasını kullanarak döndü ve bacaklarının arasına bir tekme geçirdi.

Todd korkunç bir inilti çıkarırken Chloe’yi bıraktı.

Chloe artık Sawyer’a, o aptal çocuğu da, şu andaki halini de, sevdiğini ve her zaman seveceğini söylemek için artık özgürdü. Ama Todd’tan kurtulmak tam bir özgürlük değildi.

Chloe düştü ve artık hiçbir şey hissetmemeye başladı.

Sawyer acil serviste uzun zaman geçirmişti. Buraya yaralı şüpheliler getirmiş, tanıklarla konuşmuştu ve üç ay

önce Jax bir iş kazası geçirdiğinde de buraya gelmişti.

Ama şu ana kadar hiç acil servisin küçük bölümlerinden birinde panik halinde oturmamıştı. Yatakta yatan kadına solgun gözlerle baktı.

Gerçi Chloe de solgun görünüyordu.

Chloe'nin saçlarında hâlâ çamur lekeleri vardı. Buna rağmen Chloe'nin ipek gibi görünen saçları, yüzünü çevreleyen bir bantla geriye toplanmıştı. Sawyer onları okşamak istiyordu ancak hemşire arı gibi etraflarında dolanıyordu. Hemşire Chloe'nin nefesini düzenlemek için monitör bağlıyor, buhar makinesini kontrol ediyor, oksijen miktarını ayarlıyordu. Bu arada çenesi de hiç durmadan çalışıyordu, Sawyer söylediklerine pek dikkat etmediği için Çince bile konuşuyor olabilirdi. Chloe'ye bakmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu çünkü gözlerini üzerinden çekerse yine nefes alamamasından korkuyordu.

Sawyer bir sandalye çekip onun mücadelesini izledi.

Chloe, kortikostreoyidlere, Beta-2 agonistelere ve buhar makinesine rağmen, ormandakinden farklı görünmüyordu. Ama en azından artık dudakları mor değildi ve yanaklarına yavaş yavaş renk geliyordu.

Hemşire nihayet gitti ve onun gidişiyle monitörlerin, oksijen tüpünün ve koridorda, bir aşağı bir yukarı yürüyen insanların, ayak sesinden başka bir ses kalmadı. Chloe gözlerini açtı ve Sawyer, son bir saattir içinde bulunduğu cehennemde, gerçek bir nefes alabildi. Sawyer bir şeyler söylemek için düşünürken Chloe, maskesini çıkardı ve konuştu.

“Meyveli jöleyi kaçırdım mı? Meyveli jölelerine bayılıyorum,” dedi.

Sawyer'ın boğazı düğümlendi. “Ben sana bir tepsi getiririm,” dedi.

Sawyer uzanıp Chloe'nin elini tuttu. Chloe buz gibi parmaklarını Todd'un, hastanenin duvarına attığı yumruk yüzünden kızarmış olan eklemelerinin üzerinde gezdirdi. Bu onun stres atma tarzıydı.

"Chloe," dedi ama onun gözleri tekrar kapanmıştı.

Chloe buhar makinesinin maskesini takmış ve uykuya dalmıştı. İki dakika sonra Tara ve Maddie geldi. Tara, Sawyer'ın onun yer verdiği sandalyeye oturdu. Maddie diğer tarafa geçti, ikisi de kız kardeşlerine baktılar.

"O benim öyle bir parçam ki sanki ben de nefes alamıyorum," diye fısıldadı Sawyer onun elini kalbine götürürken.

"Neyse o ikiniz için de nefes alacak kadar güçlü," dedi Maddie.

Bu sözlerin gerçekliği Sawyer'ı gülümsetti ve titremekte olan telefonuna baktı. Morris gelmişti ve onunla konuşmak istiyordu. Bu fırça yiyeceği anlamına geliyordu. Ayağa kalktı ve Morris ile koridorda buluştu. Sawyer on dakika boyunca neden protokolü bozduğunu ve destek beklemediğini anlattı. Morris onu dinledi, ona hem öfkелendi hem de Todd'u yakaladığı için teşekkür etti.

Elbette Sawyer onu tek başına yakalamamıştı, Chloe'nin tam yerine attığı dizi sayesinde Todd, etkisiz hale gelmişti.

DEA olayı devralmış, bütün uyuşturucuları ele geçirmişti. Raybo, sandıklarından daha büyük bir balık çıkmıştı ve karakolda ötmekle meşguldü. Küçük pazarlıkları, Todd yapıyordu ve bütün zulası evdeydi ama Mitch onu devreden çıkarınca işler değişmiş ve zulanın yerini değiştirmek zordunda kalmıştı.

Todd zulasını, gençlik yıllarında içkilerini sakladıkları gibi ormana gömmüş ve üzerini askeri bir kamuflaj ağıyla örtmüştü.

Aptal. Ama Sawyer bir anını bile Todd'a acıyarak geçir-
meyecekti.

Çünkü hayat çok kısaydı.

Chloe uyanmıştı. “Onu hayalarından yakaladım!” dedi.

Her iki yanında oturan Maddie ve Tara güldüler. “Kesinlike
öyle yapmışsın,” dedi Tara. “Seninle gurur duyuyoruz, tatlım.”

Chloe güldü, her şeyin bitmesine seviniyordu.

“B&B ve spadaki işler sana az mı geldi de kendini, suç-
luları yakalamaya adadın?” diye sordu Tara.

Chloe bir kahkaha attı. Yatağında doğruldu, ciğerlerini
kontrol etti ve nefesinin düzene girmiş olmasına sevindi.
“Oradayken bazı şeyler düşündüm,” dedi.

“Bunları dizini Todd’un aile yadigarlarına indirmeden
önce mi sonra mı düşündün?” diye sordu Tara.

Chloe güldü. “Önce. Aslında çok önce. Hem de çok
daha önce ama şimdi size neden ya da nasıl bu kadar uzun
sürdüğünü anlatamayacağım,” dedi. Sevgi böyle bir şey ol-
malıydı. Kafa karıştıran, harika ve gerçek bir şeydi. Uzun
zamandır içinde büyüyordu. Ama şu anda ailesini gözünün
önünde görünce bu sevginin, içinde ne kadar geniş bir yer
kapladığını fark etti. “Dün akşam çamur banyolarında Tara
bir şeylerin görüldüğüyle ilgili dalga geçiyordu. Haklıydı,
bir şeyler görünmüştü,” dedi.

“Sen hâlâ orada mısın?” diye sordu Tara.

“Evet, sanırım hâlâ oradayım. Ama bilmenizi istediğim
bir şey var, bunu size söylediğimde şu grup sarılmaları-
na başlamayacaksınız. Bunu daha sonraya ertleyebiliriz,”
dedi ve derin bir nefes aldı. “Sizi seviyorum. İkinizi de
seviyorum.”

“Bunu duydun mu?” dedi Tara kuru bir sesle ama gözleri dolmuştu. “Bunu söylemek için hayatını tehlikeye atmayı mı bekledin?”

Tam o sırada kapı çalındı ve kafalarını çevirip baktıklarında, gözlerini Chloe’ye dikmiş olan, Sawyer’ı gördüler. Evet, Chloe kendisini tehlikeye atmıştı.

Ve bunu şimdi yine yapacaktı.

“Hemşire bir saate kalmaz çıkabileceğini söyledi,” dedi Sawyer. “Seni bırakayım mı?”

Chloe kardeşlerine baktı. Maddie yerinden fırlayıp Tara’nın elini tuttu. “Oh, bu harika olur. Gelecek müşterilerimiz var ve...”

“Sadece veda et yeter, tatlım,” dedi Tara, başını sallayarak. “Bir de bana hatırlat da, sana bundan daha iyi nasıl yalan söyleyebileceğini öğreteyim.”

Sonra her ikisi de gittiler.

Bir saat sonra Chloe, Sawyer’ın kanepesinde oturuyordu ve “*burada kal*” şeklinde bir emir almıştı. Ürpermiş haldeydi. “Ben ü-şü-mü-yo-rum. Sadece astım krizi için verilen ilaçlardan sonra bazen böyle oluyor,” dedi. Kalbi de göğsünden fırlayıp gitmek istercesine atıyordu.

Sawyer onu bir battaniyeye sardı ve kucakladı. Chloe iyice ona sokulurken kısa ahşap sehpanın üzerindeki buhar makinesini gördü. “O da ne?” diye sordu.

“Buhar makinesi,” dedi Sawyer.

“Ne olduğunu biliyorum. Yani burada ne işi var?” diye sordu Chloe şaşkınlık içinde.

“Satın aldım,” diye yanıt verdi Sawyer.

Chloe’nin kalbi sıkıştı. “Ne zaman?” diye sordu.

“Ne fark eder?” dedi Sawyer.

“Ne zaman, Sawyer?” diye tekrarladı.

“Birkaç gün önce,” diyebildi Sawyer.

Chloe, Sawyer'ın gözlerinin içine baktı. "Madem beni terk edecektin, neden buhar makinesi aldın?" dedi.

"Beni sen terk ettin," dedi Sawyer.

Chloe gözlerini ona dikti. "Pekâlâ, bu konuya birazdan döneriz. Sawyer..." Oturma odasına göz attı. Boyalı duvarlar. Eşyalar. "Bir hafta öncesine kadar burada hiçbir şey yoktu ve şimdi bir buhar makinesi bile var. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bu," onun cevaplamasını beklemeden devam etti, "benden hoşlandığın anlamına geliyor." Güldü, bunu bilmenin verdiği sıcaklıkla. "Benden gerçekten hoşlanıyorsun," dedi.

"Hemen heyecanlanma. Ben evimi boyayan herkesten hoşlanırım," dedi Sawyer. Onu göğsüne çekti. Chloe ona zaman tanıdığını biliyordu. Eliyle sırtını okşarken de ona sıcaklığını, gücünü ve güvenini verdiğini de biliyordu – bunlar Sawyer'ın alışkanlığı değildi. İşi gereği fazla duygusal ve yumuşak olmadığını da biliyordu. Ama bunları Chloe'ye göstermek için elinden geleni yaptığı da apaçık belli oluyordu.

Chloe neredeyse kendinden geçecekti, iyice ona soku-lup elini onun karnının üzerinde gezdirdi. Kıvrılarak iyice onun kucağına yerleşti, yüzünü onun boynuna dayadı ve onu içine çekti. Daha sonra da başını göğsüne yasladı. Kendisinin tersine o titremiyordu. "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Titrememe engel olamıyorum."

"Adrenalin düşüyor," dedi.

"Peki sen?" diye sordu. "Senin hiç adrenalinin düşmüyor mu? Seni etkileyen bir şey yok mu?"

Sawyer onu iyice kendisine çekip gözlerine baktı. "Sen," dedi, inanılmaz derecede kibarca. "Beni sen etkiliyorsun. Bugün beni korkudan öldürecektin."

"Şuna ikimizi diyelim," dedi Chloe.

Sawyer ona daha sıkı sarıldı. “Eğer sana bir şey olsaydı...” Başını salladı ve devamını getirmedi.

“Ben iyiyim,” dedi. Onun kirli sakallı çenesini okşadı. “Rahat bir koltukmuşsun, şerif. Bazı yerlerin sert ama...”

“Chloe,” dedi ve güldü, alnını onun alnına yasladı. “Beni çok etkiliyorsun,” dedi yine sessizce. “Bunu bilmeni istiyorum. Olduğun halinle beni etkiliyorsun.” Ona sokuldu. “Sakın değişme.”

Bu sözcüklerle birlikte onun sıcaklığını ve omzundan bir yükün kalktığını hissetti. “Ya olduğum gibi olmak her zaman hoş ve kibar görünmezse?” diye fısıldayarak sordu.

“Umarım öyle olmaz,” dedi. “Kibarlık insanı yoran bir şey. Chloe, beni dinle. Sen beni, kendin olduğun için etkiliyorsun. Ama seni etkileyebilecek şeye gelince...” Derin bir nefes aldı. “Bugün Todd’un gençliğimizle ilgili anlatıkları.”

“Umurumda değil. Bu sana karşı hissettiklerimi değiştirmez,” dedi Chloe.

“Buna emin olmalısın. Çünkü söylediklerinin çoğu doğruydur.” Başparmağını Chloe’nin elinde gezdirdi. Onun küçük solgun elinin üzerinde gezinen kocaman, güçlü ele baktı. “Bunları konuşmak zor,” dedi.

“Sawyer, bana her şeyi anlatabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu Chloe.

“Artık biliyorum. Ama yakın zamana kadar benim hayatım sadece işimdi. Sadece işim. Bana bir fırsat daha tanıyan kasabalılara bunu borçlu olduğumu düşündüm,” diye yanıt verdi.

“Sawyer, insanların senin geçmişinle ilgili konuşmalarının nedeni bu. Facebook sayfasında bundan bahsetmelerinin nedeni bir kefarete değil. Çünkü onlar seni koruyorlar. Sana önem veriyorlar ve saygı duyuyorlar.” Ona sa-

rıldı. “Bu yüzden artık kendini cezalandırmayı bırak. Artık her şey bitti,” dedi.

Sawyer bir süre sessiz kaldı. “Her şey bitti mi?” diye sordu.

Chloe’nin nefesi kesildi ve onun gözlerine bakmak için geri çekildi. “Ben bitmesini istemiyorum,” dedi.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Sawyer merakla.

“Seni tanımak,” dedi hiç duraksamadan. “Her şeyini. Kendini iyi hissettiren şeyleri.”

“Senin kahkahanı,” dedi hiç duraksamadan. “Ellerini üzerimde hissetmek. Bana bakışın, ister seni kızdırdığımda olsun, isterse mutlu ettiğimde...”

Chloe kahkahayla başını geriye attı ama Sawyer, Chloe yeniden ona bakıncaya kadar başını eğdi. “Beni korkutan şeyi bilmek ister misin?” diye sordu.

“Evet,” dedi Chloe.

Sawyer ona iyice yaklaştı ve elini boynuna koydu. “Seninle yaşadıklarımızı bir daha yaşayamamak. Belki biraz yavaş olabilirim ama aptal değilim ve hatalarımdan ders almayı bilirim,” dedi. Çenesini elinin içine aldı. “Seni seviyorum, Chloe.”

“Kahretsin!” diye tepki gösterdi Chloe.

Sawyer gözlerini kırıştırdı. “Bu tam olarak beklediğim bir tepki değildi,” dedi.

“Hayır, sadece ilk söyleyen ben olmak istemiştim,” diye yanıt verdi.

Ona baktı. “Şimdi söyleyebilirsin,” dedi.

“Seni seviyorum. Tanrım, seni seviyorum.” Chloe nefesini bıraktı. “Vay. Bu astım krizinden daha yorucu bir şeymiş,” dedi sonunda

Sawyer güldü. Gerçekten çok yavaş, aydınlık ve fane halde seksi bir şekilde. “Belki biraz pratik gerektiriyordur,” dedi.

Chloe gülerek ona döndü, hafiflikten ve mutluluktan tavana uçabilirdi. “Ya da onaylama,” dedi.

“Onaylama mı?” diye sordu Chloe.

Chloe telefonunu çıkardı, Sawyer buna şaşırdı. “Seni seviyorum, diyorsun ve bu sana telefon etmen gerektiğini mi hatırlatıyor?” diye sordu.

“Beni sevmenin sabır gerektirdiğini biliyodun,” dedi ve Magic Eight uygulamasına girdi. “Ne dersin?” dedi ekrana. “Ben ve Sawyer? Olur mu?”

“Lanet olsun, Chloe.” Kaşlarını çatarak doğruldu. “Söz konusu ben olduğumda ne dediğini biliyorsun,” dedi.

“Biz konusunda hep tutturdu.” Ona baktı. “Korkuyor musun?” diye sordu Chloe, Sawyer’a.

“Hayır. Ama *Daha sonra tekrar deneyin* derse pencereden dışarı çıkacak,” diye yanıt verdi.

Kesinlikle evet.

Son

“Dar kafalılık kaybetmesi güzel bir özelliktir.”

CHLOE TRAEGER

Bir ay sonra

Maddi ve Jax’in düğün provasının olduğu günün, öğle sonrasında kız kardeşler kulübenin kapısında durup el ele tutuştular.

“Buraya kadar,” dedi Maddie. Alt dudağını ısırды, solgun görünüyordu. “Gerçekten buraya kadar.”

“Eyyvah!” dedi Chloe ve Tara’ya döndü. “Arka kapıyı kilitle, kaçma riski var.”

“Gerçekten...” diye fısıldadı Maddie, sesi sakın çıkıyor-du. Sanki altı aydır düğünüyle ilgili kız kardeşlerini başının etini yiyen o değildi.

“Hayır, tatlım, bu sadece bir prova,” dedi Tara kibarca, Maddie’nin saçlarını okşarken. “Daha bitmedi.”

“Bu da provadan sonra hâlâ kaçma fırsatın olduğu anlamına geliyor,” dedi Chloe. “Ben seni kaçırırım.”

“Chloe!” Tara kaşlarını çatdı.

Maddie dudağını ısırmaya devam etti.

“Ciddiyim,” dedi Chloe. “Şimdi Jax’i arayıp, cip almaya gideceğimizi söyleyebilirim. Bunu kesinlikle yer. Vespa’ya atlarız ve benzinin bizi götürdüğü yere kadar gideriz.

Kabul ediyorum, biz fazla uzağa götüremez ama...”

“Kes şunu,” dedi Tara, Maddie’nin kulaklarını kapatarak.

“Çelik Manolya’yı da arkamızda bırakırız,” dedi Chloe, Maddie’yi incelerken. “Sen seç, Mad.”

Maddie gözlerini kapadı. “Çok güzel bir gelinliğim var ve yarın için hazır. O elbise boşa gitsin istemiyorum,” dedi.

“Sorun değil,” dedi Chloe. “Satarız. *Satılık; otuz sekiz beden ve sadece bir kez kazara giyilmiş gelinlik.* İyi para alırsın.”

Tara, Maddie’ni etrafından dolanıp Chloe’yi çimdikledi. Chloe de ona çimdikle cevap verdi.

Normalde Maddie her ikisini de eline vururdu ama onlara aldırmadan dışarı baktı. Jax, Ford ile birlikte onları limanda bekliyordu. İkiisi birlikte liman binası ve Ford’un teknesinin arasında duruyorlardı. Sawyer son anda gelen bir çağrı yüzünden henüz orada değildi ama yolda olduğunu bildiren bir mesaj göndermişti.

Maddie, Jax’in, Ford’un söylediği bir şey yüzünden başını arkaya atarak güldüğünü gördü ve gülümsedi. “Biliyor musunuz, onu gerçekten istiyorum. Benim olsun,” dedi.

Chloe zaferle Tara’ya güldü. “Bunu öğrendiğimiz iyi oldu,” dedi.

Tara rahat bir nefes aldı ve yeniden ele ele tutuştular. “Hazır mısın, Maddie?” diye sordu.

“Hazırım,” dedi Maddie, artık solgun görünmüyordu. Kardeşlerinin parmaklarını sıktı. “Hadi, şunu yapalım. Gidip bana bir koca alalım.”

Tam limana doğru yürürlerken, Lucille külüstürüyle park yerine geldi. “Mükemmel zamanlama!” diye seslendi yaşlı kadın. “Sadece yarım saatim var.”

Hepsi limana yerleşti. Düğün günü parmaklıklar, sak-

sı çiçekleriyle dolacaktı. Üzerinde yürüyecekleri uzun bir halı olacaktı. Konuklar bu halının kenarına dizileceklerdi.

Ama şimdilik sadece Lucille ve onlar vardı.

Sawyer'ın arabasının sesiyle altıya çıkmışlardı.

Lucille herkese yerini gösterdi ve Sawyer'a bakındı.

“İşte,” dedi. Sawyer uzun adımlarla onlara doğru geliyordu. Chloe'yi görünce dudakları keyifle yukarı doğru kıvrıldı.

Jax limanın sonunda yerini almıştı, okyanus arkasındaydı. Lucille'in talimatlarına uyarak Ford, Tara'ya eşlik etti.

Sawyer da Chloe'ye kolunu uzattı.

Üzerinde hâlâ üniforması ve silahı vardı. Uzun, yorucu bir gün geçirdiği belli oluyordu.

Son üç gündür birbirlerini görememişlerdi. Chloe yapması gereken işler için Los Angeles'e gitmişti. Başını kaldırıp ona baktı, kollarına atlamamak için kendisini zor tutuyordu. Maddie'nin çevresine yaydığı mutluluktan mı yoksa Chloe'nin kabaran duygularından mıdır bilinmez, Chloe ağlamak üzereydi.

Nedenini bilmiyordu.

Belki de biliyordu.

Sawyer onu koridorun sonunda bıraktı ve Chloe, Tara'nın yanına geçti.

Sonra Maddie geldi, yüzü ışıldıyordu. Lucille onlara kısa merasimin yapılacağı yere kadar eşlik etti ve Jax orada Maddie'yi, öpme provası yaptı.

Onların provaları sırasında Ford da Tara'ya, öpme provası yapmayı önerdi.

Diğerleri provalarının üzerinde çalışırken Sawyer Chloe'yi kendisine çekti. “Hey,” diye fısıldadı kulağına. “İyi misin?”

Nasıl olduğunu bilmediği için Chloe onu yüzünü ellerini

arasına aldı ve onlar da kendi provalarını yapmaya başladılar. Öpüşmeler bittiğinde herkes sohbe, gülmeye ve şakalaşmaya başladı. Ford ve Tara'nın nişanlarından, balayı planlarından ve geleceklerinden konuştular.

Chloe herkesi dinliyor, bir yandan da o gülücüğün hâlâ ağzında asılı kalıp kalmadığını merak ediyordu. Bundan kurtulması gerekiyordu. Kız kardeşleri için gerçekten çok mutluydu. Yarın Maddie ve Jax evlenecekti.

Ve gelecek ay Ford ve Tara aynı şeyi yapacaktı.

Ve elbette yine kardeş olarak kalacaklardı. Elbette kardeş olarak kalacaklardı ama artık sadece üçü olmayacaktı.

Chloe de yalnızlığına dönecekti.

Sawyer onun o küçücük elini kendi kocaman elinin içine alıp sıktı. Bu dokunuşta sessiz bir soru vardı ve Chloe başını kaldırıp ona baktı.

Sawyer uzun bir süre onun gözlerine baktıktan sonra onun elini dudaklarına götürdü. "Sen iyi değilsin," dedi, her zaman olduğu gibi kimsenin görmediği şeyleri görüyordu. "Üzgünsün," dedi.

Chloe iç geçirdi. "Senin Jax'i dışarı çıkarıp sarhoş etmen gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Neyin var?" dedi Sawyer.

"Yok bir şey," dedi ve gözlerini kapadı. "Yalnız kalacağım."

Sawyer yeniden kendisine bakana kadar bekledi. "Kalbim kırılır," dedi.

"Hayır," dedi Chloe başını sallayarak, yavaş yavaş kontrolünü kaybediyordu. "Hayır, öyle demek istemedim..."

Gözlerini bir an olsun Chloe'nin yüzünden ayırmadan, "Evlen benimle," dedi.

"Ne?" Kalbi durmuştu. Onu doğru mu duymuştu? "Benim adıma üzüldüğün için mi?" dedi.

“Senin adına üzülmek mi? İlgisi yok,” dedi ve güldü. “İyi anlaştığımız için evlen benimle.” Tek kaşını kaldırdı. “Özellikle de duşta.”

“Aman tanrım. Şşşt!” dedi etrafına baktı. Eski Chloe olsa kimin ne duyduğuna aldırmazdı. Aslında şimdi de aldırmıyordu ama Sawyer’ın aklını kaçırmış olduğu belliydi.

“Benimle şimdi, şurada evlenebilirsin,” dedi.

Aman tanrım. Ciddiymiş. “Kendi düğün mekânımız gibi,” dedi, ona zaman tanıyordu.

Sawyer omzunu silkti, her zaman ki gibi sakindi ama Chloe patlamak üzereydi. “Her şeyi seninle paylaşmayı seviyorum,” dedi.

Chloe umutla yanıp tutuşuyordu. “Seni delirtirim,” diye fısıldadı.

“Zaten delirttin,” dedi Sawyer, “olabilecek en iyi şekilde.” Parmağıyla şakağını okşayıp, bir tutam saçını arkaya attı. “Her akşam senin olduğun eve gelmek istiyorum, Chloe.”

“Müşteri olduğunda burada kalmam gereken akşamlar olacak,” dedi Chloe.

Sawyer tekrar omzunu silkti. “Akşamları çalışacak ve sana yardımcı olacak birilerini buluruz ya da ben de buraya gelirim. İçinde yatak olduktan sonra hangi evdeki yatağa girdiğim önemli değil. Bunu düşüneneğini söyle, bize bir şans vereceğini söyle,” dedi.

Chloe ona baktı, hayatında bundan daha fazla istediği bir şey yoktu. Bu da her şeyi basitleştiriyordu. “Senin için,” dedi, “her şeyi yapabileceğime inanıyorum.”

Gözleri alevlendi. “Her şeyi mi?” diye sordu.

Chloe’nin bacakları titriyordu yine de onu itecek gücü buldu kendinde.

Sawyer bir kahkaha attı ve yeniden ona sarılarak du-

daklarını kulağına koydu ve kulak memesini ısırıldı. “Güven bana. Çok güzel olacak,” dedi.

“Evlenme bölümü mü yoksa...”

“Her şey,” dedi Sawyer.

Ona güvendiği için –tüm kalbiyle, ruhuyla, hayatıyla– kollarını omuzlarına doladı, başını boynuna yasladı ve oradan öptü. “Seni seviyorum, Sawyer hem de çok,” dedi.

“Biliyorum.” Gözleri ciddi bakıyordu. “Bu benim için bir mucize ve her gün buna şükrediyorum,” dedi.

“Asla sıkıcı olmayacağım,” dedi Chloe.

“Bundan eminim. Evet de, Chloe,” dedi.

Chloe başını kaldırıp gülümsedi. “Evet. Her şeye evet.”

Şanslı Liman Serisi

*“Jill Shalvis kesinlikle farklı bir üsluba
sahip.Daha iyisi zor bulunur.”*

Suzanne Forster

- NEW YORK TIMES BESTSELLER YAZARI

*Hayal kırıklığı, yeni
başlangıçlar için yeşeren umutlar,
eğlence, heyecan ve aşk bu kasabada sizleri bekliyor...*

Annesinden miras kalan butik oteli işletmek için kız
kardeşleriyle birlikte Şanslı Liman kasabasına yerleşen Chloe,
cılgın kişiliğiyle, kasaba için fazlasıyla sıra dışı biridir.

Kasabaya adapte olmak yerine,
kasabayı kendine adapte etmeye kararlıdır. Hedefine doğru
emin adımlarla ilerlerken
sert bir kayaya çarpar: Sawyer.

siyah-beyaz İyi-kötü

Sıcak-soğuk

Zıtlıkta son nokta: Chloe-Sawyer

*Kendine benzetmek için fazla yaklaştığı Sawyer'ın çekimine
kapılmak, Chloe için kaçınılmaz görünmektedir. Tabii
hedeflediği gibi, onu değiştirmeyi başaramazsa...*

nemesis
K İ T A P